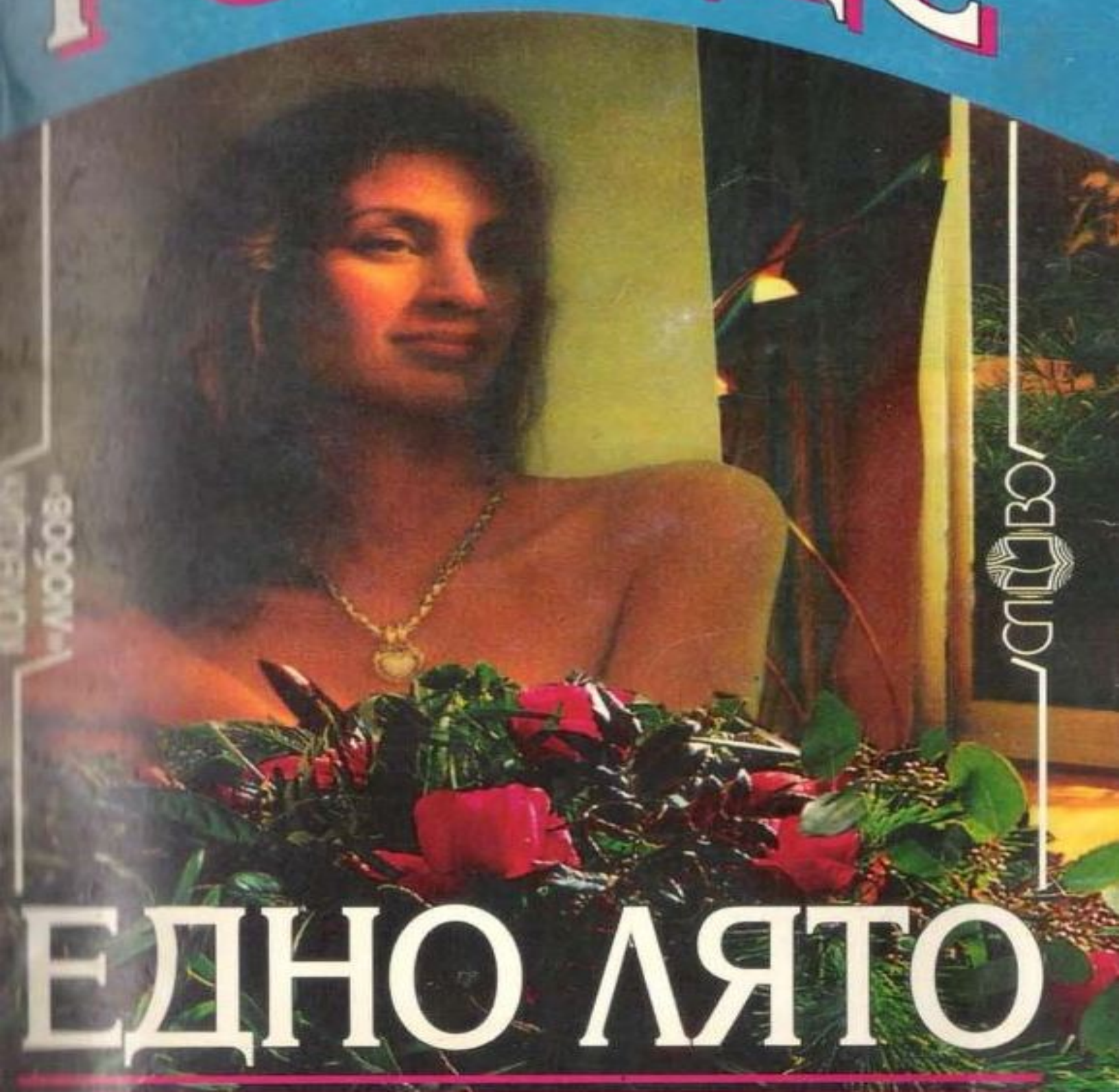

КАРЪН РОБАРДС

ВОДОРОД
— ЛЮБОВ —

СЛУЖБА

ЕДНО ЛЯТО

КАРЪН РОБЪРДС ЕДНО ЛЯТО

Превод: Елена Атанасова

chitanka.info

Едно лято е само кратък миг от вечния ход на времето.

Но то става съдбовен вододел в живота на очарователната учителка по литература Рейчъл Грант.

През него ѝ е съдено да изпита тръпката на ужаса от срещата със смъртта и да се потопи в невероятното щастие **да обича и да бъде обичана.**

I

От онази кошмарна утрин Рейчъл Грант не понасяше мириса на жасмин. Беше странно, че точно в този момент същата миризма като че ли напълно я задушаваше.

Стоеше върху нажежения асфалт пред автобусната спирка „Грейхаунд“ и очакваше да посрещне Джони Харис, който се завръщаше у дома. Джони Харис, лошото момче, което се бе опитвала да учи на английски преди толкова много години. Джони Харис, напереният син на местния нехранимайко, за когото всички предполагаха, че ще стане като баща си, но се бе оказал много по-лош.

Джони Харис, осъден за убийството и обвинен в изнасилването на седемнадесетгодишна ученичка преди единадесет години.

Днес, с нейна помощ, Джони Харис се прибираше в родния си град. Дочу рева от двигателя на автобуса много преди да го види. Рейчъл се напрегна и се озърна нервно наоколо, за да разбере дали я наблюдава някой. Боб Тибсън, продавачът на билети, бе просто едно неясно петно зад стъкления прозорец на гишето пред бензиностанцията, което служеше на Тилървил за автогара. Джеф Скагс, завършил гимназия през май, сега работеше и тъкмо пускаше монета в апарата за кока-кола отстрани на сградата. Зад паркирания му пикап тя забеляза жасминовия храст с блестящи яркозелени листа и заострени бели цветове.

След като откри истинския източник на миризмата, Рейчъл се почувства по-добре. И все пак съвпадението бе загадъчно. Окървавеният труп на Мерибет Едуардс бе намерен до подобен жасминов храст преди единадесет години, точно в такъв горещ летен ден като днешния. Дъжд от цветчета, очевидно нападали докато се е борела с убиеца си, покриваше тялото на момичето. Сладникавият аромат на цветята почти бе прикрил по-острия, натрапчив мирис на кръв. И тогава, както и сега, бе краят на август и горещо като в пещ. Рейчъл отиваше към училището, за да приготви класната си стая за

настъпващата учебна година и попадна на местопрестъплението една от първите. Ужасът на зловещата сцена никога не я напусна.

Нито пък дълбокото ѝ убеждение, че Джони Харис, за когото бе известно, че е доста хлътнал по красивата блондинка, не я е убил. Той се срещаше с Мерибет тайно, въпреки забраната на родителите ѝ, и когато тя бе открита мъртва, а в тялото ѝ неговата сперма, случаят бе повече от ясен и приключи набързо. Седмица след нещастieto го арестуваха, последва съдебен процес и присъда за убийство, въз основа на хипотезата, че Мерибет през фаталната нощ му е съобщила решението си да не се вижда повече с него. Обвинението в изнасилване отпадна. Имаше твърде много свидетели, както и самата Рейчъл, които знаеха каква бе точно връзката между двамата. Рейчъл бе сигурна, че момчето, което познаваше, не би могло да извърши такова отвратително злодеяние. Бе убедена, че единствената му вина беше, че е просто Джони Харис.

Сега обаче само се молеше да се окаже права.

Със свистящи гуми и скърцащи спирачки автобусът зави и спря. Вратата се отвори. Рейчъл наблюдаваше празното пространство, а пръстите ѝ неволно стискаха дръжката на лятната ѝ чанта. Токчетата на белите ѝ лачени обувки потънаха в асфалта, докато тялото ѝ се сви в напрегнато очакване.

Най-после той застана на вратата. Джони Харис. Беше с кафяви каубойски ботуши, изтъркани джинси и бяла тениска. Раменете му бяха достатъчно широки, за да изпънат плътно трикото. Мускулите добре развити, а кожата с приятен загар. Беше слаб. Не, това не бе точната дума — *изпит*, — тази дума търсеше. Изпит, жилав и стегнат. Косата му бе гарвановочерна както по-рано, начупена, макар и по-дълга, стигаща почти до раменете му. Лицето му бе същото — би го разпознала винаги само с един поглед, въпреки че наболата му брада прикриваше формата на челюстите и брадичката му. Мрачният красив юноша, когото си спомняше, бе все още красив, но не беше вече юноша. Бе възмъжал и бе станал опасно красив.

Изведнъж я шокира мисълта, че Джони Харис бе почти на тридесет години. Ако някога бе знаела нещо за него, сега вече не знаеше нищо.

Бе прекарал последните десет години от живота си във федералния затвор.

Той слезе и се огледа. Рейчъл, застанала малко встрани, потрепери и тръгна към него. Токчетата ѝ се закачиха в малките дупчици, които бяха направили на асфалта, и тя се препъна. Когато възстанови равновесието си, очите му бяха вперени в нея.

— Госпожице Грант.

Не се усмихваше, оглеждаше я изпитателно от глава до пети. Погледът му почти обидно дръзко преценяваше женствеността ѝ, с което наруши душевния ѝ покой. Не бе свикнала учениците ѝ, настоящи или бивши, да я гледат по този начин. Нямаше и следа от респект.

— Дж-Джони... Добре дошъл у дома.

Струваше ѝ се абсурдно да се обърне към този закоравял мъж, както се обръщаше към учениците си, но името му само се изплъзна от устата ѝ.

— Вкъщи. — Джони Харис присви устни и се озърна наоколо. — Да-а. Правилно.

Като проследи погледа му, забеляза, че Джеф Скагс, с широко отворени очи и кутия кола, замръзнала във въздуха, бе зяпнал към тях. Рейчъл знаеше, че новината за връщането на Джони Харис ще обиколи целия Тилървил до вечерта. Идел Скагс, майката на Джеф, бе най-голямата клюкарка в града. Рейчъл не си бе и помислила, че ще успее да скрие появяването му в градеца. В Тилървил, Кентъки, нямаше тайни, поне не за дълго. Всеки знаеше всичко за всеки. И все пак се надяваше да му даде възможност да пристигне и да се ориентира малко в обстановката, преди да избухне неизбежната буря от протести. Ако някои среди от населението знаеха предварително, че Джони Харис се връща в Тилървил, биха вдигнали невъобразима врява, за да не го допуснат.

Сега те знаеха или много скоро щяха да научат, но щеше да бъде много късно да се противопоставят. Щеше да има обаче доста остри упреци и повечето от тях пряко насочени към нея. Но това ѝ бе ясно от мига, когато прочете писмото му, с което я молеше за работа, за да го пуснат под гаранция, и тя му бе отговорила утвърдително.

Мразеше споровете. Мразеше особено да бъде в центъра им. Но чувстваше, че момчето от спомените ѝ заслужаваше по-добър шанс в живота. И все още продължаваше да мисли така.

Само че високият, навъсен непознат до нея едва ли бе момчето, което помнеше. Този почти обиден поглед го доказваше.

Шофьорът отвори багажника на автобуса. Рейчъл си наложи да изглежда спокойна.

— По-добре да вземем нещата ти.

Джони се засмя. По-скоро подигравателно, отколкото приятно.

— Госпожице Грант, те са с мен.

Извъртя изцапаната платнена чанта, която висеше на рамото му, за да може да я огледа.

— О, добре тогава. Ще тръгваме ли?

Той не каза нищо. Рейчъл се обърна и се отправи към колата си странно смутена. Разбира се, едва ли бе очаквала осемнадесетгодишното момче, на което бе преподавала, да слезе от автобуса, но не бе и подготвена да го посрещне като мъж.

„Каква глупачка съм.“

Като се опитваше да запази самообладание, Рейчъл стигна до колата си, синя максима, отвори вратата и погледна през рамото си — точно навреме, за да види как Джони Харис показва среден пръст на Джеф Скагс. Този дълъг пръст, насочен безсрамно към небето, бе достатъчен да затвърди съмненията ѝ, че що се отнася до Джони Харис, бе поела по-голяма хапка, отколкото можеше да преглътне.

— Беше ли наистина необходимо? — попита тихо, когато той се приближи.

— Да.

Младият мъж заобиколи колата, отвори задната врата, хвърли мръсната си чанта на задната седалка, а после седна отпред. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се качи. Беше странно колко тясна ѝ се стори просторната максима сега, когато Джони Харис седеше до нея. Раменете му бяха по-широки от облегалката на сивата плюшена седалка, толкова широки, че навлизаха и в нейната територия. Краката му, твърде дълги, за да се опънат, бяха отпуснати. Едното му коляно се допираше до скоростния лост. Рейчъл се почувства неловко от тази близост. Той извърна глава към нея и очите му — дълбоки и сини — я изгледаха още веднъж. Този път погледът не можеше да бъде сбъркан.

— Постави си предпазния колан, моля те. Такъв е законът.

Рейчъл трябваше да потисне неволното си желание да свие раменете си напред, за да предпази гърдите си от опипващия му взор.

Обикновено не се чувстваше неловко в компанията на мъже. Всъщност през последните няколко години просто едва ги забелязваше. Веднъж, много, много отдавна, се бе влюбила лудо, така както винаги бе очаквала, че ще обича някой мъж. Той бе отнел цялата ѝ любов, безразсъдната ѝ младежка страст, и я бе изоставил като ненужна вещ. Беше преживяла този шок, но се научи, че е много по-безопасно да държи мъжете настрана.

Нямаше начин обаче да държи Джони Харис настрана. Очите му — не, не можеше да си представи тази дързост — не се откъсваха от гърдите ѝ. Инстинктивно се погледна. Памучната ѝ бяла блуза с бродирани алени хортензии бе изрязана около врата ѝ, а полата ѝ бе дълга почти до глезените. Тоалетът подчертаваше стройната ѝ фигура, като я правеше да изглежда едновременно женствена и скромна. Нищо в облеклото ѝ не провокираше този разсъбличащ поглед. И все пак, с очите му, вперени в нея по този начин, се почувства цялата изложена пред него — почти гола — което не ѝ се понрави никак. Костваше ѝ доста усилия да не му обръща внимание, но не успя да измисли нещо по-добро, за да се справи с положението.

— Ние със сигурност не бихме искали да нарушаваме закона, нали?

Дори в думите му да имаше скрита подигравка — а Рейчъл подозираше, че е точно така, — той поне дръпна колана около себе си и го закопча. Почувства физическо облекчение да не усеща погледа му върху себе си.

Вече бе така объркана, че пръстите ѝ започнаха да треперят, когато насочи ключа. Направи три несполучливи опита, преди да го вкара и да запали двигателя. От климатичната инсталация духаше горещ въздух и почти я задушаваше. Натисна несръчно копчето, за да отвори прозорците. Въздухът навън не бе по-хладен и по челото ѝ избиха ситни капчици пот.

— Горещо е, нали?

„Добра, безопасна тема за разговор“ — помисли си.

Джони изсумтя.

С това приключи опитът ѝ да поведе нормален разговор. Включи на скорост, вдигна крака си от спирачката и натисна газта. Но вместо да тръгне напред, максимата се засили назад и спря рязко, когато се удари в един телефонен стълб.

Рейчъл изруга тихо.

Няколко мига след удара двамата не се помръднаха. Тя се опитваше да си възвърне самообладанието, когато Джони се извърна назад, за да види какви са пораженията.

— Следващия път опитай на първа — каза ѝ.

Рейчъл не отговори нищо. И какво ли можеше да каже?

Включи на първа скорост и подкара колата.

— Да не те притеснявам, госпожице Грант? — попита спътникът ѝ, когато най-после успя да завие по централното шосе, без да успее да блъсне нито една насрещна кола.

Влажният въздух, който нахлуваше през прозореца, развяваше кестеняви кичури пред очите ѝ, което я затрудняваше да следи пътя. Разсеяно отметна косата си назад и задържа най-дългите кичури с една шнола. Да се справя с Джони Харис и в същото време да се опитва да шофира, изглежда бяха две взаимно изключващи се дейности.

— Разбира се, не — отговори и се насили да се усмихне.

Не бе преподавала в гимназията цели тринадесет години за нищо. Да не показва чувствата си бе нейна втора природа.

— Сигурна ли си? Изглеждаш така, като че ли се чудиш, дали няма да ти скоча?

— К-какво?

Рейчъл бе така стъписана, че едва успя да произнесе думата. Отпусна ръката си, с която придържаше косата си, върху волана и го изгледа шокирана. Разбира се, че знаеше какво означава този израз. Юношески жаргон „да правя секс“. Но не можеше да повярва, че той се осмеляваше да ѝ говори по този начин. Беше по-възрастна от него с пет години и дори като съвсем млада учителка никой не я възприемаше като играчка за момчетата. Освен това, беше му бивша преподавателка, а сега полагаше огромни усилия, да му бъде и приятел.

Макар че да си приятел на Джони Харис се оказваше много трудно, отколкото очакваше.

— В края на краищата, от десет години не съм имал удоволствието да бъда в женска компания. О, извинявай, в твоя случай би трябвало да кажа от обществото на дама. Може би се тревожиш, че ми е набъбнал.

— Какво?!

Този път бе по-скоро ахване, отколкото въпрос, докато се взираше с невярващи очи в него.

— По дяволите, гледай напред!

Неочакваното изревяване я накара да подскочи и да се подчини, въпреки че Джони вече бе сграбчил волана и го извиваше. Един тежко натоварен камион профуча край тях и малката кола потрепери при разминаването.

— Щеше да ни убиеш! Исусе Христе!

На Рейчъл ѝ прилоша от напрежението и горещината. Затвори прозорците. Климатичната инсталация разхлаждаше приятно купето.

— За Бога, кой, по дяволите, те е учил да шофираш? Ти си истинска заплаха!

Когато не му отговори, той се отпусна назад в седалката. Свитите в юмруци ръце върху скута му бяха единственият външен белег, че е напрегнат. Те и начинът, по който очите му следяха пътя.

Най-после бе намерила разрешение на проблема да се предпази от похотливите му погледи. Но да се прави, че не ги е забелязала, бе вероятно грешка. Единственият начин, по който тя или някой друг беше успявал да се справи с младия Джони Харис, бе да излезе насреща му. Ако той разбереше, че може да прегази, незабавно го правеше.

— Не можеш да ми говориш така — наруши напрегнатата тишина. — Няма да ти позволя.

Стискаше с две ръце волана и следеше неотклонно движението. „Остани невъзмутима, спокойна и хладнокръвна! — повтаряше си наум. — Само така можеш да му се противопоставиш“. За нещастие, автогарата бе в другия край на града и им оставаха още десетина минути път. Движението в този горещ следобед бе изненадващо натоварено. Обстоятелствата не бяха от най-благоприятните.

— Какво? О, имаш предвид, че ми е набъбнал? Просто се опитвах да те успокоя. Не трябва да се тревожиш, че ще бъдеш нападната или нещо подобно. Поне не от мен.

Тази невинна забележка бе съпроводена с още един кос поглед. Джони не направи никакви усилия да се прикрие, а нахално оглеждаше тялото ѝ. Като че ли нарочно се опитваше да я накара да се чувства неловко в негово присъствие, но ако беше така, Рейчъл нямаше

представа защо го прави. В този момент бе единственият му останал съюзник в града, а и в света.

— Да не си решил да си създаваш неприятности, Джони? — попита тихо.

Очите му се присвиха.

— О, недей да ме поучаваш, госпожице Грант. Вече не съм ученик.

— Маниерите ти бяха по-добри тогава.

— Както и перспективите ми. Всичко замина по дяволите и знаеш ли какво? Не ми пука.

Това я накара да млъкне, което несъмнено бе и желанието му.

Минаха покрай „Уол-Март“, „Бъргър Кинг“, „Кръогер“ и редицата антикварни магазини, изникнали на ъгъла на „Вайн“ и „Мейн“, без да си кажат нито дума. Когато почти наближиха мястото, до което отиваха, Рейчъл си отдъхна малко. Още няколко минути и щеше да се отърве от него. Напрегна се да влезе без произшествия в паркинга зад магазин „Грант“, основан от дядо ѝ в началото на века, който сега ръководеше тя.

— Над магазина има апартамент. Твой е. Просто заобиколи отстрани и се качи по стъпалата.

Спря колата докато говореше, бръкна в джобчето на вратата и му подаде един ключ.

— Ето ти ключа. Наемът ще ти се приспада от заплатата всяка седмица. Както ти писах и в писмото, работното време е от осем сутрин до шест вечерта с един час прекъсване за обяд, от понеделник до събота. Очаквам да се явиш на работа утре, точно в осем.

— Ще бъда там.

— Добре.

Джони продължаваше да седи в колата, въртеше ключа на пръста си и я гледаше с изражение, което тя не можеше точно да определи.

— Защо ми предложи работата все пак? Не се ли страхуваш поне малко от мъж, изнасилвил и убил девойка?

— И двамата знаем, че си невинен, що се отнася до изнасилването на Мерибет Едуардс — отвърна отсечено Рейчъл, въпреки, че за да говори така открито трябваше да стисне здраво волана. — Напълно вярвам, че и двамата сте се любили по взаимно

съгласие, както ти твърдеше. И че е била жива, когато си се разделил с нея. А сега би ли слязъл от колата ми. Имам да върша и други неща.

За успокоение на Рейчъл, той отвори вратата и излезе навън, без да каже нито дума повече. Нямахме представа как би могла да го изгони, ако бе отказал да го направи доброволно. Внимателно вдигна крака си от спирачката и включи на скорост. Когато погледна нагоре, Джони се подпираше на капака на торпедото и чукаше с един пръст по прозореца.

Със свити устни Рейчъл спусна стъклото. Отново я заля вълна нажежен въздух.

— Трябва да ти кажа нещо — рече той с поверителен тон, като се наведе към нея.

Лицето му бе близо до нейното, твърде близо. Отново я караше да се чувства неудобно, което всъщност бе и намерението му.

Тази мисъл я потресе.

— Какво? — почти му изсъска.

— Много си падах по теб, когато бях ученик. И все още си падам.

Рейчъл, шокирана, отвори широко устата си. Джони ѝ се ухили дръзко и се изправи.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава тя осъзна, че е все още със зинала уста. Затвори я рязко.

II

От шофьорското място на някаква жълтеникавокафява кола, паркирана плътно до бордюра, малко по-далече от магазина, един наблюдател ги следеше неотлъчно. Очите му бяха леко изцъклени, когато попиваше с най-малките подробности мъжа, прекосяващ бавно и арогантно паркинга, а после изгубил се зад ъгъла.

Той се бе върнал. Джони Харис се бе върнал. *Дебнещият* бе чакал — струваше му се, че бе чакал цяла вечност този миг. Слуховете се бяха оказали верни, въпреки че не бе посмял да им повярва, докато не го бе видял да слиза от автобуса.

Джони Харис. Отново бе тук и този път бе време да се завърши започнатото преди единадесет години.

Дебнещият се усмихна в очакване.

III

— Чу ли вече? Идел ми каза, че момчето й видяло Рейчъл Грант да посреща някого на автогарата днес следобед, но никога няма да се сетиш кого!

— Кого?

— Джони Харис.

— Джони Харис! Ами, той е в затвора. Идел трябва да е сбъркала.

— Не, кълне се, че Джеф й бил казал точно това. Трябва да е пуснат под гаранция или нещо подобно.

— Нима пускат така за убийство?

— Предполагам. Както и да е, Идел твърди, че Джеф го е видял цял-целеничък с Рейчъл Грант. Можеш ли да повярваш?

— Не!

— Вярно е, госпожо Аштън — прекъсна Рейчъл разговора им. — Джони Харис е на свобода под гаранция и ще работи в магазин „Грант“.

Все още разтреперана от срещата с въпросния Джони Харис, на нея й костваше доста усилие да се усмихне ведро на съседките си, но най-после успя. Това беше едновременно най-хубавото и най-лошото нещо в Тилървил — човек не можеше да избегне приказките на хората за собствения си живот.

Двете бърбещи жени стояха пред касата в магазина на Крюгер, така погълнати от клюките, че не бяха забелязали присъствието на Рейчъл пред другата каса. Госпожа Аштън бе около шестдесетте, приятелка на майка й. Пам Колиър беше по-млада, може би към четиридесет и петте, и имаше един ужасен син на шестнадесет, който по всяка вероятност щеше да бъде в класа на Рейчъл от тази есен. Рейчъл си мислеше, че с такъв палав син поне Пам можеше да прояви малко повече съчувствие към съдбата на Джони, но очевидно грешеше.

— О, Рейчъл, ами семейство Едуардс? Те просто ще умрат, когато научат.

Безпокойството на госпожа Аштън за близките на убитото момиче ясно личеше в очите ѝ.

— Знаете, че ги съжалявам. Но никога не съм вярвала, че Джони Харис е убил Мерибет Едуардс, и все още не вярвам. Нали си спомняте, че му преподавах в гимназията и той не беше лошо момче. Поне, не *толкова* лошо.

Съвестта я принуди да промени последното си изречение. Джони Харис бе лош с неприличните си приказки и хулигански прояви. Всички почтени хора в Тилървил му обръщаха гръб. Напиваше се, биеше се, чупеше лампи и прозорци, псуваше и караше мотор. Момчетата, с които дружеше, бяха същата измет като него, и ако можеше да се вярва на слуховете, той и неговата тайфа бяха организирали такива разгулни оргии, каквито в Тилървил не бяха виждани нито преди, нито след това. Непрекъснато имаше неприятности не само в училище, но и извън него, а непристойният му речник с нищо не помагаше на репутацията му. Но Рейчъл го уважаваше заради любовта му към книгите и склонността му да чете. Всъщност това бе причината да се замисли, че в действителност той може би е съвсем различен.

Беше дежурна във фоайето на училището един есенен ден през първата си година като учителка и тъкмо бе навършила двадесет и две. Изведнъж забеляза шестнадесетгодишния Джони Харис да излиза наперено през страничната врата на сградата. Последва го, обзета от подозрението, че младежът възнамерява да изпуши тайничко някоя цигара или дори нещо по-лошо, и най-после го откри на паркинга, проснат на задната седалка в колата на свой съученик. Гуменките му с дупка на лявата подметка се подаваха от прозореца, а едната му ръка бе сгъната под главата му за възглавница. На гърдите му стърчеше разтворена книга.

Удивлението ѝ не бе по-малко от неговата враждебност, че е разкрит.

— Цялото семейство Харис са лоши — без изключение! Ами, помните ли, когато Бак Харис се престори, че е станал набожен и се провъзгласи за проповедник? Направи си своя църква и събра кой знае колко пари от дарения, като твърдеше, че парите ще бъдат дадени за гладуващите деца? А после замина и ги прахоса на комар, за пиене и разгул! Прекара почти цяла година в затвора заради това!

Госпожа Аштън присви устни.

Рейчъл се замисли не беше ли и тя от тези, дали своя принос за „църквата“ на Бак Харис. В целия град бе добре известно, че само най-наивните се бяха поддали. В края на краищата, кой напълно разумен човек би повярвал на Бак Харис?

— Не можете да обвинявате Джони за нещо, което брат му е извършил — отвърна спокойно.

— Хъм! — измърмори само госпожа Аштън, без да бъде убедена.

Рейчъл забеляза, че Бети Никълс, касиерката, прехвърляше покупките ѝ в два кафяви плика и слушаше разговора им с широко отворени очи. Слепоочията ѝ започнаха да пулсират, което подсказваше началото на силно главоболие. Бе предразположена към такива пристъпи от години — от момента, когато осъзна, че никога нямаше да се измъкне от Тилървил. Никога. Веригите на любовта и дълга се бяха затегнали около нея като железни окови. Беше ги приела, примирила се и дори понякога се отнасяше към съдбата си с мрачен хумор. Тя, която винаги бе мечтала да излети нависоко и да води съвсем различен живот, се оказа с подрязани крила. Можеше да се счита за една от жертвите на онова съдбоносно лято преди единадесет години.

Животът ѝ вече бе с установен стереотип, който без съмнение щеше да бъде същият и през следващите години — живот на гимназиална учителка в малък град. Призванието ѝ бе да се справя с херкулесовската задача да раздвижва умовете на младите в Тилървил, да ги запознава със силата и красотата на думите. В началото тази перспектива я въодушевяваше. Но с течение на годините осъзна, че да търси искрицата на въображението и творчеството в умовете на тези, на които преподаваше, бе такава неблагоприятна задача, като да открие сред океан, пълен с миди, малка перла. Само редките случаи, в които успяваше да го постигне, придаваха достойнство на работата ѝ.

Джони Харис бе един от тези случаи. Може би, дори нейният най-невероятен случай.

При мисълта за него главоболието ѝ се усили. Като се намръщи, тя потърси чековата си книжка, за да може по-бързо да излезе от магазина. Точно сега не ѝ трябваше да се подлага на напрежението да защитава Джони Харис (който, колкото и невинен да бе за убийството, не бе вече момчето, което си спомняше) пред когото и да било, преди

самата да е на ясно със себе си. Точно в този момент копнееше да се усамоти за десетина минути. Продуктите на госпожа Аштън вече бяха натоварени на количката, а последните няколко пакета на Пам Колиър бяха поставени пред компютъра за отчитане на цените им. Слава Богу, разпитът нямаше да продължи още дълго. Само след няколко минути щеше да го избегне.

— Сю Ан Харис не е нищо повече от една малка уличница. Живееела в Детройт и, доколкото подочух, тя е от онези плодовити майки с три деца от трима различни бащи. И никога не се е омъжвала за никого от тях.

— Така ли? — поклати глава госпожа Аштън.

Пам кимна.

— Това е, което съм чула. И едва ли има човек, който да не знае, че Грейди Харис бе най-големият търговец на наркотици, когато се удави преди три години. И той нямаше да се удави, ако не се бе надрусал толкова много.

Рейчъл си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Цялата ѝ глава пулсираше, но тя пренебрегна болката.

— Аз пък чух, че е бил на парти заедно с приятели на някаква яхта, паднал през борда и си ударил тила. И едва ли някой е доказал, че е пил нещо повече от бърбън. А ако да се пие бърбън е престъпление, тогава сигурно има доста престъпници наоколо.

Въпреки опасенията ѝ, поне за едно от децата на Харис, Рейчъл се почувства задължена да посочи фактите, въпреки че с това нямаше да му направи кой знае какво добро. И тя бе дочула клюката, както и всички други в градеца. Това обаче, което никой не знаеше, беше доколко мълвата е вярна. Клюкарстването бе живителната сила на Тилървил. Ако се преустановеше, голяма част от населението щеше да издъхне.

Въпреки всичко Рейчъл трябваше да признае, че в това, което говореха Пам и госпожа Аштън, имаше доста голямо зрънце истина. Като цяло, всички от фамилията Харис не бяха от най-примерните граждани на Тилървил. Рейчъл не оспорваше този факт. Всичко, което искаше да направи, бе да предостави още една възможност на момчето, — не, вече на мъжа — защото просто чувстваше, че го заслужава. Не се опитваше да възвеличи Джони Харис в светец, но бе

убедена, че що се отнася до убийството на Мерибет Едуардс, той бе изпратен в затвора без вина.

— Уили Харис има деца къде ли не. Дори подразбрах, че някои в Перитаун са негови.

Пам снижи гласа си, докато изричаше последното. За да разбере човек значението му, би трябвало да знае, че Перитаун е негърското гето в покрайнините на града. Въпреки, че според закона трябваше да са единни и всеки в Тилървил бе изявен противник на расизма, повечето от негрите живееха заедно в свое затворено общество.

— О, не мога да повярвам!

Дори гласът на госпожа Аштън прозвуча шокирано от клеветата по адрес на бащата на Джони.

— Това съм чула.

— Тридесет и седем долара и шестдесет и два цента, госпожице Грант.

— Какво?

Бети Никълс търпеливо повтори сумата. Като си припомни с облекчение какво трябваше да свърши, Рейчъл бързо написа чека и го подаде. Всички в Тилървил се познаваха. Бети й беше бивша ученичка, затова не бе необходимо да си показва шофьорската книжка или друг документ. Целият град знаеше, че чековете на Грант са валидни като злато, както и целият град би отказал да приеме чек, написан, от който и да е Харис.

Такъв бе животът в Тилървил.

— Довиждане, госпожо Аштън. Довиждане, Пам.

Рейчъл взе по един плик в двете си ръце и се отправи към паркинга.

— Почакай, Рейчъл! — извика госпожа Аштън след нея.

Пам също й подвикна нещо, но Рейчъл вече минаваше през автоматичната врата и не чу добре. Не че съжали особено.

Докато караше към къщи с бучаща глава, откри, че никога, през целия си живот не се бе чувствала така изцедена. Може би се дължеше на горещината. Или на напрежението да покровителства Джони Харис.

Чантата й беше на седалката до нея. Придърпа я и с една ръка потърси кутийката с аспирин, която винаги носеше със себе си. Да отвори металната опаковка, без да излезе от платното беше голям майсторлък, но все някак си се справи и глътна две таблетки без вода.

„Това е моето послание към света, който никога не ми отвърна...“

Редовете от поемата на Емили Дикинсън се въртяха в ума ѝ. Винаги бе обичала поезията и този стих напоследък ѝ се струваше, че обобщава нейното съществуване. За нея той символизираше млада, копнееща душа, заключена здраво в сивата прегръдка на баналното всекидневие. И тя, като Емили Дикинсън, бе открила напоследък, че желае повече, макар че не би могла да каже за какво точно копнееше. Често се чувстваше до болка самотна, въпреки че никога не ѝ бяха липсвали приятели или компания. Но с никого от познатите си нямаше духовна близост.

С течение на годините рамките на Тилървил все повече я потискаха. Бе различна от семейството си, от съседите, от колегите, от учениците. Изчиташе всичко, което ѝ попадеше — романи и пиеси, биографии, поезия, вестници, списания — всичко. Майка ѝ и сестра ѝ четяха готварски книги и модни списания. Баща ѝ четеше „Бизнес Уиик“ и „Спортс Илъстрейтид“. Тя се чувстваше доволна в своята компания с часове наред. Ако имаше право на избор, би предпочела дори да остане сама. Семейството ѝ бе нещастно без запълнена обществена програма. Рейчъл дори пишеше поезия и си мечтаеше, че някой ден дори може би щеше да я публикува.

Близките ѝ снизходително се присмиваха на драсканиците ѝ.

И все пак тя ги обичаше, както и те нея.

Понякога си припомняше за тромавото малко лебедче от приказката за грозното патенце. Колкото и усърдно да се опитваше да прилича на другите — просто не можеше. Най-накрая се научи просто да се преструва, че е като тях. Не бе никак трудно, пък си и улесни живота. Трябваше само да запазва за себе си осемдесет процента от мислите и чувствата си.

Като зави между широките каменни стълбове, определящи началото на имението „Уолнат Гроув“, разположено върху 250 акра, което бе дом на поколения от фамилията Грант, тя усети, че напрежението я напуска. Пулсирането в слепоочията бе отслабнало. Винаги ѝ действаше успокоително, когато се прибираше у дома. Обичаше просторната старинна къща, където бе отраснала. Обичаше дългата алея към нея, павирана едва през последните десетина години и криволичеща между извисяващи се дъбове и кленове. Обичаше

цъфтящия кучешки дрян и декоративните дървета с червеникави пъпки, които превръщаха имението в истинско царство на красотата през лятото, прасковите, които растяха недалече и даваха сочни плодове; орехите, изпъстрящи двора през есента с твърдите си зелени топки, които осигуряваха вкусни ядки за зимата. Обичаше да гледа няколкото коня, които пасяха в оградената за тях ливада. Обичаше хамбара, построен от прадядо ѝ и от неговия тъст, и трите езерца, и гората, която заемаше по-голямата част от владението им зад къщата. Обичаше старомодната козирка, която се издаваше от страни на къщата, където обикновено си паркираше колата. Обичаше меката бяла боя, която се бе полющила тук-там и на места се подаваха розовите тухли, и червеникавия ламаринен покрив, който се издигаше с триъгълните си фронтони три етажа и половина над земята. Обичаше широката веранда с масивни бели колони и каменната пътека и терасата, която водеше към задната част на къщата. Тръгна по пътеката, натоварена с покупките, като остави гледката, мириса и звуците на родния ѝ дом да успокоят напрегнатите ѝ нерви. Както винаги, бе хубаво да си е къщи.

— Купи ли свински пържоли? Не си забравила, че баща ти иска свински пържоли, нали?

Елизабет Грант, майката на Рейчъл, я пресрещна до вратата на кухнята. Тонът ѝ бе раздразнителен, както често се случваше напоследък. Рейчъл приличаше на нея единствено по конструкцията на тялото, висока и слаба. Нямаше друга голяма външна прилика между двете. Косата на Елизабет бе къса и къдрава, някога бе естествено черна — и сега беше такава, но боядисана. Кожата ѝ бе тънка, почти прозрачна, мургава, с неизбежните бръчки от годините, но изкусно поставеният ѝ грим прикриваше голяма част от тях. Дори когато Елизабет не възнамеряваше да излиза от къщи, винаги бе добре облечена. Днес носеше смарагдовозелена ленена рокля с малко златно бижу и подходящи лачени обувки. Някога тя бе красавица и това все още ѝ личеше. Самата Рейчъл не бе хубавица и винаги бе чувствала разочарованието на майка си заради това. Тенът на кожата и чертите ѝ повече приличаха на баща ѝ.

— Да, мамо, купих.

Подаде покупките на Тилда, която мина пред Елизабет да ги поеме. Тилда, приятно закръглена, с панталони и доста широка

тениска, въпреки петдесетте си години, бе икономка на семейство Грант откакто Рейчъл се помнеше. Тя и съпругът ѝ Джей Ди, който вършеше общата работа из имението, бяха почти част от фамилията, въпреки че всяка вечер се връщаха в малката си къщичка в Перитаун.

— Щях да отида до магазина, госпожо Грант, ако ми бяхте казала, че се нуждаете от нещо.

В гласа на Тилда прозвуча съвсем лек укор, докато носеше големите пликове към дългия плот до мивката. Рейчъл бе нейното бебе, или по-скоро едно от бебетата ѝ, тъй като самата тя имаше шест свои, и не обичаше на бебетата ѝ да се възлагат задължения, както се изразяваше, от никого. Дори от собствената майка на Рейчъл.

— Знаеш, че днес трябваше да помогнеш тук на Джей Ди за Стан, Тилда. В неговото състояние, аз не съм достатъчно силна да го обслужвам.

— Трябва да е прекарал добре деня, щом е поискал пържоли.

Рейчъл извади един банан от плика, който Тилда изпразваше, и го обели. Стан беше баща ѝ, когото тя много обичаше. Вече минаваше седемдесетте, макар и да бе трудно да се повярва. Страдаше от болестта на алцхаймер, която през последните осем години му бе отнела до голяма степен както подвижността, така и разума. И само понякога замъгленото му съзнание се избистряше и той разпознаваше някого от близките си и дори разговаряше с тях.

— Да, така е. Тази сутрин ме позна. Дори ме попита къде се крие Беки. Разбира се, той съвсем е забравил, че е омъжена и има деца.

Елизабет се наведе да издърпа голямата желязна тенджерата с дълга дръжка от шкафа до печката.

Беки бе по-малката сестра на Рейчъл и живееше в Луисвил със съпруга си, Майкъл Хенеси, и трите си дъщери. Тя бе точно копие на майка си не само по външност, но и по характер. И заради това Рейчъл предполагаше, че бе любимката на майка им. Беки бе първо водачката на класа, после кралица в училище и кралица вкъщи. Двете с Елизабет проявяваха еднакъв интерес както към дрехите, така и към мъжете. Точно обратното, Рейчъл винаги бе забила нос в книгите, а глава из облаците. „Мечтателка“, наричаше я Елизабет, и това определение съвсем не се тълкуваше като комплимент. Пристрастието на майка ѝ не я притесняваше вече, въпреки че то бе тайна, внимателно прикрита рана, докато двете със сестра си бяха малки. Но когато поотраснаха,

Рейчъл стана момичето на баща си. Придружаваше го в пътуванията му до града, при любимите му излети на риболов, напрягаше се да научи всичко, което можеше, от него за бизнеса, за да му достави удоволствие. Той не се тревожеше много, че не беше красавица, не се притесняваше, ако дъщеря му случайно се зачетеше в някоя книга и изгаряше яденето във фурната.

Тези специални взаимоотношения с баща ѝ станаха много ценни за нея с течение на годините и тогава близостта на Беки с майка им престана да я наранява.

— Пристигна ли онзи Харис?

Гласът на Елизабет бе пълен с неодобрение, докато разопаковаше свинските пържоли, оставени от Тилда на масата. Рейчъл, която ръководеше почти всичко в магазина, не се бе посъветвала с нея, преди да предложи работа на Джони Харис. Всъщност, бе уведомила майка си, какво е направила, едва предния ден, когато не можеше да отлага повече. Както и бе очаквала, Елизабет се ужаси просто от идеята Джони Харис да се завърне в Тилървил. А що се отнасяше да го наеме на работа, тя по-скоро би назначила самия дявол. Очевидно бе вбесена от дъщеря си. Рейчъл знаеше, че в замяна на наказанието ѝ щеше да се състои в леки внезапни удари, като това например, че баща ѝ от дни наред питал само за сестра ѝ, а не за нея.

— Да, мамо, пристигна.

Рейчъл отхапа от банана, откри, че не ѝ се яде повече и го захвърли изяден наполовина.

— Той ни е много благодарен, че сме му предложили работа.

Това естествено бе лъжа, а тя рядко го правеше.

Майка ѝ се намуси.

— *Ние* не сме му предложили работа. Аз никога не бих направила подобно нещо. Това е твое дело, госпожичке, и ти сама ще си понесеш последствията. Той ще нападне някое момиче, запомни думите ми, или ще извърши нещо друго ужасно. Винаги е бил такъв тип.

— Мисля, че ще се държи добре, майко. Тилда, къде е татко?

— Горے, в балната стая. Джей Ди му занесе една от касетите на Елвис, които той така обича, и двамата слушат музика горе.

— Благодаря, Тилда. Мисля, че ще се кача при него да го видя. Извикай ме, ако се нуждаеш от помощ, майко.

— Знаеш, че докато готвя, няма да ми потрябваш.

Кулинарните ѝ умения бяха нейна гордост и удоволствие. Предложението на Рейчъл бе по-скоро противоудар за забележката на майка ѝ.

— Зная, майко.

Тонът на Рейчъл бе по-мил и тя се усмихна, преди да излезе от кухнята, да завие наляво и да се изкачи по тясното задно стълбище.

Болестта, сполетяла Стан, бе тежък удар за майка ѝ. Елизабет обичаше съпруга си дори повече от Беки.

Преди да стигне третия етаж, Рейчъл дочу мелодията на „Хрътката“. „Балната стая“ бе твърде помпозно наименование за това, което всъщност представляваше — остъклено помещение с веранда, която заемаше около половината от горния етаж на къщата, почти без мебели, с дървен под, без ориенталски килими, които да заглушават шума и да затоплят стаите долу. Тук дори звуците се усилваха още повече, тъй като тя бе празна. Въпреки че самата Рейчъл никога не бе била голяма поклонничка на Елвис, тя несъзнателно започна да се движи в такт с песента. Мелодията бе заразителна. Стан винаги бе обичал Елвис и когато певецът почина, той така бе страдал, като че ли бе загубил член на семейството. Вратата на асансьора, който бяха инсталирали за Стан и инвалидната му количка, бе отворена. Малко по-късно Джей Ди щеше да го свали на първия етаж за вечеря и после да го изведе за обичайната му разходка. След това щяха да го качат обратно на втория етаж, за да бъде изкъпан, да му дадат приспивателното и да го сложат да спи. Това бе неизменният, всекидневен ритуал. Когато си припомняше какъв силен и енергичен човек бе бил баща ѝ, преди да бъде прикован към тази нескончаема монотонност, Рейчъл изпитваше желание да си поплаче. Затова се опитваше да не мисли.

Както и очакваше, когато влезе в балната стая, баща ѝ седеше в количката си със затворени очи и кимаше с глава в такт с музиката. Едно от малкото останали му удоволствия бе да слуша Елвис. Песните му успяваха да проникнат до съзнанието му, когато нищо друго не можеше.

Джей Ди бе седнал с кръстосани крака на пода до него. Коремът му се издаваше доста напред над колана на сивите му работни панталони, светлосивата му риза бе разкопчана и отдолу се показваше

белия му потник. Малко по-тъмнокож от съпругата си, той бе и по-темпераментен от нея — готов да се усмихне на всеки, изпречил се пред погледа му. Негърът си тананикаше заедно с песента, а свитите му пръсти барабаняха по лакирания под. Рейчъл сигурно бе вдигнала шум, защото той погледна нагоре и се засмя радушно, когато я забеляза. Тя му махна с ръка. И да бе казала нещо, едва ли щеше да я чуе от силната музика.

Приближи до баща си и докосна ръката му.

— Здравей, татко.

Той не отвори очите си, не разбра дори, че е в стаята, нито усети пръстите ѝ върху своите. Рейчъл остана така около минута, после се отдръпна и въздъхна. Не че беше очаквала друга реакция. През тези дни ѝ бе достатъчно само да го вижда, да знае, че е настанен удобно, и че за него се полагат добри грижи.

Да се обслужват физическите му нужди бе всичко, което тя, или който и да е друг, би могла да направи. Поне бяха успели да го задържат вкъщи. Без Джей Ди, който единствен можеше да се справи с него, когато започваше да буйства, и без Тилда да му помага, щеше да им се наложи да го настанят в санаториум.

Рейчъл потръпна само при представата за това, въпреки че доктор Джонсън, лекарят на Стан, ги бе предупредил, че оставянето му в подобно заведение вероятно щеше да се наложи с напредването на болестта в последните ѝ фази.

Елизабет всеки път избухваше в истерични сълзи при тази мисъл. Бяха женени четиридесет и една години.

Стан някога бе едър мъж, висок и строен, но бе започнал да се смалява от болестта през последните години. Може би, защото той зависеше сега напълно от нея, вместо обратното, Рейчъл го възприемаше така. Във всеки случай, тя изпитваше силна, покровителствена обич, докато гледаше няколкото посребрели кичура коса, които едва прикриваха голото му теме. Остаряването не бе приятна перспектива, но тази болест отнемаше първо душата, преди тялото да се предаде.

— Ще бъда тук, ако ти потрябвам, татко — обеща му тихичко и го стисна с ръка.

„Хрътката“ се смени с „Обичай ме нежно“ и от лиричната, тъжна мелодия очите на Рейчъл се просълзиха. Смешно. Единственото, което

щеше да спечели от плача, бе подпухнало лице. Примига няколко пъти, за да прогони малките капчици, потупа ръката на баща си за последен път, махна на Джей Ди отново и си тръгна. Трябваше да се преоблече, преди да слезе долу. Щом майка ѝ възнамеряваше да приготви прословутите си южняшки пържени свински пържоли, щеше да има достатъчно време да сложи мислите си в ред преди вечеря.

Дочуваше звуците на „Разбито сърце“, когато се пъкна в къси панталони на сини и зелени квадратчета и яркозелено поло. Бели къси чорапи и еспадрили довършваха тоалета ѝ. Среса косата си с четка, а после леко я разроши с ръка и се огледа в огледалото. За пръв път от много време осъзна, че оглежда самата себе си, вместо само косата или грима си. После проумя защо.

Неспособна да прогони сянката на Джони Харис повече, тя несъзнателно се опитваше да се види през неговите очи.

„Много си падах по теб, когато бях ученик. И все още си падам.“ Неканени, думите на Джони звучаха в ушите ѝ. Рейчъл стисна по силно четката, която все още държеше. Със сигурност той нямаше точно това предвид. Просто се опитваше да я накара да се чувства неудобно, но защо, нямаше представа. Не бе от типа жени, които възбуждаха страстите на мъжете. Това бе и една от причините, поради която бе така заслепена от Майкъл. Красив, привлекателен — влюбен в нея. Дори и когато ѝ бе трудно да повярва в това.

Потрепери от спомена за болката. Беше така отдавна, когато той се раздели с нея с целувка по бузата и едно-единствено изречение, че не си подходат много добре. Сърцето ѝ бе разбито, но той нито го разбираше, нито го бе грижа. Отдавна бе престанала да мисли за Майкъл. Той вече не ѝ принадлежеше. Беше на Беки. Беше ѝ съпруг.

Мислите ѝ обаче се насочиха към нещо, което представляваше непосредствена заплаха. Идеята, че тя е възбудила подобно желание в младия Джони Харис, който беше такъв жребец — дума, заимствана отново от речника на учениците ѝ — не, това бе просто смешно.

Рейчъл беше почти на тридесет и пет, макар годините да не ѝ личаха. Не обичаше да се излага на слънце, защото кожата ѝ винаги изгаряше, а никога не придобиваше приятен тен. Това бе спомогнало почти да няма бръчки, с изключение на няколкото съвсем малки гънчици около очите ѝ. Беше стройна, но това бе единственото ѝ достойнство. Повечето жени над тридесетте бяха с доста пищни

форми. Тя им завиждаше. Нейната ревностно пазена тайна бе, че често купуваше дрехите си от юношеския щанд на „Грюмер“, местният универсален магазин. Косата ѝ бе права, кестенява, подстригана на черта до ушите, леко подвита на венче. Беше симпатична, с деликатни, правилни черти и овална форма на лицето, но доста безцветна. Очите ѝ бяха големи, с гъсти тъмнокафяви мигли, но съвсем обикновени — светлокафеникави, които не биха хипнотизирали никой мъж. „Хубавичка“ — това най-често чуваше за себе си. Дори Роб, мъжът, с когото се срещаше от време на време през последните две години, я бе нарекъл така.

Мразеше да я наричат „хубавичка“. Тази дума подходеше за прохождащи бебета и малки кученца, но не и за зряла жена. Дори я считаше за леко обидна. Роб обаче не можеше да го знае, пък и не му каза. Той не беше лош човек и просто искаше да ѝ направи комплимент. Имаше приличен доход — беше аптекар и притежаваше своя собствена аптека. Имаше добри обноски и съвсем не изглеждаше зле. Беше сигурна, че щеше да е добър баща. А на нея вече ѝ се искаха деца. Беше ѝ време да се омъжи. Дори постъпката на Майкъл да бе убила нещо вътре в нея, животът трябваше да продължи. Не се заблуждаваше, че е единствената измамена жена на света. Раната в душата ѝ отдавна бе заздравяла. Отдавна бе забравила Майкъл. Бе помъдряла и решена най-после да създаде семейство. Ако се колебаеше, когато си спомнеше пламенната си младежка страст, която липсваше във връзката ѝ с Роб, трябваше само да си напомни, че вече не е онова наивно, отдадено с цялото си сърце на любовта момиче, безгранично уверено в щастието си. Беше пораснала, помъдряла.

— Рейчъл! Рейчъл, слез долу веднага!

Бе необичайно за майка ѝ да крещи така по стълбището, което не убегна на вниманието ѝ. Отдели се от огледалото, отвори вратата и се забърза надолу към кухнята. Елизабет стоеше до първото стъпало с дълга вилица в едната си ръка. Изглеждаше доста разтревожена.

— Търсиха те по телефона — започна, преди Рейчъл да успее да попита какво става. — Бен, от магазина. Каза, че е по-добре да отидеш веднага. Полицията е там. Има някаква неприятност с този Джони Харис.

IV

Две полицейски коли бяха паркирани пред магазина. Около половин дузина любопитни се тълпяха навън, но един униформен офицер не им позволяваше да влязат. Докато слизаше от колата си, Рейчъл забеляза, че този офицер бе Линда Хоулет, чиято по-малка сестра бе в класа ѝ преди две години. Линда я зърна и ѝ пропусна да мине. Забърза към магазина. Гледката, която видя, бе толкова ужасна, че я накара да замръзне.

Двама мъже бяха проснати на пода — единият по очи, другият по гръб — и трима униформени полицаи бяха наведени над тях. Грег Скагс, син на Идел и по-голям брат на Джеф, бе започнал работа в полицейския участък на Тилървил преди една година. Коляното му бе притиснато към един широк гръб в бяла памучна тениска, а дулото на пистолета му насочено към една глава с буйна черна коса. Друг полицаи, Кери Ийтс, бе коленичил и държеше ръцете на легналия извити силно назад. На Рейчъл ѝ бе необходим само един поглед, за да разпознае, че този мъж бе Джони Харис. Но личността на втория човек, на няколко крачки зад Джони, бе проблематична. Шерифът Джим Уийтли се бе навел над него. Позата му не издаваше никаква заплаха, тъй като бе притиснал два пръста към ръката на мъжа, за да улови пулса му. Зад щанда Оливиа Томпкинс, деветнадесетгодишна девойка, която работеше по половин ден в магазина, безучастно наблюдаваше мъжете, разтворила широко силно гримираните си очи. Бен Зеглер, управителят, се появи от задния склад, докато Рейчъл все още се колебаеше какво да направи. Очевидно никой не бе забелязал присъствието ѝ и дори Бен, може би заслепен от следобедното слънце, не видя веднага, че е там.

— Госпожа Грант каза, че Рейчъл е тръгнала насам — съобщи Бен на шерифа.

— Добре.

— Махни си лапите от мен, отрепка такава.

Гневната реплика долетя от Джони, който направи неуспешен опит да се освободи, тъй като извитите му ръце бяха притиснати още по-силно. Той продължи да говори с такъв мръсен език, че Рейчъл започна да премигва. Тогава си помисли, че колкото и невинен да е бил, когато са го осъдили, годините в затвора вероятно го бяха променили и сега наистина можеше да се окаже заплаха за почтените хора. Без съмнение, поведението му спрямо нея този следобед съвсем не бе кавалерско. Сигурно се бе случило нещо ужасно, за да го притиснат така обикновено дружелюбните полицаи в Тилървил.

— Продължавай да се съпротивляваш, измет такава, и още сега ще пробия дупка в дебелия ти глава.

Заплахата от устата на Грег Скагс изкара Рейчъл от моментното ѝ вцепенение. Каквото и да бе извършил Джони, тя нямаше намерение да бъде безучастен свидетел как го застрелват пред очите ѝ.

— Какво, за бога, става тук? — попита и пристъпи напред.

Шерифът Уийтли, полицаите, Бен и Оливия погледнаха към нея едновременно.

— Рейчъл, просто не можах да направя нищо — проплака Оливия. — И без това бях доста нервна, когато този Джони Харис влезе в магазина, а Бен ми бе обещал, че това никога няма да се случи, докато съм тук. И тогава се появи господин Едуардс и аз просто усетих, че ще имаме неприятности, и така и стана. И двамата се сбиха на живот и смърт, хванаха се за гушите, започнаха да се душат и да се въргалят по пода. Обадих се в полицията и добре, че го направих! Този Джони Харис така силно удари господин Едуардс с юмрук, че го събори в безсъзнание. Чудно е как просто не го уби.

— Очевидно Карл е чул, че Харис е тук. И е тръгнал насам, за да го търси. Казвах ви, че да наемате Харис на работа е голяма грешка, а сега сама разбирате колко съм бил прав. Няма и два часа, откакто е пристигнал, и ето какво се случи. — И Бен посочи към мъжете на земята. — Превърнаха магазина в ад с техния бой. Вижте каква е бъркотия!

Рейчъл се огледа. Кутии с бои, четки и валяци бяха разпилени по пода от един преобърнат рафт. Една от кутиите се бе отворила и по черно-белите плочки се бе изляла аленочервена боя. Пластмасовият кош, в който държаха богат асортимент от гайки и болтове, бе наклонен на една страна, а съдържанието му разпръснато навсякъде.

— Трябваше да се посъветвате с мен, преди да постъпите така глупаво, да дадете работа на Харис — намеси се и шерифът Уийтли. — Всеки човек с малко разум би предвидил, че синовете на Едуардс ще са по петите му незабавно, щом се появи в града. По дяволите, не мога да ги виня за това, въпреки, че съм задължен да спазя закона. Не е редно сестрата на Карл да е мъртва, а убиецът ѝ да се разхожда свободно из града ни.

Докато говореше, шерифът се изправи и Рейчъл успя да разпознае във втория мъж Карл, по-големият брат на Мерибет Едуардс.

— Бихте ли се махнал от него? — много тихо каза на Грег Скагс и посочи към Джони.

Беше очевидно, че тези хора са с предразсъдъци спрямо него и нямаше да почувстват ни най-малко угризение, ако го наранят. Бе вярвала в своя ученик през всичките тези години, въпреки преобладаващото обществено мнение, и нямаше намерение да го изостави сега, само защото той не бе вече младеж, а зрял мъж.

— Не мисля, че представлява опасност за някой от нас, когато има толкова въоръжени полицаи наоколо. Няма пистолет, нали?

Кери Ийтс го претърси набързо и докладва неохотно на шерифа:

— Доколкото виждам, не е въоръжен.

— Махни си мръсните лапи от мен, задник такъв!

— Затваряй си устата, момче, или ще свършиш обратно в затвора, преди да си кихнал — заплаши го шерифът Уийтли.

— Да ти го нашибам!

Рейчъл потрепери от отговора на Джони. Грег Скагс удари главата му с пистолета си доста по-силно, отколкото бе нужно, за да го сплаши. Кери Ийтс изви ръцете му, които стискаше малко по-нагоре, и се ухили. Джони изстена от болка. Рейчъл почервения от гняв, докато ги наблюдаваше.

— Пуснете го! — повиши глас, нещо, което рядко правеше.

Шерифът погледна първо към нея, после към хората си, поколеба се и кимна.

— Пуснете го! — И се обърна към Джони, който си раздвижваше освободените ръце. — Внимавай как се държиш, момче, или преди да си избърсал носа си, ще бъдеш отново на пода.

— Ставай тогава! — изръмжа Грег Скагс и се отдръпна от бившия затворник, но не прибра пистолета си в кобура.

Отговорът на Джони, когато се изправи на крака и се обърна с лице към полицаите, бе толкова циничен и обиден, че Рейчъл оправда напрежението в позите им. Бе застанал с широко разтворени крака, отпуснал ръце встрани, но със свити юмруци. Лицето му бе побеляло и изцапано с кръв, а очите му искряха гневно.

— Ще ми паднеш някой ден без униформа, хлапе! — изръмжа той на Грег Скагс. — Тогава ще те видим колко си як.

— Това ми звучи като заплаха — намеси се шерифът Уийтли предупредително.

— Ти млъкни!

Рейчъл се обърна рязко към Джони, приближи се до него и го тупна с пръст по гърдите. Без никаква друга причина, просто инстинктивно, беше сто процента на негова страна. Той я изгледа със свита уста и леденостудени очи, но погледът ѝ го принуди да притихне. Рейчъл се завъртя и застана между него и другите като щит. Беше толкова абсурдно тя да го защитава, когато главата ѝ не стигаше дори до раменете му, и едва ли тежеше и на половина колкото него, но това не ѝ дойде на ум в момента. Несправедливостта на положението я бе възпламенила. Какво бе направил той, в края на краищата, което Карл Едуардс не бе сторил също — единствената разлика бе, че е Джони Харис?

На пода Карл Едуардс изстена, раздвижи се и седна, като разтриваше главата си отзад. Той се озърна, видя Джони и лицето му се изкриви.

— Ти кучи син! — процеди през зъби. — Ще те пипна, ще видиш. Убиец — мислиш си, че можеш да наръгаш сестра ми и да се отървеш така лесно?

— Достатъчно, Карл — намеси се шерифът Уийтли, като се приближи и му помогна да се изправи на краката си. — Ще подадеш ли оплакване срещу Харис за побоя?

— По дяволите, да, аз...

— Да сме справедливи, Едуардс нанесе първия удар — намеси се, макар и неохотно, Бен.

— Виждате ли? — Рейчъл погледна победоносно шерифа Уийтли. — Защо не попитате Джони дали не иска да подаде оплакване срещу Карл? Така ще бъде честно.

— Рейчъл... — Шерифът Уийтли изглеждаше обезпокоен.

— Няма — обади се Джони рязко зад нея.

— Не ми прави услуги, копеле такова! — викна грубо Карл Едуардс. — Ще те накълцам, както ти направи с Мерибет. Спомняш ли си колко красива беше, а Харис? Но не и след като ти я нарязва! Измет — как можа да ѝ направиш това? Беше само на седемнадесет!

— Това ми звучи като заплаха — намеси се Рейчъл, но задоволството, което изпита от обрата на нещата, бе помрачено от изкривеното от болка лице на Карл Едуардс, пораждащо състрадание.

— Хайде, Карл, нека да те откарам у вас — каза тихо шерифът Уийтли, докато Карл се задъхваше от вълнение и по лицето му започнаха да се стичат сълзи.

Рейчъл почувства как сърцето ѝ се сви. Сигурно бе невъобразимо трудно да загубиш сестра си по такъв ужасен начин — но въпреки всичко беше на страната на Джони.

— Предупредете го да не се връща тук, шерифе. Ще подам оплакване срещу него за нарушаване на частната собственост, ако го направи — изрече отчетливо, докато шерифът Уийтли, последван от полицаите, съпровождаше хлипация Карл Едуардс към вратата.

— Господи, Рейчъл, нямаш ли капка съчувствие към него? Едуардс обичаше малката си сестричка. Би трябвало да ти е жал. — Гласът на Бен прозвуча стъписан от тази коравосърдечна заплаха.

— Изпитвам съжаление към него.

Погледна към Джони. Кръвта от разцепената му долна устна бе изцапала лявата страна на лицето му. По бялата му тениска също имаше доста петна.

От шума на тръгващи коли навън разбра, че полицията си бе отишла. Магазинът отново бе отворен.

— Олива, можете да си гледате работата, моля. Бен, направена ли е инвентаризацията? Бих искала да я прегледам утре сутринта, затова е по-добре да я довършиш, ако все още не си го сторил.

Зад гърба ѝ, звънът на камбанката, който се разнасяше при отварянето на вратата ѝ подсказа, че има клиент.

— С какво мога да ви услужа? — попита Бен любезно, като се приближи към новодошлия.

Рейчъл дори не се обърна.

— Ти ела с мен — нареди властно на Джони.

Като сви пръстите си към него заповеднически, тръгна към вратата на склада. Оттам по едно малко стълбище се стигаше до апартамента му, където можеха да останат насаме. Без да погледне назад, за да провери дали я следва, бе сигурна в това. Когато се отнасяше до Джони Харис, шестото ѝ чувство бе особено силно развито.

V

— Дај да ти сложа лед на устата.

Кухњата в апартаментa му бе обзаведена напълно. Рейчъл извади една хавлиена кърпа от чекмеджето до мивката, отвори хладилника и изсипа пълна шепа с ледени кубчета в кърпата, като леко я навлажни. После я подаде на Джони, който се бе облегнал на плота до печката. Той прие ледения пакет, без да каже нито дума, и го притисна до подутата си устна. Ако се съдеше по лекото му намръщване, с това засили болката си, вместо да я облекчи.

— Добре, да предположим, че ми разкажеш какво се случи.

— Ти да не си ми наставник?

Абсурдно, но навъсеното му изражение ѝ се стори окуражително. Това означаваше, че нещо от момчето, което си спомняше, бе останало.

Двамата се изгледаха продължително, без да мигнат.

— Аз съм ти шеф, не си ли спомняш? Твой работодател. Ти току-що си се сбил с клиент в магазина ми. Мисля, че ми дължиш обяснение.

— Преди да решиш, дали да ме изхвърлиш или не?

— Точно така.

Очите му се присвиха. Рейчъл скръсти ръце пред гърдите си и зачака. Много дълго нито един от двамата не помръдна.

Джони сви рамене.

— Истината? Едуардс ме нападна. Аз се защитих. Ако искаш вярвай.

— Вярвам.

След като гордостта му се бе пречупила и бе ѝ обяснил какво бе станало, макар и лаконично, гласът му звучеше враждебно, но Рейчъл очакваше именно такова поведение. Напрежението ѝ понамаля. Колкото и да се бе променил външно, вътре в душата си бе си останал същият.

След изявлението ѝ, че му вярва, той стегна челюстите си и захвърли ледения вързоп върху плота. Кърпата се разви и ледът се

разпиля шумно. Рейчъл поклати неодобрително глава и инстинктивно започна да събира кубчетата към мивката. Вниманието ѝ бе привлечено от внезапното му движение. Без предупреждение, Джони хвана тениската си и започна да я съблича. Като се намръщи и се обърна към него, Рейчъл се озова съвсем близо до голите му гърди — така мъжествени и силни, че дъхът ѝ замря.

Каквото и друго да бе правил в затвора, бе очевидно, че е намирал време да поддържа формата си. Мускулите му ясно се открояваха, стомахът му бе плосък и стегнат. Кръстът му бе тесен в сравнение с широките рамене, а гърдите — покрити с меки като коприна, черни косъмчета.

„Чудо на чудесата!“ — бе единствената мисъл, която я порази. Той вече напълно бе свалил тениската си и я смачка на топка в едната си ръка. Погледна я с дяволити пламъчета в очите. Беше очевидно, че искаше да я смути. На нея ѝ оставаше единствено да не се издаде, че бе успял. Трябваше да си възвърне присъствието на духа — бързо.

— Какво правиш?

Ако гласът ѝ прозвуча спокойно, дължеше го на хладнокръвието, придобито от дългите години, през които бе преподавала литература на малки грубияни.

— Сменям си ризата. Ти какво си помисли, че правя? Че ще ти скоча, точно тук, веднага?

Приблужи се към нея, докато гърдите му се озоваха на няколко сантиметра от лицето ѝ. Рейчъл трябваше да погледне нагоре, за да срещне погледа му. Очите му бяха присвити, зениците леко разширени, ирисите тъмносини.

— Надяваше ли се? — попита я хрипящо и въпросът му едва ли бе по-силен от сладникав шепот.

Само за миг — не по-дълго — кръвта на Рейчъл като че ли замръзна. Той я плашеше, нямаше съмнение. Това, което ѝ възвърна разума след светкавичното политане в царството на съмненията, бе абсолютната ѝ сигурност, че го правеше нарочно, с намерение да я изплаши. Беше като малко дете, на което всички повтарят, че е лошо, и то се опитва да им го докаже.

Това прозрение ѝ вдъхна куража да запази самообладание.

— Въобразяваш си — каза пренебрежително, обърна се и продължи да събира късчетата топящ се лед, като че ли въобще не се

притесняваше.

Джони замълча за миг, загледан в нея. Рейчъл остана с впечатлението, че този път той бе смутеният. Ако искаше да си играе на Големия Лош Вълк с Малката Червена Шапчица, тогава щеше да претърпи разочарование. Тя нямаше ни най-малко намерение да си подвие опашката и да побегне от него. Още в началото на кариерата си бе разбрала, че най-голямата грешка, която може да направи някой, притежаващ власт, бе да покажеше страх пред подчинените си.

— Разбирам, все същата, госпожица Грант — каза Джони най-после и част от суровостта му го напусна. — Винаги имаш отговор за всичко.

— Не за всичко.

Погледна го, леко усмихната.

— Е, почти за всичко.

Той се обърна и излезе от кухнята. Рейчъл се отпусна с облекчение. Облегна се върху плота. Имаше нужда от известно време, да събере сили и да се овладее. Остана загледана след него, докато излизаше. Това бе грешка. Начинът, по който я привличаше чисто сексуално, ѝ бе непонятен. Черната къдрава коса, докосваща бронзовите му рамене, широкият, мускулест гръб, плътно прилепналите джинси, дългите крака, които се олюляваха в каубойските ботуши. Той просто се отдалечаваше от нея, не правеше нищо повече, но коленете ѝ се подкосиха.

Прекомерната физическа реакция на тялото ѝ я изуми. Рейчъл съвсем не бе чужда на секса, въпреки че далеч не го правеше безразборно. Беше имала Майкъл, разбира се, но докато бе лудо влюбена в него, бе така млада и нервна, че срещите им я оставяха с впечатлението, че поетите силно преувеличават насладата от физическата интимност. През следващите години имаше връзка с двама, които искаха да се оженят за нея. И двамата бяха чели само неделния вестник, и двамата не искаха да променят еднообразието на дните си ни най-малко. Не можеше да си представи да прекара целия си живот с никого от тях. Магията просто липсваше.

Едва когато мина тридесетте осъзна, че за да има семейството, за което мечтаеше, трябваше да забрави за магията. Вече бе готова да се установи с партньор, с когото да бъде просто приятелка, нещо подобно на отношенията ѝ с Роб. Роб щеше да си гледа аптеката, да чете

неделния вестник и може би „Бизнес уийк“, а тя щеше да си има свой вътрешен свят, за който той нямаше и да подозира. Може би повечето от браковете се крепяха по този начин. Бе се любила с Роб няколко пъти и това ѝ бе доставило удоволствие. Но в интимните им ласки липсваше страстта и никога, дори в най-върховните моменти, не бе усещала подобна топлина да се разлива по цялото ѝ тяло.

„Господи, какво ми става?!“ Цялото ѝ тялото започваше да я боли само като го погледнеше без риза.

Жена, вече в зряла възраст, на тридесет и пет, не би трябвало да е изложена на опасността да стане една от поклонничките на Джони Харис, както в „Тилървил Таймс“ бяха определили половината дузина млади момичета, които неизменно присъстваха всеки ден на процеса му. Никога не бе подозирала, че лицето на нейното „лошо момче“ би могло да ѝ въздейства така.

Още повече, че в този случай това не бе толкова лицето, колкото тялото му. Макар и да не го бе съзнавала, досети се, че като повечето жени не беше имунизирана срещу свършената мъжка физика.

Реакцията ѝ следователно бе съвсем нормална, дори нещо, което би могло да се очаква. Нямаше основание да бъде смутена — особено след като никой друг, освен нея нямаше да го разбере. Това, което трябваше да стори, бе да потисне либидото си. Джони Харис не бе човекът, с когото една разумна жена би желала да се обвърже.

Скърцането на остарелия дървен под в хола, застлан с килим ѝ подсказа, че той се връща. Веднага се залови да изстиска кърпата и да я простира. Когато Джони застана на вратата, като я изпълни цялата, забеляза, че наистина си бе сменил тениската и бе измил кръвта от лицето си.

— Това, което искам да зная, е какво си правил в магазина? Нямаше причина да ходиш там преди утре в осем.

Все още леко стресната, като се страхуваше той да не се досети какво въздействие ѝ оказваше, Рейчъл го погледна съвсем бегло и се наведе да изтрие плота с книжна салфетка.

— Спомних си, че при Грант продаваха снакс и мислех да си купя едно пакетче пържени картофи и кола за вечеря.

Изоставил очевидно намерението си да я плаши, поне за известно време, отговорът му прозвуча равнодушно.

— Би било по-добре да отидеш да вечеряш в „Часовника“.

„Часовникът“ бе семейно ресторантче, малко и уютно, ръководено от Мел и Джейн Морис. Беше на около две мили, в долната част на града, но би могло да се стигне пеш дотам. Повечето от жителите на Тилървил го посещаваха поне веднъж месечно. После й мина през ума, че Джони може би нямаше пари дори да си плати сметката и се почувства засрамена от недалновидността си. Би трябвало да му предложи едноседмичната заплата в аванс, но не се бе сетила.

— Ходих. Старият цербер на вратата ми каза, че ресторантът бил препълнен.

Рейчъл го погледна и се намръщи.

— Препълнен? Но те никога не са...

Осени я мигновено прозрение.

— И тази вечер не беше. От мястото, където стоях, видях четири празни маси. Предполагам, че не искат да сервират на „типове като мен“. — В гласа му се долавяше примирение.

— Сигурна съм... — започна Рейчъл неловко, като се надяваше да облекчи унижението, което вероятно бе изпитал.

— И аз също съм сигурен. Тилървил не се е променил. — Джони отстъпи назад, като освободи вратата на кухнята. — По-добре си тръгвай. Не искам да даваме основание на господин Скагс или останалите да приказват. Помисли си за скандала. Хубавата Рейчъл Грант се е качила сама в апартамента с онзи Харис и не е излязла от там цял — той погледна часовника си, — цял половин час.

Но този път циничната усмивка, която изкриви устата му остана незабелязана.

— Идваш с мен — отсече Рейчъл, смачка хартиената салфетка и тръгна към задната врата на апартамента.

Когато мина покрай него, му махна повелително.

— Хайде.

— Къде?

— Отиваме в „Часовника“ и ще вечеряме там. Няма да им позволя да се отнасят така с теб.

Джони я изгледа за момент и после поклати глава.

— Не искам да водиш битки заради мен.

— Имаш нужда от някого. Струва ми се, че не се справяш много добре сам.

Погледите им се срещнаха напрегнато. Най-после Джони сви рамене и се предаде.

— Разбира се. Защо не? Бих могъл да вечерям.

— Аз също.

Само за миг Рейчъл си представи, как майка ѝ приготвя свински пържолки вкъщи и колко щеше да се разгневи, че дъщеря ѝ е предпочела вечеря в „Часовника“. Но ако заведеше Джони в „Уолнат Гроув“, приемът на Елизабет едва ли щеше да е по-малко драматичен от този на снобите в ресторанта. Не можеше да го заведе на вечеря вкъщи, а беше решила, че няма да го остави гладен. Бе не помаловажно и хората в града да не се отнасят с него като с парий. Реши да направи, каквото зависеше от нея.

Когато слезе по стъпалата, Джони вървеше непосредствено зад нея. Тъй като колата ѝ бе паркирана отпред, нямаше друг избор, освен да мине през магазина. Усети отново напрежение в тялото си при тази перспектива, но вдигна високо глава и се опита да изглежда така уверена, както би желала да се чувства в момента. Магазинът бе препълнен — много по-пълнен от обикновено в четвъртък вечер, точно преди затварянето му в шест часа. Очевидно, мълвата за случилото се тук преди около час бе плъзнала. Когато излезе от склада и се отправи към входната врата, с Джони зад гърба си, като че ли той бе собственикът тук, усети, че всички погледи се впериха в тях двамата. Поздрави познатите си, като им махна с ръка. На останалите не обърна никакво внимание.

— Госпожице Грант, майка ви звъня по телефона. Поръча да ви предадем, че вечерята е почти готова и да побързате към къщи — достигна до нея пискливият глас на Оливиа.

— Благодаря ви, Оливиа. Бихте ли ѝ се обадила вместо мен. Предайте ѝ, че няма да се прибера, моля ви. Двамата с Джони ще вечеряме в „Часовника“.

Така. Сега вече всички в магазина знаеха. Целият град щеше да разбере само за няколко часа. Клюките щяха тайно да се разпространят, а майка ѝ да получи припадък.

Мъртва тишина посрещна думите ѝ. Рейчъл махна бодро към щанда, стигна до вратата, отвори я и излезе навън сред задуха на късната лятна вечер.

— Харесва ти да живееш опасно, нали?

За първи път, откакто го бе посрещнала днес на автобусната спирка, Джони в действителност се усмихваше. Не беше широка усмивка, по-скоро разтягане на устните.

— Мразя несправедливостта — отговори му бързо и се мушна в колата си.

VI

Минути по-късно, когато влязоха в „Часовника“, веднага забеляза, че ресторантът съвсем не бе препълнен. Джейн Морис, пухкава, усмихната жена към шестдесетте, се приближи до тях.

— О, Рейчъл, колко ми е приятно да те видя.

Тя погледна към Джони — висок, тъмнокос, с лоша репутация — и усмивката ѝ стана неуверена.

— И на мен ми е приятно да те видя, Джейн. Как е Мел?

Съпругът на Джейн бе счупил глезена си преди около два месеца и се възстановяваше бавно. Все още куцаше доста лошо и се подпираше с бастун.

— Горедолу. На нашата възраст не е лесно да заздравее фрактура.

Джейн явно се бе възстановила от очевидната си изненада. Само съсредоточеният ѝ поглед издаваше слисването ѝ.

С широка усмивка Рейчъл реши да улови бика за рогата.

— Спомняш си Джони Харис, нали?

Това бе смешен въпрос, разбира се. Всички в Тилървил се познаваха от деня на раждането си, а Джони Харис бе „най-прославеният“ син на града.

— Сега работи за нас, в магазина. Преподавах му в гимназията.

Думата преди остана неизречена между тримата. Преди Мерибет Едуардс да бъде намерена с тринадесет прободни рани в тялото.

— Джони, разбира се познаваш Джейн Морис.

Все още усмихната, Рейчъл хвана мускулестата му ръка, като го подтикна да пристъпи напред, докато застана редом с нея. Никой от тях, дори само с едно премигване, не се издаде, че това бе второто му посещение в ресторанта тази вечер.

Джейн го изгледа неодобрително от глава до пети — от дългата коса до протритите ботуши.

— Хелоу, госпожо Морис — поздрави той лаконично, но и нейното кимване не бе по-радушно.

— И така, какъв ви е специалитетът тази вечер, Джейн? Надявам се да имате телешко печено.

— Имате късмет. — Джейн отново стана по-приветлива, когато се обърна към Рейчъл. — Печено телешко и пюре от картофи, това е. Искаш ли чай с лед?

Водеше ги към една маса в дъното, докато говореше. Победа, точно както Рейчъл бе очаквала. Усети как напрегнатите мускули на Джони се отпускат. Очевидно, той не се бе чувствал така уверен в изхода от това противопоставяне.

— Гленда — извика Джейн на една сервитьорка с розова униформа, когато стигнаха до масата им. — Тук Рейчъл иска чай с лед и печено телешко. — Очите ѝ се плъзнаха към Джони, който в момента се настаняваше. — Ами ти?

Дори гласът ѝ да бе малко суров, не бе в стила ѝ да се отнася презрително към някого без причина, след като го е приела в ресторанта.

— И за мен същото.

— Два пъти — повтори Джейн към Гленда и се усмихна на Рейчъл. — Поздрави майка си от мен.

— Благодаря — отвърна тя.

Пристигнаха нови клиенти и собственичката на ресторанта побърза да ги посрещне.

— Заповядайте питието, вечерята ще ви бъде готова след минута.

Гленда постави пред тях две високи изпотени чаши. Разпозна Джони Харис и очите ѝ се разшириха от изненада.

— О, Джони! Какво правиш тук? Не си ли в затвора?

Рейчъл се намръщи. Джони отпи от чая си и се усмихна на сервитьорката.

— Би трябвало да знаеш, че все някога ще ме пуснат. Чакаше ли ме?

Гленда се засмя.

— Ха, имам вече четири деца. Едва ли може да се каже, че те чакам.

— Не, не може.

На Рейчъл ѝ стана ясно, че двамата някога са се познавали доста добре. Като се замисли, се сети коя е Гленда.

Беше от семейство Райт, което също като Харис се смяташе за „измет“. Не бе могла да я оцени правилно, защото момичето не бе стигнало до гимназията. С пепеляворусата си, фризирана коса и паяжината от бръчици около очите, тя изглеждаше по-възрастна от Джони въпреки, че би трябвало да са на едни години.

— Видях баща ти вчера. Не ми каза, че се връщаш у дома.

Джони само сви рамене и отпи отново от чая.

— Гленда! Не можеш ли да сервираш напитките на тези хора? — извика Джейн обезпокоена.

— Разбира се, госпожо Морис! Беше ми приятно да те видя, Джони. Пази се.

— Ти също, Гленда.

— Очевидно тя се зарадва, че те видя — отбеляза Рейчъл любезно след кратка, неловка тишина.

Устните на Джони се изкривиха в усмивка, когато очите им се срещнаха.

— Да. Няколко души ще са доволни.

Гленда се върна с препълнени чинии.

— Ще ви трябва ли кетчуп?

— Да.

— Не.

Отговориха едновременно двамата. Рейчъл погледна Джони, после кимна на сервитьорката. Не трябваше да ѝ създават неприятности. Гленда вече оставяше кетчупа на масата и бързаше към другите си клиенти.

— Убива вкуса на пай — каза Джони в отговор на изражението на Рейчъл, когато посегна към тубичката, махна капачката ѝ и изсипа почти половината от съдържанието ѝ върху телешкото и картофите.

Леко погнусена, Рейчъл поклати глава и погледна встрани, когато той започна да се тъпче. Маниерите му на хранене не бяха от най-добрите, които някога бе виждала.

След това осъзна поведението му. В края на краищата, той не бе прекарал последните десет години от живота си в училище за добри обноски. А преди това, като имаше пред вид произхода му, се усъмни, че някога е имал възможността да се научи да борави културно с нож, вилица и салфетка.

— Няма ли да ядеш? — попита Джони с пълни уста.

— Не съм толкова гладна...

Леко смутена, Рейчъл се озърна наоколо, за да види, дали другите посетители бяха забелязали как лакомо се храни Джони.

Настъпи напрегнато мълчание, което не бе нарушено дори от тракането на вилицата му по чинията или от мляскането му.

Той се взираше в нея с присвити очи, вилицата с набодено на нея месо бе замръзнала във въздуха. В ъгълчето на устната му имаше малко петънце от кетчуп. Нещо в нейното изражение сигурно бе издало отвращението ѝ, защото устата му се изкриви яростно. Джони шумно пусна вилицата си и металът издрънча върху порцелановата чиния. Сграбчи салфетката, която въобще не бе разгънал, и изтри лицето си толкова свирепо — много по-красноречив жест от пороя ругатни, които би могъл да изсипе.

— Смуцавам ли те, учителко?

Стъписана, Рейчъл заекна:

— Н-не.

— Лъжеш.

— Още чай?

Гленда бе застанала до тях с голяма пластмасова жълта кана в ръка.

— Не, приключихме. Просто ни дай сметката, моля.

Джони успя някак си да се усмихне на сервитьорката, но пламъчетата в очите му подсказаха, че е бесен.

— Платете отпред.

Гленда потърси сред дузината листчета, които се подаваха от джоба на полата ѝ, извади едно и го постави на масата пред Джони. После му се усмихна.

— Отбий се да ме видиш, когато имаш възможност — каза тя меко. — Аз и децата живеем в „Епълби Истейтс“ — спомняш си го, нали? Онова място с фургони, до реката? Със съпруга ми сме разделени. Предполагам, че ще се разведем, когато някой от двама ни може да си позволи да плати за това.

— Съжалявам да го чуя — каза Джони.

— Да!

— Гленда! Тук искат чай!

— Трябва да вървя — изрече примирено Гленда и се забърза с каната, за да обслужи и другите.

— Дай ми това — рече Рейчъл тихо, когато Джони взе сметката и я разгледа.

От поведението му лъхаше враждебност.

— О, добре. Прибави и обида към раната, защо не го направиш?
— Гласът му бе почти приятен, но очите му съвсем не бяха такива.

— Не бъди глупав. Ти нямаш пари, а...

— А ти имаш? — той довърши изречението вместо нея преднамерено любезно.

Рейчъл въздъхна.

— Виж, Джони, съжалявам, ако съм наранила чувствата ти. Просто... Аз просто не съм твърде голяма поклонница на кетчупа и при вида на това, в което бе превърната тази хубава храна, нещо ми стана. Беше грубо от моя страна да ти позволя да разбереш какво изпитах и искрено ти се извинявам. Но това не е причина да се държиш нелепо.

Изражението на лицето му я накара да замълчи. Очевидно думите ѝ съвсем не уталожиха гнева му. Може би щеше да се почувства унижен, ако платеше сметката вместо него. В края на краищата, той бе мъж, а мъжете понякога ставаха смешни за някои неща. Отвори портмонето си и извади една двадесетдоларова банкнота, като му я подаде през масата, колкото бе възможно незабележимо.

— Добре, добре. Печелиш. Ето, плати ти.

Както Джони изгледа банкнотата, човек би помислил, че това бе змия, готова да го ухапе всеки момент.

— Аз ще платя, добре. Но с моите пари.

Той се изправи, взе сметката и извади две смачкани банкноти, с които плесна по масата, преди да се отправи към касата. Принудена да замълчи, на Рейчъл не ѝ оставаше нищо друго, освен да прибере своята двайсетачка и да го последва.

Една по една главите се обръщаха след него, когато минаваше, и като че ли само след две секунди всички очи в заведението бяха вперени в Джони. Рейчъл пристъпваше малко зад него и бе в удобно положение да наблюдава реакцията на съгражданите си от присъствието на Джони Харис.

— Това не е ли...?

— О, небеса, той е!

— Какво прави тук?

— Дочух, че са го пуснали под гаранция, защото Грант му осигурили работа в железарския им магазин.

— Елизабет никога не би направила подобно нещо!

— Не е Елизабет, а Рейчъл. Погледни, тя е с него. Можеш ли да повярваш? О, здравей, Рейчъл!

Последното бе казано много по-високо, тъй като Рейчъл бе вперила очи в говорещия. Младата учителка отговори на поздрава с непроницаема усмивка и леко кимване. Познаваше добре почти всички в ресторанта, но това нямаше да им попречи да я одумват докато не ѝ смъкнат и кожата.

— Надявам се, че всичко бе окей? — попита Джейн на касата с малко по-приятелски тон, вземайки парите на Джони.

Откъде ли имаше пари в брой? Рейчъл бе чувала, че щатът плаща на престъпниците докато работят в затвора, но тарифата им бе като че ли десет цента на час. „Бил е там десет години, по четиридесет часа на седмица, това прави...“

Все още се опитваше да изчисли приблизително сумата, когато Джейн му подаде рестото и той се отправи с едри крачки към вратата.

Рейчъл го последва, отправяйки бегла усмивка на Джейн.

Джони вече бе излязъл на паркинга и се отправяше към колата ѝ, когато го настигна. Дори за най-обикновения наблюдател бе очевидно, че все още е вбесен. Вмъкна се вътре със стиснати устни и сурови очи.

— Държиш се като капризно дете — каза му, докато включваше на задна скорост.

— О, така ли? — Очите му заискриха неприятно. — А ти се държиш като надута богата снобка. Съжалявам, че маниерите ми не ти подхождат, госпожице Високопоставена и Всемогъща.

— Поведението ти ми подхожда дори още по-малко от маниерите — отговори на предизвикателството му Рейчъл. — И не ме ругай! Можеш да се опиташ да покажеш малко благодарност.

— Би ти харесало, нали? Да съм ти благодарен? Какво да ти целуна, учителко, краката или д...?

— Ти! — изсъска свирепо тя. — Върви в ада!

И настъпи по-силно педала на газта. Колата тръгна рязко назад.

— Ако не внимаваш, и двамата ще свършим там. Мисли какво правиш, за бога — процеди през зъби Джони, когато изскърцаха

спирачките, и задницата на максимата се оказа на няколко сантиметра от една здрава тухлена стена. — Моят живот може да не ти се струва толкова скъпоценен, но със сигурност, не искам да намеря края си при автомобилна катастрофа.

Рейчъл трябваше да потисне желанието си да натисне отново газта, за да му даде урок. Стисна упорито устни, съсредоточи се върху шофирането и успя да стигне до магазина без никакви по-сериозни произшествия, освен че се удари в един бордюр.

Когато няколко минути по-късно спряха на паркинга зад железарията на Грант никой от двамата не бе казал и дума. Рейчъл предположи, че въздържанието на Джони се дължеше на страха му от нейното шофиране. Пое си дълбоко дъх.

— Сега — подхвана тя, като изключи двигателя и погледна Джони, — да предположим, че си поговорим за това.

— Да предположим, че няма!

Той хвана дръжката, отвори вратата и излезе, без да каже нито дума повече. Току-що обидена отново, Рейчъл се намръщи от силното тряскане на вратата. Докато го наблюдаваше как минава пред колата толкова измършавял, съвестта отново я загриза. Независимо дали бе вбесена от него или не, той трябваше да яде. Отвори прозореца с треперещи ръце и извика:

— Джони?

Той обърна главата си, изгледа я и веждите му се повдигнаха въпросително. Рейчъл му махна. Изражението му бе заплашително, докато се приближаваше откъм нейната страна на колата, но тя вече търсеше чековата си книжка в чантата си и не го забеляза.

— Какво?

Бе застанал до колата.

Рейчъл извади чековата си книжка тържествено.

— Ще ти платя за първата седмица предварително.

Взе химикалката, грижливо прикрепена към нея и започна да пише.

Той се наведе, подпрял едната си ръка върху прозореца, пъкна главата си вътре и протегна другата си ръка към нея.

Стъписана, Рейчъл се отдръпна назад, когато ръката му се допря до гърдите ѝ, но тя незабавно осъзна, че намерението му не бе да я

съблзнява. Дългите му пръсти се свиха около китката ѝ и не ѝ позволиха да напише името му.

— Не ми прави никакви услуги! — каза ѝ остро, а пръстите му почти нараняваха меката ѝ кожа, тъй като я стискаха все по-силно. — Не съм поредният ти случай за благотворителност.

Преди да му отговори, преди дори да измисли някакъв отговор, Джони издаде някакъв нечленоразделен звук и привлече погледа ѝ. За секунда само, най-дългата секунда, която си спомняше, Рейчъл затаи дъх от това, което видя, докато очите му шареха по лицето ѝ. Устните му се разтвориха като че ли щеше да каже нещо, но после рязко се затвориха. Очите му бяха пусти и като че ли над тях се бе спуснало перде. Пусна китката ѝ, изправи се и си тръгна.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Рейчъл внезапно с уплаха осъзна, че сърцето ѝ биеше ускорено.

VII

Дочул шум от приближаваща се кола, Джони не си направи труда нито да погледне, нито да вдигне ръка. Кой нормален човек тук, в Тилървил, би го качил? Никой! Той беше Джони Харис, убиецът. Хората го заобикаляха на по-голямо разстояние, отколкото умрял скункс.

По дяволите, та той дори не можеше да се храни прилично. Започна да скърца със зъби, като си припомни унижението си по време на вечерята. Досега винаги бе гледал да изяде пръв храната си, преди някой друг да му я отнеме. Маниерите, салфетките и всичко останало никога не са били от значение. Но за нея бяха важни. „Проклет да съм, ако не се науча на добри обноски!“ Бе мъчително да изглежда толкова нищожен в очите на Рейчъл Грант. Беше му досадно също, че тя се бе опитала да му даде пари. Беше го нарекла аванс срещу заплатата му. Това си беше милосърдие и самата идея да бъде негов обект го изгаряше.

Покрай него профуча чисто нов червен пикап. Яркият му цвят проблесна сред спускащия се здрач. За миг се загледа след него почти със завист. Вътре бяха седнали мъж и жена с малко момиченце и момченце. Семейство. Винаги си бе мечтал да има такова — семейство. Но през годините, прекарани в затвора, какво ли не си бе въобразявал — единствено въображението му бе помогнало да остане нормален.

Но това бе тук и сега — реалност. Стъпваше тежко покрай един изровен черен път, който се извиваше през най-бедния квартал. Порутени дървени къщи с дворове, пълни с всевъзможни боклуци, се редуваха с едноетажни бараки и още повече боклуци. Деца, боси и мръсни, играеха сред избуяли до кръста плевели. Дебели жени с домашни рокли седяха разкрячени с оголените си колене и се взираха в него от разнебитените си веранди. Изпити мъже само по потници се чешеха под мишниците и го следяха с очи, докато минаваше.

Мършави, крастави кучета, порода „улична превъзходна“ се втурнаха към него с лай.

„Добре дошъл вкъщи.“

Колкото и ужасно да беше, Джони бе частица от това място и то бе частица от него. Някога и той бе едно от тези играещи деца — така кирливо и недохранено, като тях. Майка му бе толкова дебела и немарлива, като жените, от които се отдръпваше сега. Баща му бе долен кучи син, който раздаваше толкова бързо юмруци и псувни и всеки път, когато си бе вкъщи, носеше само потник. Вероятно един и същ, ако се съдеше по дупките и мръсните петна, които го украсяваха.

Това бяха неговите хора. Техният начин на живот бе и негов. Тяхната лоша кръв течеше в жилите му.

Някога се бе надявал, че ще успее да избяга от тук. Някога, по дяволите, се бе надявал на много неща.

Къщата им бе дървена, на един етаж, не по-малко порутена от тези, покрай които бе минал, на върха на едно хълмче. Алея, настлана с чакъл, водеше към нея. Два ръждясали пикала бяха паркирани там, единият без гуми, подпрян на циментови отливки. В двора се ровеха пилета. През отворения преден прозорец се виждаше пуснатият телевизор.

Някой си беше вкъщи. Джони не знаеше, дали да се радва, или да съжалява.

Мина по алеята, изкачи се на верандата и погледна през мрежата, опъната на вратата, с многобройни малки дупчици.

Един мъж лежеше върху хлътнал диван и гледаше телевизия. Старец, посивял и слаб, с дрипав мазен потник, прегърнал бутилка евтина бира.

Гърлото на Джони се сви от тази гледка.

Отвори вратата и влезе вътре.

Уили Харис бе очевидно изненадан за момент от появата му. Но когато го разпозна, присви очи.

— Ти! — изрече с презрение. — Знаех, че все някога ще се върнеш като проклето псе. Махай се оттам — застанал си пред телевизора!

— Здравей, татко — рече Джони меко, без да се помръдне.

— Казах да се разкараш.

Джони се премести. Не защото се страхуваше още от юмруците на баща си, а защото искаше да огледа къщата, да види какво се е променило. Влезе в малката кухня с белите емайлени шкафови и плота, около който винаги се хранеха — когато имаше нещо за ядене. Ако сега не беше точно същият — как ли можеше нещо толкова паянтово да издържи така дълго — то бе негово точно копие. Дори същата дъска липсваше по средата му. До мивката бяха натрупани мръсни чинии, както винаги — само че сега бяха по-малко. Същите пердета на розови цветя, поотпуснати и поизцапани, висяха от същата огъната и пожълтяла релса над прозореца.

Къщата имаше две малки спални и миниатюрна баня, която едва ли работеше, както винаги. Джони погледна и в двете, като се питаше, дали двойният дюшек на пода в по-малката бе същият, върху който той, Бак и Грейди винаги бяха спали. Тъй като Сю Ан бе единственото момиче, за нея бе диванът в хола. А родителите им споделяха леглото в другата спалня, допреди майка му да избяга в Чикаго с някакъв тип. След това баща му се въргаляше там, с която уличница му попаднеше. Понякога някое от момчетата — обикновено Бак — също се „възползваше“ от нея.

„Дом“.

Джони се върна във всекидневната и изключи телевизора.

— По дяволите! — извика баща му, а лицето му се изкриви гневно.

Той сложи бирата на земята и се изправи.

— Как си, татко? — Джони седна на края на дивана, току-що освободен от босите крака на баща му и внимателно го хвана за рамото, за да му попречи да стане и да пусне отново телевизора.

Лъхна го дъх на бира.

— Проклет да си, махни гадната си ръка от рамото ми!

Докато Уили се опитваше да се освободи без успех, Джони му се усмихна и го стисна по-здраво. Не за да го нарани, но достатъчно, за да го предупреди. Нещата се бяха променили и той повече нямаше да получава юмрук по устата или стомаха, когато старият решише да излива яростта си.

— Живееш тук сам и сега?

— Какво те интересува? Ти със сигурност няма да се нанесеш обратно!

Десетгодишното му отсъствие, през което Уили никога не му бе писал, обадил или посетил, бяха посмекчили стария пияница. Джони дори в действителност се бе надявал, че баща му може би ще се зарадва да го види.

— Не искам да се нанасям тук. Имам апартамент в града. Дойдох просто да те видя как си.

— Бях хиляда пъти по-добре, преди да се появиш.

Нищо не се бе променило. По дяволите, дали някога нещо се променяше в този град?

— Имаш ли новини от Бак или Сю Ан напоследък?

Уили изсумтя.

— Не, нямам и не ме интересуват. Както не ми пука да чуя нещо и за теб.

Заболя го. Не би трябвало, но го заболя.

Джони поиска да стане, да излезе през вратата и никога повече да не се върне. Не му трябваше да го вижда повече.

Но не можеше да го остави сам. Едно нещо, което бе научил в затвора, бе цената на нещата, на хората. На взаимоотношенията. Повечето ги имаха, без дори да се опитват да ги получат. Той също искаше някакви човешки връзки в живота си.

— Виж, татко — каза тихо. — Ти ме мразиш и аз те мразя, така ли е? Винаги е било така. Но не трябва да продължава повече. Можем да го променим. Има прекалено много хора в този свят, които си нямат никого. Искаш да умреш сам, никой да не тъжи на гроба ти? По дяволите, аз не искам! Ние сме семейство, човече. Кръв. Не разбираш ли това?

Баща му се вторачи в него за известно време. После взе бутилката с бира и отпи голяма глътка. Докато го наблюдаваше, Джони почувства смътна надежда. Може би щяха да успеят да започнат отново.

Уили остави бутилката и изтри уста с опакото на ръката си.

— Хей, като че ли затворът те е превърнал в кокона, в хленчеща жена. Нямам време за теб. Махай се от къщата ми.

За миг Джони трябваше да потисне почти неустойимото желание да смачка циничното лице на баща си с юмрук. После се овладя, пусна мършавата му ръка и стана.

— Надявам се да изгниеш в ада, старче — каза той безизразно, после се обърна на пети и излезе.

Хлопването на вратата бе единственият отговор, който получи.

Заобиколи къщата покрай пикалите и мина малко встрани, където някога имаше една барака. Тя все още си стоеше там. На прозореца ѝ без стъкло бе кацнала кокошка и по звуците, които идваха от вътре разбра, че сега бе превърната в кокошарник.

Джони наведе главата си и влезе през ниската врата.

Той беше все още там. Не се бе надявал, че ще е там. Беше покрит с мръсотия от пилетата, гумите му бяха скапани и разръфани, а на седалката му имаше дупка. Бе опрян на стената, точно където го бе оставил — своя мотоциклет.

Господи, Джони бе толкова горд с него. Ямаха 750, във вишневочервено и сребристо, купена с негови собствени пари, които бе спечелил като изпълняваше какви ли не поръчки в града. Обичаше я като красиво момиче. Когато дойдоха да го арестуват, бе я паркирал под навеса, без да подозира, че ще изминат цели единадесет години преди да я зърне отново. Изглежда не беше докосвана през цялото това време от друг, освен от пилетата.

Ако се погледнеха навъртените му километри, мотоциклетът бе почти нов. Нови гуми, може би малко регулиране и щеше да се движи както преди. Джони нямаше да разчита само на краката си или на Рейчъл Грант, когато му се наложеше да отиде някъде.

Имаше нещо, вдъхващо сили във факта да бъдеш на колела. Без тях не се чувстваше истински човек.

Приглушено ръмжене зад гърба му го накара да погледне назад. На вратата бе застанало едно куче — огромно, настръхнало, с оголени зъби. Звукът, който излизаше от гърлото му бе заплашителен.

Като се движеше бавно, Джони се обърна към него. Навън бе тъмно, а в бараката още повече. Силуетът на животното се различаваше слабо на лунната светлина. Крастав пес като всички останали, може би малко по-едър. Недохранен, озлобен, опасен.

Винаги бяха имали подобно куче. Голямо, грозно, пълно с омраза. И в това нямаше нищо чудно. Уили го биеше и го дразнеше, и го връзваше с верига и не го хранеше, за да го направи свирепо. Свирепо като него самия.

Само че това куче не бе вързано. Ръмженето му стана погърлено, усили се. Главата му се наведе заплашително. Джони усети как мускулите му се стягат в очакване на атаката. Озърна се наоколо, за да потърси някакво дърво, с което да го удари, когато се нахвърли.

Но то не се нахвърли. След още едно страховито изръмжаване вдигна главата си и започна да души въздуха. Едно пиле изпляска с крила и изкряка отядно, но животното само помръдна ухото си по посоката на шума. Взираше се напрегнато към Джони.

Поразен от поведението му, почти толкова заинтригуван, колкото и уплашен, Джони също се взря в него. Докато обхождаше с поглед светлокафеникавата му кожа и различаваше в тъмнината такива подробности, като формата на главата и ушите му, дебелината и дължината на опашката му, той си помисли за една невероятна възможност.

Кучето изскимтя нежно.

— Уулф?

Не можеше да бъде! Кучето бе на четири години, когато го арестуваха, което означаваше, че сега трябваше да е на петнадесет. Необичайно напреднала възраст за мелез, за който малтретирането бе нещо обикновено.

— Уулф, това ти ли си?

Той бе обичал това куче, колкото и глупаво да звучеше.

То бе едно от малките кутрета на една скитаща кучка, която се бе настанила в полуизгнилия изоставен хамбар в съседна ферма. Заедно с братята и приятелите си, Джони бе хвърлял камъни по нея и малките ѝ през деня, но нощем се промъкваше обратно с остатъци от храна. Майката не преставаше да бъде бдителна с него, но кученцата, особено най-голямото, се бяха привързали към него. Един ден, когато те бяха на около шест седмици, намери майка им мъртва край пътя. Без да знае какво да прави с тях, Джони ги занесе въщи. Трябваше по-добре да предвиди какво щеше да се случи. Баща му бързо хвърли четири от петте малки скимтящи същества отзад на камиона си и ги откара да ги удави, Господ знае къде. Петото, Уулф, бе оставено заради ръста си и защото Уили реши, че има признаци да стане добър пазач. Въпреки протестите на Джони, баща му незабавно го върза и започна да го дресира и да го озлобява. Джони се опитваше да защитава кучето, но

Уили успя да го настърви до такава степен, че за единствено добър човек на света палето признаваше само Джони.

Понякога в затвора, докато лежеше буден през нощта, вперил поглед в леглото над главата си, Джони си мислеше, че най-много от всички му липсва Уулф.

Не говореше ли това твърде тъжно за живота му!

Кучето изскимтя отново. Джони осъзна, че би могъл да загуби ръката си до китката, когато животното се нахвърли, и въпреки това пристъпи напред и протегна пръстите си.

— Уулф? Ела тук, момче.

Невероятно! Огромното животно легна по корем и започна да се придвижва напред, като че ли искаше да повярва, но все пак се страхува, че това е някакъв мръсен номер. Джони коленичи, за да го поздрави, с протегнати ръце. Зарови пръстите си между ушите му и го замилва, а старото куче скимтеше и го ближеше, и слагаше лапите си отгоре му.

— О, Уулф!

Джони възприе най-после истината, че единственото същество, което бе обичал, бе пощадено, за да го посрещне. И когато голямата глава на кучето се сгуши в него, той обви ръце около дебелия му врат и мушна лицето си в козината. За първи път от единадесет години насам Джони заплака.

VIII

— Рейчъл, имаме проблем.

„Какво ли ново се е появило?“ — мислеше си изтощена Рейчъл, докато прехвърляше слушалката на телефона в другата си ръка. През четиридесетте и осем часа, които бяха изминали от завръщането на Джони Харис в Тилървил, животът ѝ се бе изпълнил с проблеми и всичките бяха директно свързани с него. Както сигурно щеше да се окаже и сега.

— Какво има, Бен?

— Нали знаете онази тайфа хлапета, които постоянно следим? Най-последно хванах едно от тях да краде. Само че Харис не ми дава да извикам полицията.

— Защо?

— Предполагам, защото самият той е криминален престъпник и съчувства на другите. Откъде да зная? Всичко, което казва, е, че ако извикам полицията, ще ме ритне по... е, няма да го повторя.

— О, Господи.

— Рейчъл, не мисля, че бих могъл да издържа с този човек повече. Той е истинска напаст.

— Дай ми го, да ми се обади. Ще говоря с него. Не, почакай, ще дойда направо в магазина. Просто се опитай да задържиш крадеца там, докато пристигна, моля те!

— Ще се опитам. Но, Рейчъл...

— Ще ми обясниш като дойда, Бен.

Рейчъл затвори телефона. За нещастие, майка ѝ, която приготвяше до печката любимите царевични питки на баща ѝ, за да се опита да възвърне апетита му, бе чула всяка дума от разговора ѝ. Рейчъл безпогрешно забеляза напрежението в изражението на Елизабет.

— Никога не ме слушаш, нали, Рейчъл? Казвах ти да не даваш работа на това момче. Не мога да си представя как можеш да си толкова твърдоглава. Ами че аз не мога да се движа с изправена глава в

града от това, което се говори за приятелството ти с него. А какво ми беше, когато трябваше да дам някакво обяснение на Верна Едуардс, като ми се обади през сълзи...

— Зная, че ти е трудно, майко, и съжалявам. Съжалявам и за госпожа Едуардс също, но не вярвам, че Джони е убил Мерибет. Той...

— Джони?

Елизабет се вцепени обезпокоена. Позата ѝ напомни на Рейчъл за ловно куче, подушило внезапно заек.

— Рейчъл, няма нищо вярно в приказките за теб и това момче, нали? Надявам се, че познавам дъщеря си по-добре и не мога да си представя, че ще се разхождаш наоколо с измет като него, особено като се има пред вид, че е и престъпник, и доста по-млад от теб...

— И аз се надявам, майко — каза внимателно Рейчъл и излезе.

Беше събота, късно следобед. Роб трябваше да я вземе от къщи след около час. „Слава Богу, че направих вече косата си и си сложих грим“ — помисли си, докато тичаше нагоре по стъпалата. Трябваше само да си облече роклята — къса, червена, прилепнала по тялото ѝ, с дълбоко деколте и малки буфан ръкави; да си обуе чифт черни чорапогачи и черни лачени обувки, да сложи черни обици с клипс и край.

Среса набързо отново косата си под звуците на „Рок в затвора“, които достигаха от третия етаж, и се огледа за последен път в огледалото. Когато излезе от стаята си, се сблъска с Тилда, която носеше куп чисти сгънати чаршафи.

— О-о! Изглеждаш хубаво? — Тилда кимна с възхищение, като я изгледа от главата до петите. — Среца с онзи красив фармацевт?

— Да.

— Така си и помислих. Червилото ти е алено. Ние, жените, знаем всичко за аленото червило, нали?

— Подхожда на роклята ми, Тилда — каза Рейчъл сдържано и не се усмихна на подозрителния ѝ поглед.

Махна и се затича надолу по стъпалата с леки стъпки. Нямахше късмет. Елизабет я чакаше на входната врата.

— Не закъснявай, Рейчъл. Знаеш колко се тревожа за теб. Особено сега, когато това момче е отново в града.

Рейчъл потисна желанието си да ѝ припомни, че вече е на тридесет и пет и е напълно зряла, за да може да прецени, кога да се

прибере вкъщи.

— Няма да закъснявам, майко.

Беше ли закъснявала някога? През целия си живот бе пример на покорна дъщеря. Беки бе тази, която не пропускаше танци и забави, скиташе до късно през нощта ту с едно момче, ту с друго и се бе връщала пияна вкъщи неведнъж, за най-голямо изумление на майка им. По-тиха и не така блестяща като по-малката си сестра, Рейчъл с удоволствие прекарваше вечерите си у дома с книга в ръка.

— Ще пропилееш целия си живот в мечти! — предупреждаваше я майка ѝ, но по онова време Рейчъл дори не подозираше, че думите ѝ може да се окажат верни.

После отиде в колеж. Добрите оценки ѝ позволиха да постъпи във „Вандербилт“, само на три часа път с кола от Тилървил. Но Нешвил, където се намираше колежът, бе на светлинни години напред от Тилървил по възможностите за изява, които предлагаше. Нешвил я бе очаровал и тя малко съжеляваше, когато завърши и трябваше да се завърне в родния си град. С диплом за учителка в ръка започна да обучава младите в градчето. Не че възнамеряваше да си остане гимназиална учителка завинаги. Беше абсолютно сигурна, че животът все още криеше нещо чудесно за нея.

Тогава настъпи онова съдбоносно лято — дълго, горещо лято преди единадесет години, когато би трябвало да има някакви астрологически катаклизми, за да породят толкова катастрофални събития. Бе се върнала в „Банди“ на следдипломна квалификация с надеждата, че в недалечно бъдеще ще може да получи магистърска степен. Един следобед се разхождаше по алеите из студентското градче и се рееше из облаците, както обикновено. Тъкмо съчиняваше наум някаква поема за часа по писмени упражнения, когато един младеж, който тичаше за здраве, коленичи пред нея, за да завърже връзките си. Естествено, не го забеляза, препъна се в него и падна. Той ѝ помогна да се изправи, като ѝ се извиняваше, и Рейчъл мигновено бе пленена от красивия тъмнокос бегач. До края на лятото бяха неразделни. Бе се влюбила. Беше толкова щастлива, че го заведе вкъщи, за да го запознае със семейството си. Бяха говорили дори за женитба и очакваше официалното му предложение за годееж към края на визитата му.

Но Майкъл бе зърнал привлекателната, жизнерадостна Беки и обезумя по нея. Рейчъл не можеше да направи нищо друго, освен да

наблюдава с нарастваща агония как единственият мъж, когото някога бе обичала, ѝ е безнадежно отнет. Беки не искаше да я нарани. Рейчъл бе убедена в това. Но Беки си бе такава — никога не възприемаше нещата от гледната точка на по-голямата си сестра. Тя също се бе влюбила лудо в Майкъл от пръв поглед. След един месец бяха сгодени, а след три вече женени. Рейчъл се бе оттеглила с достойнство, дори беше шаферка на сватбата им. Ако мислите ѝ не бяха насочени към убийството на Мерибет Едуардс, струваше ѝ се, че щеше да умре от мъка, задето Беки ѝ бе отнела любимия.

И още по-лошо, Майкъл отведе Беки заедно със себе си, докато завърши правния факултет.

Рейчъл никога повече не бе в състояние да посети Нешвил.

И така, тя си остана вкъщи, за най-голямо удоволствие на родителите си, които се страхуваха от мисълта да загубят и двете си дъщери едновременно. Тогава предполагаше, че е временно, може би за година или две, за да възстанови душевното си равновесие. Върна се в гимназията и се посвети на учениците. Постепенно, с течение на времето, болката ѝ започна да отшумява. Очакваше, че веселието и радостните тръпки от живота, които бяха унищожени от измамата на Майкъл, ще се върнат отново в нея.

Само че не стана така. Точно по това време на баща ѝ бе поставена диагнозата „болест на алцхаймер“ и да напусне Тилървил стана невъзможно. Беки бе омъжена, бе си заминала от къщи и пред съдбата, която очакваше майка ѝ с тази неизлечима, коварна болест на съпруга ѝ, семейството ѝ наистина се нуждаеше от нея. Освен това, искаше да прекара всяка възможна минута с баща си, докато все още има разсъдък. Но понякога ѝ се струваше, че животът отминава покрай нея, докато чакаше той да си отиде от този свят. „Това е ужасна мисъл за една любяща дъщеря!“ — самоукоряваше се.

Рейчъл отхвърли всички празни размишления и се съсредоточи върху предстоящата вечер.

Както бе правил през последните две години, и сега Роб щеше да я заведе на благотворителния концерт на открито, който се организираше последната събота от месец август в Тилървил.

Всъщност, на този концерт бе и първата им уговорена среща преди време.

Трябваше да се обади на Роб от магазина и да го помоли да я вземе оттам. „Не — пред магазина, за да няма опасност да попадна на Джони.“ Аптекарят вече бе изразил недвусмислено мнението си за него в поредица от четири телефонни разговора и един обяд през изминалите два дни.

„Защо животът не е никога лесен?“ — помисли си Рейчъл с въздишка. Тя бе направила само това, което чувстваше за свое морално право — предложи на Джони втори шанс, а впоследствие цялото ѝ съществуване се бе преобърнало наопаки. Колко по-лесно щеше да ѝ бъде просто да не отговори на краткото му писмо, но трябваше да си признае, че не би могла да спи спокойно, ако не му бе писала. „Някой някога не бе ли казал, че всеки сам посява семената на собственото си унищожение.“ Този единствен акт на милосърдие (или на глупост, според Роб) бе семенцето, което разруши равномерния ход на дните ѝ. Животът и бе бил гладък, преди да посрещне онзи автобус. Оттогава насам едва ли бе имала дори един спокоен миг.

Фактът си оставаше, че Джони Харис си беше беля — ясно и просто. Винаги бе бил такъв и поне в това отношение не се бе променил.

Рейчъл паркира колата си зад магазина и, като присви раменете си, мина през задната врата. Оливия беше на касата и отброяваше като че ли пълна чанта с пирони за Кей Нелсън — пълничка, хубавичка жена на тридесет и една година, близка приятелка на Беки и нейна съученичка от гимназията. За разлика от Беки, Кей не се бе омъжила. Държеше цветарски магазин и изглеждаше доста доволна от участието си да бъде сама.

Погледна нагоре, видя Рейчъл и посочи към склада с пръст.

— О, Рейчъл, те са там отзад.

Рейчъл кимна. Офисът на Бен бе в дъното на склада и изглеждаше съвсем подходящо място за задържането на крадец.

— Благодаря, Оливия.

Въпреки че гласът на продавачката бе доста разтревожен, и всеки би се досетил, че ставаше нещо, отговорът на Рейчъл бе съвсем

спокоен. Нямахме смисъл целият свят да научава това, което беше просто проблем на магазина. Ако се разчуеше, щеше да бъде ново мливо в мелницата на клюките, която и без това не бе спирала.

Решена да изглежда безгрижна, дори това да я убиваше, Рейчъл се усмихна бодро на Кей.

— Хей, здравей. Не те видях в църквата миналата неделя. Как си?

— Съвсем добре, Рейчъл. Въпросът е как си ти?

В тона на Кей прозвуча повече загриженост, отколкото обикновено се влагаше в подобна реплика от любезност. Рейчъл се досети, че тя бе чула всички клюки за нахлуването на Джони Харис в живота ѝ. Прииска ѝ се да изскърца със зъби, но, разбира се, не би могла да го направи, ако държеше да изглежда необезпокоена.

— Добре. Планираш да строиш нещо? — кимна към покупките на Кей и усмихната смени темата на разговор.

— О, не. За брат ми са. Той е семейният ни дърводелец. Чувала ли си се с Беки напоследък?

„И ти ли, Бруте“ — помисли си Рейчъл, убеждавайки се, че и тя, като повечето от клиентите им през последните два дни, бе дошла тук от любопитство.

— Да, миналата седмица. Вероятно ще си дойде с Майкъл и момичетата за Деня на Благодарността.

— Тогава ще се видим.

— Да — махна с ръка Рейчъл и мина зад щанда към склада.

Както и предполагаше, вратата на управителя бе широко разтворена. Телефонът бе сложен отляво и тя спря, за да се обади набързо и тихичко до аптеката „Хауърд“, собственост на Роб. Остави му съобщение и затвори. Осъзнавайки, че не може да отлага неизбежното повече, се отпрати към отворената врата. Задържа се за миг на прага, за да огледа обстановката.

Едно малко момченце с гъста руса коса и изпито лице седеше в големия кожен стол на Бен. Джони се бе подпрял на ръба на бюрото и разговаряше с детето с гръб към вратата. Дългата му коса бе събрана и завързана със син ластик на опашка, беше с тениска и джинси и изглеждаше много по-различно от строго облечения, с тежки очила Бен. Добре изгладените сиви панталони на управителя, светлосинята му риза и морскосинята вратовръзка не бяха скъпи, но бяха безукорно

чисти — мълчаливо свидетелство как човек трябва да е облечен на работното си място. Рейчъл се запита дали Джони нарочно си е вързал опашка, за да дразни Бен. Вероятно. Това бе съвсем в стила му.

Като затвори вратата внимателно зад себе си, тя се залови да разреши проблема незабавно. Откри, че три съвсем различни чифта очи се впериха в нея. В тези на Бен ясно се долавяше успокоение, докато изражението на Джони бе по-трудно за разгадаване. Нито го бе виждала, нито бяха говорили от злополучната им вечеря заедно. Като си припомни как се бяха разделили, стомахът ѝ се сви. Без да е сигурна какво би могла да очаква от него, и като не осъзнаваше напълно степента на своята вина и гняв, Рейчъл задържа погледа си върху момчето. Очите му бяха кафеникави, с гъсти мигли, с леки сенки около тях и широко отворени, вероятно от страх.

— Рейчъл. — Бен тръгна към нея, вдигна малък пластмасов будилник от бюрото и ѝ го подаде. — Беше взел това. Оливия го видяла и, когато го спрях, го намерих скрит под ризата му.

— Това е проклета лъжа!

Да излезе от устата на такова малко момченце — не изглеждаше на повече от седем или осем години и съвсем не бе уплашен — такава дързост бе шокираща!

— Никога не съм вземал нищо!

— Хванахме те, малък крадец такъв! Няма начин да го отречеш!

Гласът на Бен трепереше от яд.

— И това не ти е за пръв път. Ти и твоите приятели винаги сте тук и крадете по нещо.

— Никога не сме вземали нищо от вас и не можете да го докажете! — отвърна предизвикателно то.

— Достатъчно! — Бен погледна към Рейчъл и поклати глава. — Дори не се разкайва. Ако не извикаме полицията, това е равносилно на покана за всички хлапета в града да крадат оттук.

— Казах ти какво ще стане, ако извикаш полицията, Зеглер, и наистина ще го направя!

Тихото предупреждение идваше от Джони, който се бе приближил, след като бе прошепнал нещо на момчето.

— Ти не можеш да ми кажеш нищо, Харис. Ти работиш за мен!

Забележката на Бен не прозвуча по-малко гневно.

— Работя за Рейчъл, не за теб!

Обидата в гласа на Джони бе също толкова силна, колкото и пренебрежителният поглед, който отправи към Бен. Бен настръхна. Джони му се усмихна с подчертано предизвикателство.

— И двамата работите за мен — намеси се остро Рейчъл.

Изглежда присвитите очи на Джони. В тях не зърна извинение заради поведението при разделянето им, но нямаше и гняв също.

— Бен е абсолютно прав. Работата на полицията е да преследва крадците, а това дете е член на групичка, която подозираме от почти шест месеца. Най-после сме заловили някого на местопрестъплението. Защо да не извикаме полицията?

— Защото е само на девет години и е уплашено до смърт. Каква жена си ти, да предадеш дете на полицията? — В гласа му прозвуча укор.

— Бизнесдама — изсъска Рейчъл, като изглежда детето отново.

Това бе грешка. То наистина бе изплашено, докато наблюдаваше, как тримата възрастни спорят за съдбата му, макар и храбро да се бореше да не го покаже. Рейчъл изглежда намръщено и Джони, въпреки че сърцето заплашваше да вземе връх над разума ѝ.

Въздъхна, осъзнала вече, че няма да извика полицията.

— Нека да поговоря малко с него. Как се казва?

Бен сви рамене.

— Малкият беладжия не иска да ни каже дори това.

— Джереми Уоткинс. Познавам майка му — отговори грубо Джони.

— О? — Рейчъл го изглежда с повдигнати вежди.

— Спомняш ли си Гленда, сервитьорката в „Часовника“.

— О!

Възклицанието ѝ бе толкова многозначително. „Значи затова Джони покровителства момчето — заради майка му!“ Поради някаква причина тази идея съвсем не допадна на Рейчъл. Не ѝ се понрави, че Джони явно се бе възползвал от поканата на сервитьорката да я посети, щом познаваше сина ѝ. Спомни си провлачените му думи: „От десет години не съм имал удоволствието от женска компания. Може би се страхуваш, че съм набъбнал.“ Очевидно се бе възползвал от възможността да навакса загубата си.

— Родителите се развеждат. На детето му е трудно. Спести му малко неприятности, не можеш ли?

— Разбира се, ти поддържаш криминалните постъпки, Харис. Може би, ако някой не ти бе спестил малко неприятности като дете, нямаше да завършиш в затвора.

Злобата не можеше да се сбърка в шепота на Бен.

— А може би, ако някой бе префасонирал твоето лице като дете, нямаше да завършиш като твърдоглав лицемер. Но никога не е късно, нали?

— Ти... — Бен сви юмруци, а очите му потъмняха от гняв.

— Хайде, Зеглер, бъди мъж! — Джони отново се усмихна неприятно.

За Рейчъл бе очевидно, че той го предизвиква към бой. Единственото, което възпря Бен, бе убеждението му, че по-младият, по-високият и по-силният му противник щеше да помете пода с него.

— По дяволите! Достатъчно! — изруга Рейчъл.

Фактът, че я бяха въвлекли да застане между тях подсили допълнително яростта ѝ.

— Няма да слушам повече нито дума от този разговор. Бен, би ли се върнал, моля те, в магазина. Сигурна съм, че Оливиа няма да откаже да ѝ се помогне. А ти — обърна се към Джони, — с теб ще поговоря след малко. Първо искам да се оправя с момчето.

— Ако не подадете оплакване срещу този малък нехранимайко, аз напускам! — Гласът на Бен трепереше от яд.

Рейчъл се опита да успокои управителя си.

— Ставаш смешен, Бен. Работиш тук от шест години и няма да те пусна да си отидеш. Но си запазвам правото да не извикам полицията, ако не сметна за необходимо. Знаеш много добре, че понякога правим и изключения.

— Ако не извикате полицията, напускам — повтори Бен ядовито. Обърна се и излезе от офиса.

IX

— Боклук — каза Джони.

— Затвори си устата!

Рейчъл едва се въздържа да не извика. Изгледа го яростно, после заобиколи бюрото, за да застане срещу момчето.

— Джереми... така ли се казваш?

То я погледна с огромните си очи, изпълнени с подозрение.

— Може би да, може би не.

— Можеш да й се довериш, Джереми. Разбрана е — обади се Джони.

Рейчъл изскърца със зъби.

— Би ли ме оставил да се оправя сама?

Ако бе казала това, което наистина искаше да изрече в този момент на арогантния нахалник, и с тона, който подобаваше, щеше да изплаши момчето.

— Моля, госпожице.

Джони се настани в края на бюрото с жест, подсказващ, че проблемът е изцяло неин.

— Джереми, знаей, че си сложил часовника под ризата си, и че заедно с приятелите си си вършил подобни неща и преди. Вероятно ти изглежда вълнуващо, нали, да вземаш каквото си поискаш и да не плащаш? Искаш да провериш дали можеш да се измъкнеш? Мисля, че не разбираш. Това, което вършиш, е кражба. А да крадеш, е лошо и можеш да си навлечеш доста неприятности заради това. Ще дойде полицията, ще те арестуват, ще те изправят пред съда. Какво ще се случи после, зависи от съдията, но ти гарантирам, че не е никак забавно. — Направи пауза, за да му даде време да обмисли думите й и продължи: — Няма да извикам полицията този път, защото смятам, че всеки заслужава поне едно предупреждение. Но ако пак извършиш — нещо подобно тук или в друг магазин, никой няма да ти прости. Разбираш ли ме?

Докато говореше, кестенявите очи на момченцето се навлажниха, като че ли сълзите напиха в тях. Заболя я за детето и импулсивно се наведе над него, за да го прегърне.

Но щом го докосна, Джереми я блъсна силно. Рейчъл политна назад, но не успя да падне, защото в последната секунда Джони я улови за рамото.

— Джереми! — извика рязко той.

Рейчъл се почувства като глупачка.

— Добре ли си? — попита я тихо Джони.

Ръката му върху рамото ѝ бе топла и успокояваща. Лицето му бе смущаващо близко. В очите му се четеше загриженост, която сякаш я обезоръжи. Споменът за последната им злощастна среща все още отекуваше в мислите ѝ, но бързо губеше силата си.

— Мисля, че ще оживея.

Загрижеността му изчезна, изместена от студено дяволско пламъче, когато прекара дланта си по роклята ѝ отзад, за да я оправи.

Въздействието от докосването му изненада Рейчъл.

— Недей! — каза тя, така стресната от близостта му, че отскочи встрани и забележката ѝ прозвуча много по-остро и по-високо, отколкото възнамеряваше.

За миг се изплаши, че Бен ще се втурне в стаята да я спасява, но за нейно щастие това не стана. Сигурно се бе отдалечил от офиса.

— Просто ти помагах — вметна Джони невинно, въпреки че очите му я дразнеха.

Почервеняла, Рейчъл го изгледа така, че той би трябвало да падне на колене от срам. Всеки път, когато почти успяваше да се поздрави, че е успяла да различи някакво благоприличие зад арогантното му, агресивно и нагло поведение, Джони незабавно правеше нещо, за да я разочарова отново. Започваше да подозира, че е нарочно. Замисли се за миг, после реши да остави тези размишления за по-късно, като си спомни за присъствието на момчето. Обърна се смутена към него и откри, че то ги наблюдаваше с явно любопитство.

— Ще ми обещаеш ли, че никога повече няма да крадеш, за да не извикам полицията?

Мислите ѝ бяха все още объркани от Джони Харис и затова вероятно гласът ѝ прозвуча по-нежно и по-меко, отколкото трябваше, за да постигне желания ефект. Усещаше прекалено силно мъжа, който

я наблюдаваше с похотливи очи, бе замаяна от невероятното му физическо привличане, за да бъде строга с момчето.

— Не можете да докажете нищо — отвърна то.

За миг Рейчъл онемя от грубия му отговор. После се съсредоточи само върху проблема, който трябваше да разреши в момента, и поклати глава.

— Грешиш, Джереми. Ако господин Зеглер, мъжът, който беше тук до преди малко, и госпожица Томпкинс, дамата зад щанда, се явят в съда и свидетелстват срещу теб, можем да докажем, че си се опитал да откраднеш часовника. Но се надяваме да не се стигне дотам, този път. Ако се случи отново...

— Няма да се случи отново. Ще поговоря с Гленда.

Джони застана зад нея. За щастие на Рейчъл, цялото му внимание бе насочено към детето.

— Не казвайте на мама.

Смелостта на Джереми изведнъж го напусна. Долната му устничка се разтрепери и гласчето му отново бе на малко, изплашено момченце.

— Моля ви, не казвайте на мама.

— Не мисля, че имам голям избор, ако така се държиш с госпожица Грант.

Не по-малко заинтригуван от Рейчъл, като разкри ахилесовата пета на момчето, Джони кръстоса ръце на гърдите си със строго изражение. Джереми го погледна за миг. После наведе глава и се втренчи в пода — истинско олицетворение на детско нещастие.

— Ако ѝ кажете, ще плаче. А тя и без това плаче доста напоследък. Заради баща ми и приятелката му. И заради това, че ни остави и отиде да живее с онази курва. И че нямаме пари, дори мама да работи непрекъснато. Миналата седмица ни изключиха тока и минаха цели три дни, преди да успее да го плати и да ни го пуснат отново. Стана толкова горещо без климатичната инсталация. И месото във фризера се развали и не можахме да си позволим да си купим ново до вчера. И часовникът до леглото ѝ... той е счупен и не може да си купи нов, защото похарчи всичките си бакшиши за месо, а ако закъснява много за работа, ще я изгонят. Тогава тя ще плаче, плаче, плаче и ние вероятно ще трябва да отидем да живеем при татко и курвата му — а те не ни искат — или трябва да гладуваме.

Това объркано признание прониза сърцето на Рейчъл. Тя отново се наведе, искаше ѝ се да прегърне силно детето, но този път не посмя. Докосна само коляното му, готова да му каже, че може да вземе часовника и всичко останало, което поиска. Ръката на Джони върху рамото ѝ я спря и го погледна. Той въртеше предупредително главата си към нея. Разбра смисъла на жеста му, затвори уста и се отдръпна. Ако се държаха меко с момчето сега, щяха да провалят доброто, което се опитваха да му направят.

— Ти не искаш да причиняваш на майка си повече мъка, че са те уловили да крадеш, нали? — тонът на Джони бе строг, но внимателен в същото време.

— Никой не може да докаже...

Нещо в изражението му сигурно подейства на Джереми, защото детето стрелна с очи Рейчъл, сведе глава и отрони:

— Не, сър.

— Добре. Тогава никой няма да каже нищо на майка ти — този път. Но ако се повтори, тогава ще ѝ кажем и ще се постареем да разбере също и за днес. Сега се извини на госпожица Грант и изчезвай оттук. Отзад има врата и няма да ти се наложи да срещнеш никого от магазина.

— Искате да кажете, онзи човек? Той не ме харесва.

Рейчъл се досети, че ставаше въпрос за Бен.

— Не — потвърди Джони. — Няма да го срещнеш отново. Какво ще кажеш на госпожица Грант?

— Съжалявам — промълви Джереми и я изгледа с един от своите бързи погледи. — Няма да правя така повече.

Джони му кимна с глава, момчето се изправи и се стрелна към вратата. Само миг след това чуха стъпките му по дървения под. Тежката метална врата на склада изскърца и се затвори. Джереми си бе отишъл.

Рейчъл продължаваше да стои права. Почувства се объркана, когато откри, че бе така близо до Джони. Раменете ѝ почти се допираха до гърдите му, а полата ѝ — до джинсите му. Смутено пристъпи встрани и се опита да прикрие внезапното си неудобство, като придърпа стола, на който бе седяло детето, обратно на мястото му. Едва доловимият шум от колелото му отекна смущаващо силно сред настъпилата тишина.

— Благодаря ти, че не извика полицията — каза Джони и Рейчъл нямаше друг избор, освен да го погледне отново.

В очите му отново имаше нежност — изненада за всеки, свикнал само с надутото му, наперено поведение. Но Рейчъл винаги бе подозирала за съществуването на тази му негова черта. Ако нещата се бяха подредили различно, ако обстоятелствата при раждането му и съдбата му не бяха направили заговор срещу него, той сигурно би бил много добър човек.

— Детето изживява тежък момент.

— Но ако го направи отново, няма да му се размине.

Дълбоко в душата си тя знаеше, че нямаше сила, която да я накара да го предаде в полицията, след като то ѝ бе разкрило частица от душата си.

— Ако открадне отново, аз лично така ще го напердаша, че няма да може да седне поне една седмица — каза Джони. — Това ще му направи по-силно впечатление, отколкото полицията, повярвай ми.

— Не вярвам, че боят превъзпитава децата.

Той ѝ се усмихна. Очите му изведнъж станаха метличеносини и живостта им я заслепи. Като ги погледна само миг, се почувства така замаяна, сякаш се бе взирала прекалено дълго към слънцето.

— Имаш добро сърце, учителко. Знаех, че няма да извикаш полицията. Както знаех, когато те помолих за работа, че няма да можеш да ми откажеш.

— Защо искаше да се върнеш тук все пак?

Този въпрос я глождеше през последните два дни, след като „признателния разкаян грешник“, на когото си въобразяваше, че помага, не се оказа точно такъв. Истинският Джони Харис, който слезе от онзи автобус, бе почти така непоносим, както и юношата, който винаги правеше бели.

Завръщането му бе възбудило възмущението на града, както сигурно бе знаел, че ще стане, и бе преобърнало живота ѝ наопаки. Очевидно не се бе върнал, за да се помири с хората. Струваше ѝ се вероятно, че бе дошъл да им обяви война.

Очите му се присвиха и блясъкът им ги напусна.

— Защото това е моят роден град и проклет да съм, ако някой ме накара да избягам оттук, преди аз самият да съм готов да го напусна.

— Ако ти просто...

— Просто какво?

В гласа му прозвуча присмехулна нотка, докато нейният замря. Рейчъл премигваше нещастно, неспособна след последния им спор за маниерите му на хранене да намери подходящите думи и да му каже, че ако той просто си промени поведението, и хората може би ще променят тяхното.

Джони като че ли прочете мислите ѝ не ѝ се наложи да ги изрече на глас. Лицето му изведнъж придоби сурово изражение. Нежността отдавна бе изчезнала от очите му. Това, което Рейчъл предполагаше, че е неговата маска, отново се бе върнала на мястото си. Тя застана нащрек.

Джони неочаквано сграбчи ръката ѝ, нагло я опипа с поглед, завъртя я пред себе си, преди дори да ѝ мине през ум да се съпротивлява.

— Харесва ми роклята ти, между другото. Подчертава дупето ти.

Рейчъл отскочи встрани, бузите ѝ поаленияха, но преди да го ужили с отговора си, както заслужаваше, се чуха тежки стъпки отвън. Някой идваше.

Беше Роб. Като се стараеше да изглежда спокойна, се усмихна при влизането му. Очевидно, ако се съдеше по внезапното му намръщване, усмивката ѝ не бе съвсем убедителна.

— Добре ли си, Рейчъл? — попита той, като задържа неодобрителния си поглед върху Джони.

— Влизате точно навреме — намеси се Джони, като се хилеше нагло. — Тъкмо започвах да ѝ разкъсвам дрехите.

— Как, ти... — настръхна Роб.

— Разбира се, че съм добре — обади се Рейчъл бързо, постави ръката си върху рамото на Роб, за да го възпре и в същото време изгледа така страшно Джони, че погледът ѝ можеше да го изгори.

Подразнена от предположението на Роб, че би могла да е изложена на риск само заради това, че е сама с Джони, както и от поведението на подчинения ѝ, изрече остро:

— Джони те нервира, нали?

Лекото натъртване, с което бе изречен въпросът, му даде да разбере, че е по-добре да отговори положително, ако иска мир.

— О, абсолютно.

Но начинът, по който го каза, бе сам по себе си провокиращ. Рейчъл се намръщи.

— Готова ли си? Ще закъснеем за концерта.

Думите на Роб бяха резки. Свали ръката ѝ от рамото си и преплете пръсти с нейните.

Рейчъл се поколеба, гледайки ту към единия, ту към другия. Във въздуха се усещаше враждебността на мъжете и любезността да ги запознае официално, нямаше да бъде добре дошла и за двамата. Те бяха така различни, че не се харесаха от пръв поглед, макар вероятно никой да не знаеше нищо за другия.

Разведен от три години, Роб бе на четиридесет — образован, изискан в скъпия си сив костюм и кафеникава копринена вратовръзка. Беше среден на ръст и леко набит — нещо, което допринасяше за стабилния му вид на представител на средната класа. Светлокестенявата му коса бе късо подстригана, и безупречно сресана и не правеше опити да прикрие лекото оплешивяване на темето. Не бе така красив, като по-младия Джони и не така опасно привлекателен, но със сигурност на него можеше да се разчита повече в живота. И разбира се, това бе от голямо значение за жена със здрав разум.

— Готова съм — каза Рейчъл, като отвърна на лекия натиск на пръстите му. — Но трябва да поговоря само за минута с Джони, преди да тръгна. Ще имаш ли нещо против да ме изчакаш в магазина?

Роб я изгледа навъсено. Изражението му подсказваше, че има много неща против, наистина. Тя му се усмихна ласкаво.

— Моля те! Ще се забавя само секунда, обещавам!

Роб не ѝ се усмихна, само изгледа предупредително Джони.

— Ще те чакам в магазина — рече ѝ с тон, от който се подразбра, че ще бъде съвсем наблизо, ако има нужда от помощ.

Рейчъл въздъхна с облекчение, когато пусна ръката ѝ и тръгна към вратата. Това, че всички почтени хора в Тилървил се отнасяха с изключително подозрение към Джони, бе мъчителна битка за нея.

— Не знаех, че можеш да бъдеш така сладка и женствена, учителко — Джони ѝ се усмихваше, но издадената му челюст не подсказваше простодушен хумор. — Спиш ли с него?

— Някой ден — процеди тя, — някой ще запуши голямата ти уста, като напъха в нея юмука си. Бих желала аз да съм този някой.

— Отговори ми на въпроса! — Усмивката му бе изчезнала.

— Това не ти влиза в работата. И ако не се постараяш да се сработиш с Бен, ще съм принудена да те уволня, а без работата ще те откарат обратно в затвора. Е, как ти харесва това, твърдоглаво момче?

Джони присви устните си.

— Никога не изричай заплахи, които не възнамеряваш да изпълниш. Не би могла да ме уволниш, както не извика и полицията за детето.

— Не разчитай на това.

Напълно разстроена, Рейчъл се обърна и се отправи към изхода. Усецаше погледа му върху гърба си. Изведнъж се почувства неловко и започна да се олюлява на високите си токчета.

Точно когато стигна до вратата, Джони внезапно издаде някакъв странен звук, който я сепна и я накара да го погледне.

— Рейчъл — дрезгаво ѝ прошепна, а очите му я пронизваха, — не прави любов с него. Спи по-добре с мен...

Дъхът ѝ спря за миг, докато думите му се увиваха около нея като змия прелъстителка. С голямо усилие на волята се застави да тръгне отново.

Х

Концертът, състоял се под една обширна шатра близо до малкото езеро, бе много хубав. Или така се говореше след това.

Изгарящата топлина, която се бе разляла по тялото ѝ от думите на Джони, вече почти бе изчезнала, когато добре облечените посетители напускаха местата си, за които бяха заплатили по триста долара. Докато слушаше Моцарт и Шопен Рейчъл си представяше, какво ли би било да се люби с Джони Харис. Трябваше да положи доста усилия, за да прогони еротичните сцени, които танцуваха пред очите ѝ. От внезапното, чисто сексуално привличане гърдите ѝ бяха набъбнали, а слабините ѝ отмалели. До края на концерта бе успяла да се овладее до такава степен, че сега само тялото ѝ копнееше леко за ласки, но ясно съзнаваше, че нещата не се развиваха както би желала. Бе немислимо да има за партньор в леглото си Джони Харис, колкото и секси да го намираше. Никога не се бе впускала в безразборни любовни авантюри и никога нямаше да спи с някого, колкото и съблазнително привлекателен да беше, само за да задоволи чисто физическото си желание. На нейните трийсет и пет години, с примера на сестра си и трите ѝ сладки дъщери, когато си мислеше за някой мъж, Рейчъл си представяше брак и деца. Вероятността Джони Харис да ѝ предложи това, бе на практика нула.

Въпреки дълбокото ѝ убеждение, че той не бе извършил престъплението, за което бе изпратен в затвора, фактът си оставаше, че е съден. Това позорно петно от живота му никога нямаше да бъде заличено. Нито дълбокото убеждение на хората от градчето във вината му. Само разкриването на истинския убиец би могло да промени нещата, но Рейчъл трябваше да си признае, че подобна развързка бе малко вероятна. След арестуването на Джони, бе прекарала много време в търсене на алтернативни обяснения за смъртта на Мерибет и бе обмисляла всички възможни варианти. Не можеше да си представи някой, когото познаваше, да извърши такова ужасно престъпление и всеки „следващ злодей“, за когото си мислеше, изглеждаше по-

неподходящ от предния. Най-правдоподобната ѝ хипотеза бе, че убиецът е бил гастролър в града, който търси за жертви млади момичета.

Но в затътеното провинциално градче дори и това изглеждаше невероятно.

Когато отговори на писмото му, Рейчъл пишеше на Джони Харис, когото помнеше. Един от бившите ѝ ученици, който имаше влечение към литературата и поезията, като нея самата, въпреки че старателно се опитваше да го прикрива. Да се четат книги не бе престижно сред младите, а с поезия се занимаваха само съзливите момичета. Това увлечение толкова много го бе смущавало като юноша, че той криеше страстта си към напечатаните страници като някакъв таен порок. Но понякога, когато го срещнеше без необузданите му приятели, Рейчъл бе успявала да го въвлече в разговор за литература и поезия и оттам тръгваха много теми за разговор — личности, политици, религия. Докато говореше, Джони се оживяваше, като разкриваше една черта от характера си, която малко хора бяха успели да забележат.

Нещо в него я бе привлякло още тогава — проблясък на необичайна интелигентност и чувствителност, като мъждукането на запалена свещ, който прозираше понякога през маската му на присмехулна грубост. Бе убедена, че си заслужаваше да се помогне на момче като Джони Харис. На времето се бе надявала да го спаси от участието, предопределена от произхода му и потискащата бедност.

Но желанията невинаги се сбъдват. Неговата необузданост, за която неведнъж го бе мъмрила в онези отдавна отминали дни, бе доста силен аргумент за присъдата му, почти като всяко неоспоримо доказателство, защото в действителност имаше твърде малко улики и неоспорими доказателства. Най-страшното бе признанието му, че последен е видял Мерибет Едуардс жива. Момчето се бе измъкнало през онази фатална нощ, за да се срещне с него, въпреки волята на родителите си. Джони твърдеше, че си е тръгнала около два през нощта и той я е наблюдавал, докато е вървяла към задната врата. Не я изчакал да влезе, а се качил на мотора си и потеглил.

На следващата сутрин Мерибет бе намерена в една канавка до пътя, а тялото ѝ бе покрито с кръв и цветове от жасмин.

Джони се бе клел многократно, че не я е убил. Не му повярваха; на него никога не му вярваха. Поне не и хората в Тилървил.

Не можеше да се люби обаче с него, колкото и тайно тази идея да я съблазняваше. Дори никога да не бе осъждан за убийство, пак бе немислимо. Рейчъл беше по-възрастна от него с пет години, а освен това, бе й бил ученик. Целият град би се разлюлял от подобен скандал.

Майка й би умряла.

— Много си мълчалива тази вечер — прошепна близо до ухото й Роб, докато вървяха по осветената от лунните лъчи пътека край езерото.

Бе я прегърнал през талията. И други двойки се движеха пред тях, като се любуваха на светлините от едната страна на алеята и на панорамата от ярки звезди на небето. Нощта бе топла, чакълът скърцаше под краката им и неясното отражение на луната в гладката повърхност на водата бе така приятно, че можеше да успокои и най-тревожните мисли.

Рейчъл реши твърдо да не се разстройва повече заради Джони и се притисна към Роб.

— Предполагам, че съм просто изморена.

— Винаги можем да отидем у нас и да... се отпуснем.

Тя съзнаваше много добре какво й предлага. Странно, до преди два дни си представяше, че вечерта им ще завърши точно с това. Но сега тази идея не я привличаше. „Спи по-добре с мен“ — като че ли стенещият вятър довяваше шепота на Джони.

— Студено ли ти е?

— Не.

— Добре.

Като се възползва от прикритието на един висок северен бор, Роб я придърпа встрани от пътеката и я целуна по устата. Рейчъл си наложи да се отпусне в обятията му и да го прегърне през врата. За пръв път, когато езикът му докосна нейния, тя почувства нещо като натрапване. Инстинктивно понечи да се отдръпне.

Трябваше да си напомни, че Роб бе бъдещето й. В град като Тилървил не можеше да се намери по-добра партия за съпруг и баща. А тя искаше и двете.

— Хей, влюбени пиленца, престанете. Имам идея.

Гласът беше на Дейв Хенли, зъболекарят, който заедно със съпругата си, Сюзън, ги бяха придружили на концерта. Дейв беше най-добрият приятел на Роб. Рейчъл го харесваше, но повече бе привързана към Сюзън, с която дружеше още от ученическите им години. Знаеше, че и двамата се надяваха тя и Роб да се оженят.

— Избий си я от главата, Хенли. Не виждаш ли, че сме заети?

Отговорът на Роб бе добродушен и той пусна Рейчъл. Тя трябваше да признае пред самата себе си, че краят на целувката му ѝ донесе голямо облекчение. Отдръпна се от него и се приближи до Сюзън, която ѝ се усмихна заговорнически.

— И каква ти е идеята? — обърна се към Дейв.

— Наскоро са открили ново заведение на магистрала 21. Мисля, че се казва „Ураганът на О’Ший“. Имало хубава музика и танци и...

— Пиене — довърши Сюзън, а гласът ѝ звучеше като на представител на съпротивата против сухия режим в окръга, където се намираще Тилървил.

Това правеше съблазънта на алкохола почти неустоима.

— Оу! — възкликна Рейчъл, като се засмя на преувеличения ентузиазъм на приятелката си.

— Искаш ли да отидем? — попита Роб и я хвана за ръката.

Усмихваше ѝ се и тя си помисли, сигурно за стотен път, какъв достоен човек е Роб. И каква глупачка е, за да не се обвърже с него. Само в книгите звънтяха камбани, излитаха ракети и ангелски хорове пееха, когато жената намираще господин Подходящ. Всъщност, само в книгите имаше господин Подходящ. В истинския живот повечето жени бяха готови да се задоволят с господин Достатъчно Добър.

— Разбира се, защо не?

Щеше да отложи поне с час или два решението си, дали да позволи на Роб да я отведе в леглото си тази вечер. С гузна съвест, инстинктът ѝ още отсега крещеше не.

Пътуването по магистрала 21 им отне около двадесет минути. Когато завиха на паркинга пред „Ураганът на О’Ший“, Рейчъл не се изненада от големия брой коли. В околностите на Тилървил нямаше много подобни нощни заведения, за да се конкурират. Дори последната прожекция на кината бе от девет часа.

Оглушителната музика достигна до тях преди още да се приближат до вратата.

Заведението бе реконструирано от автосервиз и гараж. Беше с панелни стени, боядисани в яркочервено. Над тях откритите електрически съоръжения и водопроводни тръби бяха тъмносиви като недовършения таван. Подът беше дървен, на много нива. По стените проблясваха неоновии надписи, рекламиращи всичко от Милър Лайт до Бийтълс. Двама буйни певци и дългокрака блондинка в яркожълт атлазен костюм водеха шоуто.

„Извикай! Хайде, скъпа, извикай! Хайде, скъпа!“

Дрезгавата мелодия изправи публиката на крака — всички пееха или по-скоро ревяха. Новопристигналата компания си проправи път край задната стена на най-високото ниво. От четирите нива, всяко с около четиридесет сантиметра по-ниско от предното, трите бяха пълни с посетители, тропаци с крака, размахващи юмруци из въздуха, виещи. Дансингът бе най-ниско, претъпкан с извиващи се спираловидно тела.

— Тук всички са необуздани! — констатира Сюзън.

— Много повече от необуздани! — подкрепи я Дейв.

Роб хвана Рейчъл за ръката и я притисна плътно към себе си, като че ли се страхуваше да не я загуби в това стълпотворение. За щастие една маса тъкмо се освобождаваше. Дейв я зае триумфиращо.

— Какво искате да ви донеса? — Сервитьорката, с табла в ръка, веднага застана до тях.

Поръчаха си. Рейчъл никога не бе изпитвала нужда от алкохол, но си поръча дайкири. Намираше го за доста приятно и можеше да прекара цялата вечер, като си отпива бавно от него.

Докато им сервира пиенето, Роб вече се мръщеше на гръцката музика. На Рейчъл би й доставило по-голямо удоволствие, ако бе с един или два децибела по-тиха, но ритъмът бе заразителен и тя си затакува под масата. Дейв си похапваше пуканки и поглъщаше жадно бърбъна и колата си, докато Сюзън и Рейчъл оглеждаха посетителите наоколо. Някои от жените бяха облечени доста предизвикателно — с тесни, впити минижупи, мрежести чорапи и блузи, обшити с пайети. Под мигащата светлина, която осветяваше дансинга, пайетите блестяха като истински скъпоценни камъни.

— Мили Боже, можеш ли да си представиш да носиш нещо подобно? — изрева Сюзън в ухото на Рейчъл, като посочи към една

грациозна жена с кожена къса пола и невероятно червена коса, която мина покрай тях.

Блузата ѝ бе черна и съвсем прозрачна, само с малко пайети на някои „стратегически“ места. Беше съвсем очевидно, че отдолу нямаше нищо. Рейчъл поклати глава и погледът ѝ проследи жената до дансинга, където тя се понесе в ритъма на музиката. Докато наблюдаваше гъвките ѝ движения почти шокирана, вниманието ѝ бе привлечено от висок, слаб, мускулест мъж и една блондинка. Двойката се извиваше в почти чувствена необузданост, която наподобяваше по-скоро любовна игра, отколкото танц. Светлините просветнаха отново и осветиха дансинга за няколко секунди.

Тези секунди се оказаха достатъчно дълги. Рейчъл изпита усещането, че някой я бе ударил в стомаха, когато разпозна Джони Харис. Тази гарвановочерна опашка, така непривична за Тилървил, широките плещи, слабите, дълги бедра — бе невъзможно да бъдат сгрешени. Когато светлините проблеснаха пак, дори успя да познае и партньорката му — Гленда, сервитьорката от „Часовника“.

XI

— Извинете ме, трябва да отида до тоалетната.

Това бе просто претекст да излезе. Не можеше да си седи тук и да наблюдава, как Джони почти прави любов с Гленда. Не и след всичко, което си бе представяла тази вечер. Не и след начина, по който се бе държал с нея, и тя бе реагирала положително.

„Разбира се — мислеше си горчиво, докато си пробиваше път към тесния тъмен коридор, който водеше до дамската тоалетна. — Джони Харис винаги е имал подход към жените.“ Още в гимназията никога не му бяха липсвали приятелки. Дори, момичетата от добрите семейства, на които родителите им забраняваха да разговарят с него, го следяха с очи.

Ако Рейчъл го намираще за секси, а честността я принуди да си признае, че е така, тя просто само щеше да прибави името си към доста дълъг списък.

Тоалетната бе малка, боядисана в червено като коридора, с тухлени стени, които, за щастие, бяха достатъчно дебели, за да приглушат безмилостната музика. Рейчъл изми ръцете си, като остави хладката вода да се стича по тях около минута. После се наведе да пийне малко. Стомахът ѝ се бе свил от нещо — дали бе от дайкирито, от шума, или от собствените ѝ чувства?

Изтри ръцете си в хартиена салфетка и излезе. Реши да се върне на масата, да се престори, че не е добре и да помоли да се прибират.

Мъжката тоалетна бе в другия край на коридора — точно срещу дамската, затова не се изненада, когато видя някакъв мъж да се приближава. Мракът в коридора се нарушаваше само от пурпурно мъждукане и временните проблясвания на светлината от залата. Рейчъл се сви до стената, за да се размине с мъжа, но той протегна ръката си и я сграбчи за рамото.

Погледът ѝ разтревожен се плъзна нагоре и се спря върху лицето на Джони Харис.

— Скучаеш ли? — попита я присмехулно.

— Е, ти очевидно не можеш да се оплачеш от същото — отвърна Рейчъл хладно.

— Не, аз съм в свои води — съгласи се той, като се надвеси над нея.

Лявата му ръка се плъзна около талията ѝ. Рейчъл почувства топлината на силните му пръсти с цялото си тяло. В дясната си ръка Джони държеше бутилка бира. Тя въобще нямаше да я забележи, ако не я бе вдигнал и отпил от нея.

— Изненадан съм, че приятелят ти те е довел в подобно заведение. Не ми прилича на човек, способен да се забавлява.

— Ако благоволиш да ме освободиш, ще се върна при него и ще продължим да се развличаме по нашия досаден начин.

— Не исках да кажа, че ти си досадна, Рейчъл — само той. Ти имаш огромни възможности.

Коленете ѝ омекнаха от начина, по който провлачи последната дума, от начина, по който очите му блестяха, докато оглеждаха лицето ѝ, а после деколтето на роклята ѝ. Те същевременно и я ядосаха.

— Би ли ме пуснал, моля? — рече остро.

Джони надигна бирата и си пийна, после бавно поклати глава. Докато ѝ се усмихваше, от пулсиращата светлина, която внезапно проблесна, зъбите му ѝ се сториха ослепително бели.

— Не, докато не танцуваш с мен. Не си танцувала нито един танц. Наблюдавах те.

Мисълта, че я е наблюдавал, бе обезпокоителна. Рейчъл преглътна мъчително.

— Благодаря ти за поканата, но не мога. Трябва да се върна при приятелите си и съм сигурна, че и ти трябва да се върнеш при твоите.

— Гленда е добро момиче, пък и ние сме цяла тайфа. Няма да се почувства липсата ми. Ако се тревожиш за приятеля си, той няма да те види. Ще се придържаме към края на дансинга, където е тъмно и приятно.

Ръката му се плъзна надолу, стисна я за китката и Джони вече я влачеше към залата.

— Джони, не! — възпротиви се Рейчъл.

Той спря, сви рамене, преплете пръстите си с нейните и се усмихна.

— Добре. Тогава ще трябва просто да те отведе до масата ти.

— Не! — изпищя Рейчъл ужасена.

— Не? Тогава танцувай с мен, Рейчъл. Хайде, ще ти достави удоволствие. А после ще те пусна. Обещавам.

Очите му светеха, дразнеха я, примамваха я. Застанала между две злини и внезапно изкушена, тя остана безмълвна. Като прие мълчанието ѝ за съгласие, Джони я поведе към дансинга на нощния клуб.

Разтревожена и все пак съблазнена от мисълта да танцува с него, Рейчъл потърси с поглед приятелите си. В тъмнината половината от посетителите подскача под звуците на „Къде отлетя любовта“ и не можа да различи масата им.

— Аз дори не обичам да танцувам — запротестира неуверено.

Песента свърши и един от певците извика:

— Достатъчно ли ви е тъмно там долу на дансинга?

Когато всички групово извикаха „не“ светлината над главите им се смени от мигащи пурпурни точки.

— Не е ли романтично? — въздъхна китаристът в микрофона и изсвири началните акорди на „Бъди моя“.

— Ако е така, ще танцуваш с подходящия човек — Джони вдигна ръцете ѝ и ги сложи върху раменете си, после я придърпа към себе си и я обхвана през кръста.

Бе облечен в неизменната си бяла тениска. Рейчъл усещаше трептящите му мускули през тънката памучна материя. Даже и на високите си токчета бе много по-ниска от него и не бе сигурна, дали ѝ харесва или не, да се чувства уязвима от голямата разлика в ръста им.

— Предполагам, си въобразяваш, че ти си подходящият човек? — отвърна му саркастично.

Джони миришеше леко на пот и бира. Така близо до него, Рейчъл бе неспособна да разсъждава, а още по-малко — да говори. Танцуваха на разстояние, но дори и случайните докосвания на телата им я влудяваха.

— Може би — изхриптя той и Рейчъл откри, че се бе вторачил в нея, без да се усмихва.

Само за секунда, не повече, очите му останаха сериозни и напрегнати. После я придърпа към себе си, единият му крак се плъзна между бедрата ѝ и двамата се понесоха в ритъма на сантименталната песен.

— Бъди моя, бъди моето малко момиче — припяваше монотонно солистът.

Никога през живота си Рейчъл не бе танцувала така. Джони я притискаше, въртеше се с нея, навеждаше я назад, отблъскваше я и пак я прегръщаше. И през цялото време кракът му, който се търкаше между нейните бедра, я лишаваше от последните искрици благоразумие.

След като бе направила един-единствен опит да се отдръпне, Рейчъл бе като хипнотизирана и бе забравила да се съпротивлява. Джони я водеше към рая или към ада — тя не знаеше къде точно, — но възпламеняващото съчетание на мъжа, песента и копнежа на собственото ѝ тяло блокира разсъдъка ѝ и това съвсем не я притесняваше.

Когато мелодията свърши, остана в обятията му. Очите ѝ бяха затворени, а челото ѝ — допряно на гърдите му. Пръстите ѝ се бяха впили здраво в раменете му. Ръцете му я прегръщаха през талията, а кракът му бе повдигнал роклята ѝ почти до средата на бедрата.

— Разбра ли какво имах пред вид? — прошепна в ухото ѝ, докато водещият говореше нещо по микрофона.

Върната рязко към действителността, Рейчъл повдигна главата си от гърдите му и забеляза лукавите пламъчета в зениците му. Мина цяла минута, преди да осъзнае в каква интимна поза бяха застанали. Отдръпна ръцете си, като че ли на раменете му изведнъж бяха изникнали зъби и искаха да я ухапят. Отстъпи назад и впери очи в него. Под проблясващата светлина тениската подчертаваше широките му плещи и смуглата кожа. И лицето му, като тялото, притежаваше опасно красива мъжественост. Джони също я наблюдаваше с възторг, без да се усмихва. Устните му бяха пълни, чувствени. Рейчъл остана без дъх при тази гледка.

На пианото прозвучаха началните акорди на едно парче на Джери Лий Луис. Двойките около тях започнаха да се гърчат с неистова енергия.

— Аз... трябва да вървя... — сведе поглед Рейчъл.

Джони се засмя на явното ѝ объркване.

— Можеш да избягаш, учителко, но не можеш да се скриеш.

Тихите му думи бяха едновременно подигравателно прелъстителни, заплашителни и обещаващи. Протегна ръце с

намерението да я придърпа отново към себе си.

— Не!

Рейчъл се обърна рязко и си запробива път през танцуващите към края на дансинга. Джони я последва. Знаеше го, въпреки че не погледна нито веднъж назад. Можеше да го усети безпогрешно, в негово присъствие дори косъмчетата на врата ѝ настръхваха.

Отправи се към масата си. Докато се качваше, коленете ѝ се подгъваха, а стомахът ѝ се бе свил. С треперещи ръце пооправи роклята си. Беше най-добре да не си спомня защо тя се бе увила така. Беше най-добре да забрави този невероятен четвърт час.

Никога обаче нямаше да го забрави.

Теглена от сила, на която не бе способна да устои, погледна за последен път към Джони, преди да се върне при Роб. Беше трудно да се различат лицата на хората на тази мигаща светлина. Можеше въобще да не го забележи, ако не бе облечен с тази бяла тениска. Или може би очите ѝ щяха да бъдат привлечени от него така безпогрешно, като тялото ѝ — с тениска или без тениска. Каквато и да бе причината, тя го откри и в мига, в който го зърна, краката ѝ се подкосиха.

Беше отново на дансинга и танцуваше еротичната ламбада с Гленда.

„Поне — рече си Рейчъл, — разбрах как трябва да се държа“. Джони се опитваше да предизвика желанието ѝ, а тя изпитваше към него нещо, което не бе чувствала досега.

Това, което Джони изпитваше към нея, бе като към безброй многото други жени — „набъбване“.

„Това бе думата, използвана от него, нали? Подхожда му много добре!“ — помисли си свирепо. Като събра остатъците от достойнството си, се отправи по стъпалата без, да се обърне повече. „Щом е такъв буен козел, вече си е намерил онова, което си търси.“

Трябваше да обиколи почти една четвърт от клуба, преди да зърне своята маса. Роб и Дейв си говореха, Роб бе намръщен. Сюзън тъкмо ставаше. Отправи се към тях.

„Няма да мисля за танца с Джони повече!“

— Извинявайте, че се забавих толкова дълго — промърмори и седна до Роб.

— Помислихме, че си паднала вътре — засмя се Сюзън.

— Сюзън вече щеше да те търси. Разтревожихме се. Добре ли си? — тонът на Роб никак не бе шеговит.

Рейчъл се хвана за тази възможност.

— Да си призная, не съм. Трябва да съм пипнала нещо.

„Наречено Джони Харис“ — бе мисълта, която нахлу в главата ѝ, но тя я прогони безмилостно.

— Ще имате ли нещо против, ако си тръгнем.

Роб погледна към Дейв и Сюзън и те кимнаха в знак на съгласие.

— Разбира се, че не. Музиката е доста силна за вкуса ми. Да вървим — отвърна Дейв.

Докато излизаха от клуба, Рейчъл не насочи погледа си към дансинга нито веднъж, стиснала здраво ръката на Роб.

XII

Сред пулсиращата тъмнина близо до дансинга, *дебнещият* бе вперил очи в Джони Харис. Нима той не можеше да усети магнетизма на тези немигащи очи. Очевидно не, защото нито веднъж не погледна към него.

Дебнещият трепеше от студ, въпреки топлината от многото тела, събрани на такова тясно пространство. Гневът, отдавна забравен, го изпълни отново като ледена сива мъгла.

Джони Харис си просеше да му бъде даден урок.

И *дебнещият* щеше да се постарее този път урокът да не бъде забравен никога.

XIII

Малко след два часа същата нощ Джони бе в отвратително настроение. Увеличи скоростта на мотора си, докато се носеше из безлюдните улици на Тилървил, и злорадо се наслаждаваше на бръмченето, което му подсказа, че заглушителят трябва да се поправи. Беше хубава нощ, топла и почти безоблачна. Пътят бе осветен от меките лъчи на луната. Нямаше нужда от улични лампи, а те и без друго бяха оскъдни в Тилървил. Градчето бе малко и затънтено. Това не би било толкова лошо, ако не бе гордостта на по-влиятелните личности, че са го запазили такава. Мислеше си, че ако успееше да разреши проблемите си, преследвали го през последните десет години, щеше да се измъкне оттук, преди това място да е изсмукало жизнените му сили.

Бе приятно да усеща студения вятър с лицето си и голите си ръце. Моторът под него бе бърз, мощен, и негов собствен. Стомахът му бе пълен, беше изпил може би повече бира, отколкото трябваше, а после бе правил и любов. Защо тогава се чувстваше като стар, изгнил боклук?

Много добре знаеше отговора, но от това не му ставаше по-леко.

Жената, с която се бе любил, не беше тази, с която копнееше да го направи. Гленда му бе стара приятелка и имаше хубаво тяло, а Джони не отхвърляше нищо, което му се изпречваше на пътя след толкова много години на въздържание. Но не Гленда го караше да се стяга целия само като я погледнеше.

А Рейчъл. Госпожица Грант. Учителката. Беше я харесвал още в гимназията. Тя щеше да бъде шокирана, ако тогава имаше възможност да надзърне в мислите на юношата, на когото бе преподавала английска литература. Той прекарваше почти всеки час от деня и голяма част от нощите си също, като си представяше как ли изглежда гола. Какви ли звуци ще издава, ако се любеше с него.

Но не направи нищо повече от това — да си въобразява. Беше възприел като религия идеята, че тя е много над него и че по-скоро би

подскочил до луната, отколкото да свали бикините ѝ. Пък и разликата в годините, разбира се. На шестнадесет и седемнадесет, и осемнадесет, петгодишната разлика му се струваше като четвърт век. Да не говорим за факта, че Рейчъл бе учителка, а той един от учениците ѝ — абсолютно табу. Но най-непреодолимото препятствие, поне в неговите очи, бе несъпоставимото им положение в живота. Рейчъл и нейното семейство имаха пари. Притежаваха огромна, стара къща, хубави коли, градинар, икономка. Що се отнасяше до Джони, откакто се помнеше, от самото си раждане, знаеше, че той и семейството му са бедни „бели боклуци“. Целият град ги презираше. Другите деца се подиграваха на вечно пияните му родители, на закърпените му дрехи и на не съвсем чистото му тяло и не го канеха на рождените си дни. Когато порасна достатъчно, за да се грижи за себе си, те се отнасяха почитателно с него, но все пак най-добрите, тези, чиито родители им проверяваха домашните, налагаха им вечерен час и някой ден щяха да ги изпратят и в колеж, го заобикаляха. Джони се движеше с лошите и стана най-лошият от всички.

Рейчъл Грант не би се влюбила безумно в някой като него.

Джони се усмихна, като си спомни какво дете бе бил тогава. Имаше планове, големи планове. Щеше да напусне Тилървил веднага щом завършеше училище, да замине в голям град и да натрупа състояние, въпреки че никога не бе могъл да си представи как точно. На времето тези подробности нямаха значение. Важното бе, че когато се върнеше богат, щеше да командва всички сноби в клубовете, те щяха да ходят със сведени глави пред него и семейството му и щеше да сполучи по някакъв начин да накара госпожица Рейчъл Грант да го заобича. С присъщата на младите увереност, не виждаше нищо невъзможно в мечтите си.

Но съдбата си имаше начини да подрязва крилете на хората и той не бе изключение. Бяха му откраднати десет години от живота. Сега нямаше да губи нито минута повече. Искаше да изживее всичко, което бе пропуснал — да яде и да пие, да чете, да работи и да прави любов. Мечтите му бяха много по-малки, но все пак бяха мечти и Джони не се бе отказал да ги осъществи.

Най-голямата от всички бе да вкара госпожица Грант в леглото си. Ако начинът, по който се бе прилепила към него тази вечер, бе показателен, щеше да успее рано или късно.

Може да не бе достатъчно изискан да седне на вечеря с нея, но беше достатъчно добър да я люби така, както никой досега.

Моторът вече се носеше с рев по главната улица и железарският магазин се виждаше. Намали скоростта, когато забеляза паркирана полицейска кола точно отпред. Двигателят ѝ бе изгасен, а фаровете изключени — в противен случай щеше да я зърне много по-рано. Очите му се присвиха и си помисли за миг, дали да не натисне газта и да профучи покрай нея. Но в Тилървил нямаше къде да отиде и дори да им се изплъзнеше тази вечер, полицаите знаеха къде да го намерят на сутринта.

Зави към паркинга и спря, без да изгаси двигателя. Полицаят излезе от колата си и тръгна към него. В ръцете си държеше метално фенерче, за което Джони знаеше от опит, че лесно се удължаваше и ставаше като палка. Ченгето бе високо, силно и като наближи, Джони разпозна шерифа Уйтли. Същият, който бе шериф и когато го арестуваха за убийството. Не кой знае колко блестящ, но поне принципно честен. Помисли си, че не трябва да се страхува от непровокиран бой.

— Какво искаш? — нападателно го попита.

— Можеш ли да изключиш двигателя?

Джони се поколеба, после се подчини. В настъпилата тишина слезе от мотора и го подпря на стъпенката. После си свали каската, пъкна я под мишница и се обърна с лице към шерифа.

— Нарушил ли съм някой закон, който не си спомням?

— Пил ли си?

— Може би. Не съм пиан. Ако искаш да ме провериш, давай!

Уйтли поклати глава.

— Не мисля, че си толкова глупав, макар да съм бъркал и преди.

Двамата замълчаха и се загледаха подозрително. Имаше нещо странно в поведението на полицаия, нещо колебливо. Джони не бе свикнал на подобно отношение от представителите на закона и застана нащрек.

— Ще ми казваш ли нещо, или си излязъл просто така да се полюбуваш на звездите?

— Хубав език имаш, нали? — Уйтли присви устни и го тупна по крака с фенерчето. — Имам лоши новини.

— Какви лоши новини?

— Стана инцидент.

— Инцидент?

„Рейчъл!“ Името ѝ незабавно изплува в мислите му, което бе глупаво. Ако се беше случило нещо с нея, той щеше да бъде последния човек, на когото да съобщят.

— Да. Лош. Баща ти.

— Татко?

— Да.

Джони се почувства така, като че ли бяха изкарали въздуха му. Едва намери сили да изрече единствената уместна дума.

— Мъртъв?

— Да. Мъртъв. Блъснал го е влак, там, където линията пресича пътя, недалеч от къщата му. Изглежда е бил пиан, но още не сме сигурни.

— О, Господи!

Джони не бе възнамерявал да издаде дори и с това възклицание чувствата си — не и пред едно ченге. Но не успя да се сдържи. Новината го смаза. „Баща ми, старият, свадлив пес е мъртъв!“

Затвори устата си плътно и се застави да диша през носа си. Беше се научил как да се справя с подобни кризи. Знаеше, че ако успее да диша по този начин, кризата ще отmine.

— Не ми е приятно да те моля за това, но ни трябва някой да идентифицира тялото. Просто формалност, няма съмнение кой е, но...

— Разбира се.

— Ще те откарам. Ела.

За първи път през живота си Джони се взеше в полицейска кола, без да е арестуван.

XIV

Рейчъл научи новината в църквата на следващата сутрин.

— Казвам ви, това е божие наказание за цялото грешно семейство.

— О, не, Идел!

— Да! Всички от семейство Харис са лоши и аз чувствам, че Господ със своята мъдрост трябва да е решил да освободи света от тях — един по един, за да могат почтените хора да живеят безопасно. Поне така се надявам. Ще спя по-спокойно нощем, когато си отидат всичките.

— Но, това е такава ужасна смърт!

— Зная, че не говори добре за мен да го кажа, но не чувствам ни най-малко съжаление! Нямаше да се случи, ако не бе паднал мъртвопиян на релсите. Той сам си е навлякъл нещастieto, както повечето грешници.

— Но да те смачка влак, Идел...

Кръвта на Рейчъл се смръзна. Въпреки, че преподобният Харви бе стигнал точно до средата на проповедта си за самодоволството и гласът му се извисяваше гръмко, тя се обърна назад към двете шепнещи си жени.

— Госпожо Скагс, за кого говорите?

Настойчивият ѝ въпрос накара дамите да вдигнат посребрелите си глави и да я изгледат изненадани. Майка ѝ до нея я мушна силно в ребрата, но Рейчъл не ѝ обърна внимание. Гласът на преподобния Харви се издигаше високо и всички наоколо я изгледаха неодобрително намръщени.

— За кого? — повтори с пресеклив шепот.

Госпожа Скагс премигна.

— Ами, за Уили Харис.

Огромен товар се смъкна от плещите на Рейчъл.

— Мъртъв ли е?

— Рейчъл, за Бога!

Елизабет дърпаше копринената пола на дъщеря си. Тя се обърна напред и направи всичко възможно да си възвърне предишната поза и да се престори, че внимателно следи думите на пастора. Истината беше, че не чу повече нито дума.

„Уили Харис мъртъв. Какво ли означава това за Джони?“ Доколкото знаеше, той никога не бе бил особено близък с баща си. Нямаше твърде голяма представа за семейството му и за предишния му живот. Във всеки случай, да загубиш родител по такъв кошмарен начин, сигурно бе потресаващо. Сърцето я болеше заради него.

Проповедта ѝ се стори нескончаема. След това, енорияшите се разпръснаха на поляната пред църквата и майка ѝ, както винаги елегантна с кобалтовосиня копринена рокля и лека шапка със същия цвят, спря да си поговори с приятелките си. Рейчъл знаеше от опит, че не би могла да си тръгне, докато Елизабет не се наприказва, което бе един от любимите ѝ ритуали, затова реши и тя да понаучи нещо от клюките на града за смъртта на Уили Харис.

— ... и ще го погребат в гробището „Калвари“ на сутринта — завърши почти шепнешком Кей Нелсън.

Застанала до нея в кръг от познати, Рейчъл чакаше търпеливо майка си. Изненада се, колко много подробности около смъртта и предстоящото погребение бе успяла да научи вече Кей. Телефоните сигурно бяха звънели до полуда от ранна утрин.

— Но това ми изглежда ужасно скоро — намеси се снахата на Кей, Ейми, с искрено съжаление.

Ейми бе дошла в Тилървил едва преди две години, когато се бе омъжила за по-малкия брат на Кей, Джим. Затова от нея не можеше да се очаква напълно да разбира интригите в града, да знае кой е „нещо“ и кой е „нищо“. Ако известен гражданин починаше внезапно, можеше да се държи пет, дори шест дни, за да му се организира подходящо погребение. Но за някой си като Уили Харис, толкова време не бе необходимо.

Джим Нелсън сви рамене.

— Той може да бъде погребан и днес. Подозирам, че освен Джони, никой друг няма да присъства на церемонията. Освен ако не се появят Бак или сестра му. Предполагам, че няма да спечелиш много от продажбата на погребални венци, Кей.

Едва сега Рейчъл си припомни, че Джим бе съученик на Джони в гимназията и, ако паметта ѝ не я лъжеше, самият той бе излизал няколко пъти с Мерибет Едуардс.

— Караш ме да се чувствам неудобно. Невинаги гледам на всеки починал в града като възможност за печалба — запротестира на шега Кей, като удари брат си по ръката. — Ужасно е, като си помисля, че никой няма да отиде на погребението на бедния човек.

— Аз ще отида — заяви рязко Рейчъл.

Джим Нелсън я изгледа. И той като сестра си бе висок, с хубаво телосложение и с добре изгладения си костюм изглеждаше точно това, което беше — преуспяващ адвокат в малък град.

— Винаги си била пристрастна към Джони Харис, нали, Рейчъл? — каза той. — Спомням си, когато бяхме в училище, ти много пъти му прощаваше неща, за които би наказала останалите.

— Може би съм мислила, че семейната му среда представлява някакво извинение за поведението му, докато останалите нямахте такъв проблем — отвърна му троснато Рейчъл.

Джим само се усмихна ехидно.

— Не ми казвай, че си преподавала в гимназията, когато Джими е бил ученик! Не, не мога да повярвам!

Ейми я огледа от глава до пети и Рейчъл почти усети въпроса в очите ѝ: „На колко си години?“ Но Ейми бе твърде деликатна, за да го зададе.

— Да, така е. И беше много строга, също — Джим продължаваше да се подсмива. — Чувам, че и сега била такава.

— Джим Нелсън! — намеси се Кей. — Какво говориш! Знаеш колко е сладка Рейчъл. Той просто те дразни, Рейчъл.

— Не. Рейчъл може да е сладка, но госпожица Грант бе истински цербер. Всички се страхувахме от нея. Дори Джони Харис. Той внимаваше за поведението си с нея, така както с никой друг.

— Бяхте ли приятели с него? Мислех... — гласът на Ейми замря, когато погледна въпросително съпруга си.

— Не! — Джим поклати отрицателно глава. — Той не се движеше с нашата компания. Ние играехме тенис и голф. Джони и приятелите му обираха къщите.

Кей изгледа свирепо брат си.

— Не беше толкова лош. Понякога ни косеше тревата, когато ти беше твърде зает да играеш тенис или, голф и винаги беше много вежлив с мама и мен. Както и да е, не си забравил, че Джони работи при Рейчъл сега, нали? — добави Кей многозначително.

— О, да. — Джим впери поглед в Рейчъл. — Не зная как си могла да го наемеш, след това, което направи с нещастната малка Мерибет. Заслужаваше смъртно наказание. Десет години е просто шега за престъплението му. Най-малкото, което можем да направим, е поне да го прогоним от Тилървил.

— Джим!

Кей гледаше смутено към Рейчъл.

— Не мога да мисля по друг начин, а бих се почувствал лицемер, ако не го кажа.

— Всеки има право на свое собствено мнение — усмихна се хладно Рейчъл. — Моето е, че Джони Харис не я е убил. Убиецът е друг.

— О, Рейчъл, и аз бих искала да мисля така, но тогава кой е? — попита Кей.

— Както вече казах, ти винаги си била пристрастна към него. Но аз съм напълно убеден във вината му — вметна Джим.

— Хей, Джим, Боб, имате ли време за партия голф днес следобед?

Уили Браун, връстник на Джим и новоизбран съдия, се приближи към тях и потупа Джими по рамото, като само кимна на другите.

— Или все още се държиш за полата на тази млада дама?

Ейми се изчерви едва забележимо, а Джими я подръпна за ухото и отвърна на приятеля си.

— Да, имам време. Около два? Ще се срещнем в клуба. Да обядвам първо.

— Окей.

Разговорът се насочи към голфа. Рейчъл се извини и се отправи към майка си. Понякога бе доста неприятно да ѝ бъде шофьор.

По пътя към къщи тя започна да я кори.

— Наистина, Рейчъл, какво си мислеше, че правиш, като говориш така високо в църквата? Никога не съм се чувствала по-неудобно през живота си.

— Съжалявам, майко. Госпожа Скагс и госпожа Аштън си шепнеха зад нас и аз дочух нещо, което ме изненада.

— За смъртта на онзи Харис, ако не греша — рече Елизабет злобно и доста предизвикателно. — Предполагам, че възнамеряваш да отидеш на погребението?

— Да, така е — стисна волана Рейчъл.

— Знаех си! Винаги си била най-опърничавото дете на света. Нима искаш да се обвържеш толкова сериозно с тези хора. Те са боклуци.

В гласа на Елизабет се долавяше и отчаяние.

Рейчъл прехапа устни и инстинктивно натисна педала на газта.

— За Бога, Рейчъл, намали! — извика майка ѝ, като се хвана за страничната дръжка на вратата, когато колата взе един завой почти на две колела.

Рейчъл се опомни, отпусна педала и се съсредоточи върху шофирането. Не бе спорила с майка си от години. По принцип нямаше никакъв смисъл да прави това, тъй като Елизабет никога не променяше становището си, независимо колко факти опонираха гледната ѝ точка. Но този път нямаше намерение да подмине забележката ѝ без коментар.

— Кои са боклуци, майко? Бедните хора? Ако татко бе починал, когато ние със сестра ми бяхме малки, също щяхме да сме бедни. Тогава щяхме ли да сме боклук?

Въпреки гнева си, изрече го спокойно, но като погледна косо към майка си, разбра, че тя се чувстваше обидена.

— Знаеш много добре, че ние не бихме могли да бъдем боклук. Парите нямат нищо общо с това.

— Тогава какво? Тилда и Джей Ди боклук ли са?

— Тилда и Джей Ди са добри хора! Те са негри, но са чисти, внимателни и честни. И ти го знаеш чудесно!

— Добре, ами тогава Уили Браун? Може да е съдия, но пие прекалено много. Дори, когато завърши гимназия, в деня на раздаването на дипломите, се появи толкова пьян, че заспа по средата на церемонията и започна да хърка. Той боклук ли е? Госпожа Браун избяга в Европа и изостави децата си. Те боклук ли са? Или семейство Уолш? Той е педиатър, а съпругата му медицинска сестра, но тя винаги има синявици — все се била блъснала в някоя врата или поне така

казва. Те боклук ли са? Ами Роб? Той е разведен. Това прави ли го боклук?

— Рейчъл, решила си да ме разстроиш, нали? Нито един от тези хора не е боклук!

— Тогава ми обясни какво е боклук, майко. Искам да разбера. Щом да си беден, да си черен, да пиеш, да си изоставен от родителите си, или съпругът ти да те бие, или да си разведен, не те прави боклук, искам да зная какво тогава!

— Може да не съм в състояние да го определя, но когато видя боклук, го познавам, би трябвало и ти също!

Рейчъл усети, че търпението ѝ се изчерпва, но гласът ѝ бе доста равномерен, когато заговори:

— Вече се уморих от теб и от всички останали в този град, които наричат Джони Харис боклук. Освен ако не ми обясниш защо е такъв, моля те не го споменавай повече пред мен.

— Рейчъл! Какъв тон държиш на майка си!

— Съжалявам, майко, но исках да кажа точно това!

Елизабет прехапа устни, очите ѝ се свиха и тя огледа изпитателно дъщеря си.

— В града се говори какво ли не за това момче и за теб. Досега не обръщах внимание, защото зная как съм те възпитавала. Но започвам да си мисля, че май има нещо вярно. Когато баща ти беше млад, преди да се ожени за мен, бе буен, непредпазлив и склонен да си навлича какви ли не неприятности. Боли ме, но трябва да ти кажа, че си същата като него.

От общата забележка към нея и баща ѝ, когато Рейчъл толкова обичаше, я заболя. Още повече се подразни и изгледа студено майка си, когато зави към имението им.

— Надявам се да е така, майко. Не би ми било приятно да е обратното.

Очите на Елизабет се разшириха, тя пребледня и отново се вторачи в дъщеря си. Вдигнала упорито брадичката си, Рейчъл мина през портата и спря рязко.

— Трябва да паркираш колата.

Елизабет познаваше ужасните ѝ шофьорски навици.

— Няма да влизам. Имам да изпълня една поръчка. Слизай.

— Поръчка! Не си забравила, че обядът е в два, нали? Ще имаме гости, не би трябвало да ти го напомням.

— Ще се върна дотогава. Моля те, слез.

Елизабет слезе и затвори вратата почти безшумно, което бе многозначително от тряскането. После се наведе и подаде главата си през прозореца.

— Отиваш в града, за да видиш онзи Харис, нали?

— Да, майко. И може да го доведе с мен на обяд.

— Рейчъл!

Очите на Рейчъл блестяха предизвикателно. Тя стискаше волана така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— И ако не си любезна с него, ако не го накараш да се почувства добре дошъл, като всички останали гости в тази къща, тогава ти обещавам, че още утре ще си събера багажа и ще се преместя да живея в града.

— Рейчъл!

— Говоря съвсем сериозно, майко! А сега моля те, отдръпни се, трябва да тръгвам.

— Рейчъл! — Елизабет бе обидена и наранена.

Когато отново потегли и погледна в огледалото за обратно виждане, Рейчъл забеляза пълното стъписване на майка си. Но поне веднъж в живота си реши да ѝ се противопостави и да не се чувства виновна.

Така се случи обаче, че нямаше никакъв смисъл от конфронтирането им. Когато пристигна в магазина, Джони го нямаше. Отби се в погребалните бюра, които организираха погребението на помаловажните хора в градеца, като Уили Харис. Джони не беше там и никой не знаеше нищо за погребението, въпреки че то щеше да се състои на другата сутрин в десет часа. Един-единствен въпрос я изгаряше: къде беше той? Помисли си за Гленда и изведнъж представата ѝ за съкрушения от мъка Джони коренно се измени. „Разбира се, че е при Гленда и въобще не изпитва нужда от мен“

Със свито гърло, се отказа да го търси и тръгна към къщи. Облекчението, което се изписа върху лицето на майка ѝ, щом я видя, да се прибира сама и точно навреме за обяд, ѝ подежда като сол в раната ѝ.

XV

Гленните останки на Уили Харис бяха затворени в сивкав ковчег. От погребалното бюро бяха наредили пет реда сгъваеми столове, общо четиридесет, за службата. След това тялото щеше да бъде кремирано.

Рейчъл седеше на четвъртия ред, а Кей Нелсън — до нея. Кей очевидно се бе почувствала виновна след разговора в църквата и се промъкна тихо по-късно, когато службата вече бе започнала. Освен тях двете, на погребението присъстваха още две зле облечени млади жени, които Рейчъл не познаваше, Дон Джилеспи, собственикът на къщата, която семейство Харис бе държала под наем толкова много години, и Гленда Райт Уоткинс със сина си Джереми.

Джони не се появи. Нито другите две деца на Харис.

Присъствието на Гленда без Джони бе шокиращо за Рейчъл. Тя се бе отбивала в апартамента му много пъти след посещението си предния ден, дори късно вечерта и рано сутринта, но безрезултатно. Джони го нямаше там. Беше предположила, че е някъде с Гленда. Но Гленда седеше два реда пред нея, свела русокосата си глава и прегърнала малкия си син.

„Ако Джони не е с тях, тогава къде е?“

Рейчъл едва дочака края на службата, за да поговори с Гленда. Когато бе казана и последната молитва и опечалените започнаха да излизат, тя бързо се изправи. Кей също стана.

— Това не е ли най-тъжното нещо, което някога си виждала? — прошепна й. — Нито едно от децата му да не е тук. Мислиш ли, че се е държал лошо с тях, когато са били малки.

— Нямам представа — отговори Рейчъл, без да е убедена.

Когато му преподаваше за първа година, шестнадесетгодишният Джони често идваше на училище с посинели очи и разбита уста и бе заподозряла, че баща му го бие. Загрижеността й я бе накарала да се поинтересува от братята и сестра му. Големият, едър Бак, две години по-голям от Джони, бе престанал да посещава училище и тя не можеше да го наблюдава. Но Грейди, слабичко, свито момче, с три

години по-малко от Джони, и Сю Ан, които все още бяха ученици, редовно идваха на училище с подобни травми. Когато тя се бе опитала да подпита Джони, дали баща им не ги бие, той ѝ се бе изсмял в лицето и бе отрекъл всичко, което не разсея подозренията ѝ. Тогава се бе обърнала към баща си за съвет, какво да прави, но Стан беше категоричен: „Стой си настрана. Това, което става зад затворените врати, не е твоя работа!“

Тази реакция на баща ѝ бе породила един от малкото спорове помежду им.

Въпреки мнението на баща си и отричането на Джони, Рейчъл бе решила, когато забележи следващия път следи от физическо насилие върху някой от семейство Харис, да съобщи в службата за защита на децата.

Но никога повече не видя подобни следи. После реши, че заключенията ѝ са били твърде прибързани. Като си припомняше всичко това, се питаше, дали Джони не бе казал за въпросите ѝ на баща си и той не бе престанал да ги бие. Искрено се надяваше да е така.

— Кой са тези? — Кей кимна шепнешком към двете млади момичета, едното, от които дори плачеше, когато се отдалечи от ковчега.

— Нямам представа. Би ли ме извинила, Кей, трябва да поговоря с един човек.

Рейчъл настигна Гленда точно преди тя и Джереми да излязат.

— Здравей, Джереми. Здравейте госпожо... Уоткинс, нали? Помните ли ме?

Не можа да устои на изкушението и тайничко я огледа. Гленда носеше тъмновиолетов костюм. Не беше скъп, платът бе изкуствен, но кройката му подчертаваше фигурата ѝ, и все пак бе напълно подходящ за случая. Буйната ѝ коса бе вързана с черна панделка отзад. Рейчъл трябваше да си признае, че Гленда изглеждаше по-добре, отколкото бе предполагала. Вероятно за мъжете тя би била много по-привлекателна от самата нея. Беше висока, елегантна, русокоса, а гърдите ѝ бяха огромни като пъпеши. Рейчъл се запита, дали са истински.

Джереми не каза нито дума, просто я изгледа тъжно. Беше с чисти, но поизбелели джинси и добре изгладена тениска, което подсказваше, че за разлика от майка си той едва ли имаше по-официални дрехи. Като се съдеше по поведението му, той навярно

подозираше, че Рейчъл се готви да каже на майка му за кражбата. Рейчъл му се усмихна окуражаващо, но това очевидно не оказа особен ефект върху детето.

— Разбира се. Вие сте госпожица Грант. — Гленда й кимна топло. — Учителката, приятелка на Джони. Не знаех, че познавате Джереми.

— Запознахме се чрез Джони, нали, Джереми? И мисля, че се опознахме доста добре.

Рейчъл се усмихна отново на момчето, но побърза да насочи вниманието си към Гленда.

— Питам се, дали не знаете къде е Джони? Искан да му изкажа съболезнованията си, но не можах да го открия.

Тя поклати отрицателно глава.

— Последният път, когато го видях, беше в събота вечерта. Прибрахме се късно, пък и двамата се бяхме почерпили доста добре. Той си тръгна, защото, приятел или не, аз не позволявам на никой мъж да нощува при мен, когато децата ми са вкъщи. В неделя имах почивен ден и го прекарах с малките, затова научих за господин Харис едва снощи. Помислих си, че би трябвало да дойда на погребението, защото ние с Джони се познаваме доста отдавна, а точно сега той няма много хора на своя страна. — Гленда сви рамене. — Но Джони не се появи дори и тук. И не мога да кажа, че съм изненадана.

— О? Защо?

— Може ли да тръгваме, мамо? — Джереми задърпа майка си за ръката. — Обеща, че ще ме заведеш на хамбургер.

— Минута само, Джереми. — Гленда се усмихна извинително на Рейчъл. — Деца. Но вие сте учителка и знаете какви са. А за това, че Джони не е тук, не го обвинявам. Господин Харис беше много жесток с него и с всичките, докато пораснаха. Пердашеше ги здравата. Може да не е почтително да се говори така за стария — кимна към ковчега, — но трябва да кажа истината.

Рейчъл притаи дъх.

— Подозирах нещо подобно на времето. Но веднъж попитах Джони и той отрече.

Гленда се засмя.

— Разбира се. Джони си е такъв.

— Мамо... — Джереми започваше да хленчи.

— Потрай, Джереми.

Кей се приближи към тях и се усмихна безизразно на Гленда.

— Рейчъл, извини ме, но мога ли да те помоля да ме закараш до магазина ми. Накарах Джим да ме докара до тук.

Между Гленда и Кей съществуваше дълбока пропаст и двете я съзнаваха прекалено добре. Кей, както и Рейчъл, бе част от елита на обществото, докато животът на Гленда не представляваше интерес за никого от по-важните жители на града.

— С удоволствие... — репликата ѝ костваше усилие, но Рейчъл реши, че е прикрила добре неприятното усещане, което изпита от появата на Кей.

Даже Гленда да се канеше да ѝ разкрие нещо от младежките години на Джони, сега вече едва ли би го сторила. Изведнъж изпита непреодолимо желание да научи всичко за юношеството му.

— Кей, не вярвам да познаваш Гленда Уоткинс и сина ѝ Джереми. Гленда, това е Кей Нелсън.

Кей кимна хладно.

— Приятелка на семейство Харис ли сте?

— Приятелка съм на Джони — уточни Гленда.

— Приятелка ли, мамо? — изхили се Джереми. — Така ли го наричаш? Онази нощ го видях да си пъха ръката в...

— Джереми Антони Уоткинс!

Като сложи длан върху устата на сина си, за част от секундата Гленда се изчерви и изгледа събеседничките си смутена.

— Трябва да му взема нещо за ядене бързо, преди да се е превърнал в истинско чудовище. Знаете какви са децата, когато са гладни. Беше ми приятно да се видим, госпожице Грант, и да се запозная с вас, госпожице Нелсън.

Рейчъл и Кей ѝ казаха тихо „довиждане“, докато отвеждаше сина си.

— Питам се, къде ли е пъхнал ръката си? — прояви Кей жив интерес, когато двете тръгнаха към колата.

— Нямам представа — отговори Рейчъл безпристрастно.

Не изпитваше желание да обсъжда или дори да мисли за връзката между Джони и Гленда Уоткинс.

— Бих рискувала да предположа — изсмя се ехидно Кей и докато се качваше в автомобила, изгледа Рейчъл снизходително. — Но

няма. Въпреки, че съм изненадана, как Джони Харис си е намерил веднага жена от града. Дори такава като тази. Мислех си, че всички се страхуват прекалено много от него.

— Джони и Гленда се познават доста отдавна — троснато вметна Рейчъл.

Разсеяна и нетърпелива да се отърве по-скоро от Кей, тя не забеляза дупката на шосето, докато колата не подскочи. Устните ѝ се свиха и се зарече да бъде по-наблюдателна и да мисли само за шофирането, когато се вляха в автомобилния поток на улицата.

— Знаеш ли кои бяха двете момичета? — попита Кей с блестящи очи, като явно възнамеряваше да ѝ разкаже малко клюки. — Дон Джилеспи ми каза. Проститутки, Рейчъл. Истински проститутки, можеш ли да повярваш?

— О, Кей! — Рейчъл отклони поглед от платното, за да изгледа скептично приятелката си. — Проститутки?!

— Дон ми каза, че Уили Харис бил ходил в Луисвил два пъти месечно, и бил точен като часовник при едната от тях. Той също ми прошепна, че старият блудствал с момичето, още когато е било на дванадесет години.

— Дванадесет! О, Кей! Не вярвам!

Кей сви рамене.

— Уили се е хвалел с това. Господи, Рейчъл, внимавай! Излизаме от пътя!

Гумите на максимата вече се унасяха към канавката. Стресната, Рейчъл бързо извъртя волана наляво и я стабилизира.

— Беки винаги е твърдяла, че си най-ужасният шофьор — измърмори Кей, като клатеше глава.

— Беки е така свършена във всичко, което прави, че винаги е особено критична към усърдието на другите хора.

— Ха-ха! — изсмя се Кей. — Такива предани сестри! Дали да съм доволна, че аз имам само братя? Рейчъл, спри, отмина магазина ми!

Максимата наистина бе подминала малката тухлена сграда, където Кей въртеше бизнеса си. Като прехапа устни, Рейчъл обърна колата и спря точно пред цветарницата.

Кей отвори вратата и попита:

— Ще дойдеш ли на събранието довечера на комитета за възстановяване?

— Не, но предполагам, че майка ми ще присъства.

Кей се усмихна.

— Майка ти е прекрасна. Знаеш ли, че тя даде останалите пари, които ни бяха необходими, за да възстановим градинките в гробището на старата баптистка църква? Ще мога да засадя цветя през есента и да ги отгледам през пролетта. Ще бъдат великолепни.

— Нямам търпение да ги видя — отговори учтиво Рейчъл.

Кей отново се засмя.

— Зная, че не всеки се интересува толкова много от цветята, като мене. Но ще си заслужава да се видят, обещавам ти. — Гласът ѝ изведнъж стана сериозен. — Просто обичам това място и ме боли, че е толкова занемарено.

— Комитетът е щастлив с такава всеотдайна председателка.

— Да, така е. Е, да, ще те пускам да си вървиш. Благодаря ти, че ме докара. Предай на майка си, че ще я видя довечера.

Кей слезе и затвори вратата. Рейчъл потегли и ѝ махна с ръка. Въпреки че и тя бе съгласна с възстановяването на най-старата църква в града, точно в този момент не би могла да се интересува много от дейността на комитета. Трябваше да открие Джони.

Следващата ѝ спирка беше железарският магазин, за да провери, дали не се бе явил на работа, вместо да присъства на погребението на баща си.

Оливиа обаче поклати отрицателно глава.

— Не е бил тук тази сутрин. Бен каза, че дори не се е обадил да предупреди за отсъствието си.

Магазинът беше празен. Имаше само един клиент, който беше далеч и не би могъл да чуе разговора им, затова Оливиа заговори за един друг проблем в магазина. Рейчъл знаеше, че трябва да я скастри за голямата ѝ уста, но в момента не бе в състояние да мисли за нищо друго. Започваше истински да се тревожи за Джони. „Ако не е при Гленда, нито на работа, тогава къде е?“

— Рейчъл, може ли за минута?

Бен бе чул гласа ѝ и си показа главата. Понечи да му откаже, но той вече се бе обърнал и отиваше към офиса си. Тръгна след него.

Управителят се облегна над бюрото си със скръстени ръце, когато Рейчъл затвори вратата и го изгледа въпросително.

— Джони Харис не дойде на работа днес.

— Погребението на баща му беше тази сутрин — отговори тя, за да го защити, но не си направи труда да добави, че Джони не бе присъствал и на погребението.

— И все пак, трябваше да се обади и да ни предупреди.

— Сигурна съм, че е разстроен.

Бен изсумтя.

— Този тип не може да се разстрои от нищо, освен ако не е изправен пред наказателната рота за разстрел. Рейчъл, Харис ни вреди на бизнеса. Половината от клиентите ни отказват да бъдат обслужвани от него, а другата половина се спират, само за да го видят. Той е груб, не се подчинява и външният му вид подхожда повече на рокер. В събота ти казах, че ще напусна, ако не извикаш полицията. Е, ти пусна детето. Ето оставката ми.

Бен взе един плик от бюрото си и ѝ го подаде.

— О, Бен, не говориш сериозно, нали?

— Напротив. Този тип ме вбесява, само като го погледна. Заклевам се, че получавам язва просто от присъствието му в магазина. Бих останал единствено ако го уволниш.

— Бен, не мога. Ако той няма работа, ще го изпратят обратно в затвора. Зная, че би могъл да бъде малко по-, но...

— „Малко по-“? — иронизира я Бен.

— Ако се съгласиш с мен, ще поговоря с него.

— От говоренето с него има същата полза, както да се биеш срещу танк с пръчка. Няма да се получи нищо, Рейчъл. Ако не искаш или не можеш да го изгониш, аз напускам. Вече имам предложение за управител на железарския щанд в универсалния магазин.

Рейчъл впери очи за миг в Бен, без да проговори. Беше очевидно, че няма да отстъпи.

— Надявам се, че ще бъдеш така добър, да ме предизвестиш две седмици — каза студено.

Устните на Бен се свиха.

— Да, ще го направя. Наистина съжалявам, Рейчъл.

— Аз също...

Тя се обърна и излезе от офиса с плика в ръката си. Докато минаваше покрай стълбището, което водеше към апартамента на Джони, се поколеба, дали да не се качи, просто да провери. Но Бен не трябваше да разбере, че не го бе виждала цялата сутрин.

— Харис не е там — обади се Бен зад гърба ѝ. — Щях да изкъртя вратата преди десетина минути. Мислех, че може да мързелува в леглото си.

— О! Добре, аз...

Но преди да продължи, управителят сложи ръката си на рамото ѝ. Беше навъсен.

— Виж, знаей, че не ми е работа да се намесвам, но забелязах, как този Харис те гледа, когато влизаш, и се безпокоя. Казвам ти, опасен е, Рейчъл. За твое добро е, трябва да го уволниш. Ако го върнат в затвора, още по-добре. Поне ти ще бъдеш в безопасност.

— Бен, много мило от твоя страна да си така загрижен — отговори Рейчъл. Докато потупваше ръката му, голяма част от гнева ѝ към него се разсея. — Но аз не се страхувам от Джони. Той може да изглежда опасен, но никога не би ме наранил — нито мене, нито някой друг.

— Забележителни думи — измърмори Бен под носа си.

Това я накара да се засмее. Но дванадесет часа по-късно вече не се усмихваше, когато може би при десетото си минаване покрай магазина, за да проверява дали Джони не се е върнал, най-после зърна, че прозорците на апартамента му светеха. Успокоението ѝ премина във възмущение, а възмущението — в гняв. Ядосана, паркира колата си, мина по страничното стълбище и почука на вратата.

Отвътре дочу яростен лай. Тъкмо бе преодоляла изненадата си, когато вратата се отвори. Джони се олюляваше пред нея, с ръка върху дръжката на бравата, за да пази равновесие. Очевидно бе доста пиан.

XVI

— О, това не е ли госпожица Грант — каза той с подигравателна усмивка, като я огледа. — Влизай, влизай.

Отвори вратата по-широко и отстъпи назад с демонстративен израз на гостоприемство, но се спъна в килима и замалко да падне. Изруга тихо. Зад гърба му огромното сиво-кафяво куче престана да лае, оголи зъбите си и започна да ръмжи страховито към Рейчъл. Тя се сви назад. Шокът и страхът отдавна бяха изместили гнева ѝ.

— Не му обръщай внимание. — Джони проследи втренчените ѝ очи и махна към животното. — Това е просто Уулф. Седни, Уулф!

То обаче не се подчини на командата и продължи да ръмжи. Джони се начумери.

— Лошо куче — каза не твърде убедително.

Като измърмори нещо съвсем тихо, пусна дръжката, сграбчи песа за врата и го повлече към спалнята. Стъпките му бяха несигурни и от време на време се олюляваше на една страна. На Рейчъл не ѝ трябваше много въображение, за да си представи, как кучето се освобождава, обръща се и скача към гърлото ѝ. Остана притисната към стената на стълбищната площадка, докато то не бе затворено в спалнята. Едва тогава влезе в апартамента.

— Какво беше това? — обърна се към Джони, който се върна в хола.

— Това ли? О, искаш да кажеш Уулф. Той ми е наследство. Моето единствено наследство от стария.

Джони избухна в пиянски смях, от който Рейчъл би трябвало да побегне и да се скрие, ако имаше поне малко здрав разум. Той се строполи върху дивана.

— Ти си пиян!

Рейчъл затвори вратата, влезе в стаята и го изгледа строго. Усети миризмата на уиски и върху страничната масичка забеляза една почти празна бутилка.

— Да...

Главата му клюмна назад, а дългите му крака се опнаха върху бежовия килим. Беше без обувки, а белите му спортни чорапи бяха мръсни. Бялата тениска се бе измъкнала от джинсите му. Косата му не бе вързана. Катраненочерните кичури се спускаха почти до раменете му. Очите му искряха неспокойно. Брадата му бе набола, вероятно не се бе бръснал, откакто го бе видяла за последен път. Изглеждаше като скитник, но и много секси.

Странно, но Рейчъл ни най-малко не изпитваше страх от него. Дълбоко в очите му тя прочете истинска болка.

— Чу за стария, нали? — попита я безизразно.

Посегна към бутилката, вдигна я към устата си, отпи голяма глътка и се изтри с ръка. После остави бутилката прекалено внимателно обратно на масата.

— Кайма. Ето какво е сега, кайма. Превърнат в кайма от някакъв проклет влак.

— Бях на погребението му тази сутрин... — отвърна Рейчъл, без да го изпуска от очи. — Службата беше много хубава.

Джони се изсмя отново, пресилено.

— Обзалагам се, че си била единствената.

Рейчъл поклати глава.

— Имаше и други. Ял ли си нещо напоследък?

Джони сви рамене.

— Пяха ли му химни и молитви?

Тя кимна.

— Би ли хапнал малко бъркани яйца и препечен хляб?

Джони размахна яростно ръка.

— Ще престанеш ли да ми досаждаш с тази скапана храна? Искам да знам кой друг беше там? Бак появи ли се?

Като заобиколи краката му, Рейчъл безпрепятствено взе бутилката и тръгна към кухнята.

— Не.

Изчезна и през следващите десет минути приготви бъркани яйца, препечен хляб и кафе от провизиите, които знаеше, че ги има. Когато бе идвала за последен път до апартамента му предишната вечер, бе заглушила съвестта си и бе използвала резервния си ключ, за да влезе. Бе се питала какво би могла да завари, но апартаментът бе празен. Всичко бе изглеждало така, като че ли обитателят му току-що е

излязъл и ще се върне всеки момент. Само че той не се бе появил цели два дни.

Когато Рейчъл излезе от кухнята с пълна чиния в едната си ръка и чаша черно кафе в другата, Джони продължаваше да седи така, както го бе оставила — с опънати крака и отметната назад глава. Но очите му бяха затворени. За миг си помисли, че е заспал.

— Ходих в Детройт, да съобщя на Сю Ан — каза той внезапно и отвори очи, когато Рейчъл постави чинията на масичката, където бе бутилката и му подаде кафето.

Джони взе чашата с треперещата си ръка и горещата течност се разля върху джинсите му. Той изпсува и изтри с другата си ръка мокрото петно. Рейчъл му помогна.

— Няма телефон. Не можела да си го позволи. Живее от социални помощи, с три деца. И е бременна дотук — Джони очерта дъга над плоския си корем. — В апартамент с две стаи и съборена тоалетна. Приятелят ѝ — този, от когото чака дете, се появи, докато бях там. Мръсник, пройдоха, и се отнася с нея и с децата като с боклук. Искях да му извия врата. Но не го направих. Каква полза щеше да има? Господи, тя е само на двадесет и четири.

Той говореше бързо, накъсано, главата му бе все така отметната върху облегалката на дивана, очите му вперени в тавана. Рейчъл се опита да го успокои и поднесе чашата с кафето към устните му.

— Ето. Изпий това.

Джони не ѝ обърна внимание.

— Дадох ѝ, колкото пари имах. Исусе, не бяха толкова много. Децата изглеждат толкова зле. Така мършави. Тя — също, с изключение на огромния ѝ корем. И навсякъде бе пълно с мухи, защото мрежата на прозореца беше с дупки и беше горещо като в ада. И си помислих, че в пандиза ми бе много по-добре. Че то си е истински курорт в сравнение с дупката, където живее тя.

Джони се изсмя горчиво. Рейчъл го докосна по ръката. Най-голямата ѝ грижа в момента бе, да го накара да поизтрезнее, за да може да хапне нещо. Подозираше, че не бе ял цял ден, а може би и в неделя също, макар че вероятно сестра му бе приготвила нещо.

— Джони, моля те, изпий това. Имаш нужда от малко кафе.

Погледът му се плъзна към нея. Очите му бяха трескави.

— Представа нямаш, от какво се нуждая. Как би могла? Искала ли си някога нещо? По дяволите, не! Ти и твоята голяма къща, и хубавите ти думи, и добрите ти родители — какво знаеш ти за хора като мен?

— Зная, че те боли — гласът ѝ бе нежен, но думите ѝ като че ли го жилнаха.

Той премига и устата му се изкриви подигравателно.

— Да. Боли ме. По дяволите, да! Защо не? И аз съм човек, като всички други. И мен ме боли.

Изправи се рязко и преобърна масичката пред дивана само с един гневен замах. После изгледа Рейчъл — злобно, диво. Дори фактът, че леко се олюляваше, не направи по-малко заплашителна позата му, когато се надвеси над нея.

Тя го изгледа спокойно.

— По-добре ли се чувстваш?

Джони се вторачи в нея и изведнъж яростта в очите му се смекчи и премина в нещо друго. Прекара пръсти през косата си и изруга тихо.

— Господи, защо не се страхуваш от мен?! Трябва да се страхуваш. Всички се страхуват — простена той.

Изведнъж коленете му като че ли омекнаха, отпусна се и се свлече тежко на пода в краката ѝ, почти с гръб към нея.

— Не се страхувам от теб, Джони. Никога не съм се страхувала — каза Рейчъл, защото това бе самата истина и защото мислеше, че сега му трябваше да чуе точно това.

Джони се обърна към нея и уморена усмивка просветна за миг в очите му. После отпусна главата си назад и я подпря на коленете ѝ.

Докато гледаше тази несресана черна глава и усещаше тежестта ѝ до голите ѝ колене, Рейчъл внезапно изпита силно, почти болезнено състрадание. Остави чашата с кафето на страничната масичка и започна нежно да милва косата му.

— Толкова съжалявам за баща ти, Джони.

Той отново се изсмя грубо.

— Сю Ан каза, че не би дошла на погребението му, дори да живеела в съседната къща. Каза, че мразела стария негодник. Бак го мразеше също — обадох му се. И аз го мразех. Да върви по дяволите.

Нещо в тона му я прониза в сърцето. Продължи да го гали по главата. Нямаше представа, дали въобще усещаше докосването ѝ.

Джони продължаваше да говори с дрезгав, хриптящ глас, като че ли се задушаваше.

— Грейди... Грейди. Той биеше Грейди най-жестоко. Бак беше твърде голям, аз твърде подъл, а Сю Ан — момиче. Все още виждам нещастния малък Грейди. Не беше много висок — слабичко, хилаво същество с буйна черна коса — все още виждам как старият смъква панталоните му и го налага с колана си. Чувам как Грейди пици, а после преставаше да пици, защото старият го блъскаше в стената, докато не млъкнеше. Никога не можа да разбере защо баща ни го мразеше най-много от всички. Само да го мернеше край себе си, и му удряше един. Бедното дете се криеше в килера, ако не бе успяло да се измъкне през вратата, преди старият да се прибере.

Джони спря, за да си поеме дълбоко дъх. Рейчъл не каза нищо, само продължи да го милва по косата и да слуша. По начина, по който той се взираше в пространството, даже не бе сигурна, че си спомня за присъствието ѝ.

— О, Грейди! Бяхме близки с него, знаеш ли? Дори не ме пуснаха да отида на погребението му. Удавил се. Не можех да повярвам. — Джони се засмя, но звукът по-скоро приличаше на ридание. — Малкият плуваше като риба. Единственият спорт, в който бе наистина добър. Мисля, че е мечтаел за смъртта. В пандиза четях много — по дяволите, нямаше какво друго да се прави — и попаднах на доста книги по психология. Повечето от тях не ставаха и за тоалетна хартия, но някои бяха добри. Грейди бе нараняван като дете. Той имаше повече счупени кости, отколкото всички от нас, взети заедно. Старият дори веднъж го гори със запалката си. Не му пукаше. Никога не го заведе на лекар и детето остана цялото в белези по краката и гърба — до деня на смъртта си. Мисля, че Грейди е страдал прекалено много, задето майка ни напусна. А баща ни го мразеше и е искал да умре. Мисля, че затова се е удавил. Искал е да умре. По дяволите, мен ме затвориха за убийство, а на стария никой никога не му направи нищо. А той бе сто пъти по-виновен от мен. Никога. Никой. Не направи нищо. Знаеш ли, че Грейди беше така наплашен от него, че само старият да го погледнеше, и горкото момче се напикаваше в панталоните си? Дори когато беше юноша също. Един поглед и Грейди пишкаше като бебе. Някой трябваше да му помогне. Някой трябваше да го отведе от кучия син. Но на никого не му пукаше.

Със свити челюсти, Джони млъкна изведнъж и затвори очи. Главата му тежеше на коленете ѝ. Рейчъл бе ужасена от изповедта му. Седеше притихнала, дори ръката ѝ бе замръзнала в косата му. Беше подозирала насилие, но това излияние на чувствата — така непосредствено, така вледеняващо, бе много повече от всичко, което бе предполагала. Тази болка бе страшно реална.

— По дяволите, може би част от вината е и моя. Никога не казах на никого. Никой от нас никога не каза. Спомняш ли си, когато ме попита, дали баща ни не ни бие? Аз ти се изсмях в лицето, нали? Изсмях се, защото се срамувах прекалено много да ти призная истината. Всички ни смятаха за боклук. Не исках да им потвърдя, че са прави. Мразех всички бели хора, които гледаха с пренебрежение на нас. Ако знаеха истината, щяха още повече да ни презират. Той беше проклет пияница и ни биеше, и ние не искахме никой да знае за това.

Дишането му се учести, Джони се изправи внезапно, повдигна главата си от коленете ѝ и се обърна така, че да срещне погледа ѝ. Хипнотизирана от накъсаната му изповед, Рейчъл не можеше да измисли какво да каже, само го гледаше със смесен израз на ужас и съжаление.

— Знаеш ли, ти беше единствената учителка, която някога ме попита за това? По дяволите, ние имахме толкова много синини, колкото коледна елха — украшения, — и никога нито един-единствен човек не си направи труда да попита за тях. Знаеш ли защо? Защото ние бяхме боклук, ето защо, и никой не се интересуваше. Но ти попита. Господи, не исках да разбереш, че старият ме бие. Ти беше толкова...

Очите му се присвиха, заискриха и Джони спря рязко, като че ли осъзна какво щеше да каже. Продължи след секунда или две:

— Когато се прибрах един ден вкъщи, той нападна Грейди, а аз него. Вкопчихме се един в друг жестоко — помниш ли, отсъствах почти до края на седмицата? И не мога да кажа, че победих. Но старият разбра, че и аз ще се бия, и не беше толкова бърз с юмруците или с колана си след това. Само проклетата му уста — и понякога това болеше повече. Наричаше ни педераста, а Сю Ан — курва. Нищо не можех да направя, за да не ме мисли за педераст.

Замълча отново и си пое мъчително дъх. Ръцете му се впиха в полата покрай бедрата ѝ, а пръстите му започнаха да мачкат плата.

Очите му горяха, като че ли в дъното им пламтяха огньовете на пъкъла.

— Той беше проклет пияница, кучи син и всички го мразеха. Само не и аз. Мислех, че го мразя, но когато го видях проснат на онази маса, целият накълцан...

Пак отново си пое конвулсивно дъх и Рейчъл с изумление разбра, че това бе ридание.

— Открих, че обичам стария негодник, въпреки всичко, дано да изгори в пъкъла!

Джони стисна зъби като при непоносима болка, очите му блестяха диво. Сведе глава. Лицето му се допря до скута ѝ, а пръстите му продължаваха да мачкат полата ѝ, като че ли никога нямаше да я пуснат.

Широките му плещи се надигнаха. Отчаяните вопли, заглушавани в скута ѝ, разкъсваха сърцето на Рейчъл. В очите ѝ напирараха сълзи и отново започна да милва косата, раменете, гърба му и едва чуто да изрича някакви утешителни слова, които едва ли биха могли да облекчат болката му.

— Всичко е наред сега. Всичко е наред — повтаряше отново и отново.

Джони като че ли не чуваше нищо, само сгуши лицето си още по-плътнo в нея. Дрезгавите, приглушени звуци продължаваха и Рейчъл се наведе, допирайки бузата си до косата му. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, притисна го към себе си, като се опитваше, колкото може, да го успокои.

Най-после като че ли мъката му попремина и той застина неподвижен в скута ѝ, докато Рейчъл милваше косата и ухото му.

Двамата останаха дълго в тази поза. После тя усети, че Джони се съвзема. Изведнъж вдигна главата си. Две зачервени, подозрителни, влажни очи блеснаха срещу нея, издаващи изтерзаната му душа. Почувства се неловко от изгарящия му поглед и отдръпна ръката си.

— Знаеш ли за какво си мечтаех в затвора? — попита я с хрипящ глас. — Мечтаех си за теб. Ти беше единственото чисто, добро и почтено нещо, останало в живота ми, и аз си мечтаех за теб. Представях си какво ли би било да те разсъбличам, как ли би изглеждала гола, и какво ли би изпитала, да те любя наистина добре.

Мечтаех си за това още в училище. Всъщност, през последните четиринадесет години почти всяка нощ съм си мечтал за това.

Рейчъл отвори уста шокирана. После онемяла се вторачи в него с разширени зеници, а сърцето ѝ като че ли щеше да изскочи от гърдите ѝ. Гърлото ѝ пресъхна.

— Уморих се да мечтая...

Джони плъзна ръцете си по бедрата ѝ под полата и я придърпа към себе си.

XVII

Рейчъл изведнъж се оказа в обятията му. Ръцете ѝ прилепнаха към гърдите му и краката ѝ се подвиха, когато я притисна плътно. Полата ѝ неусетно се вдигна чак до кръста ѝ. Единствено тънката, копринена материя на миниатюрните ѝ бикини я предпазваше от грубия плат на джинсите му, от твърдия им цип и внушителната подутина под него.

— Кажи ми не, учителко... — промълви Джони, когато погледите им се срещнаха.

Ръцете му бяха големи и силни, бедрата му — дълги и стегнати. Стоманените мускули на гърдите му вибрираха.

Рейчъл не можеше да, каже не. Просто не можеше. Желаше го твърде силно. Като че ли през целия си живот го бе желала.

Шокираща, срамна мисъл. Но цялото ѝ тяло гореше.

— Джони... — прошепна тя безпомощно и сведе очи, защото не издържаше повече напрегнатия му поглед.

Но като ги сведе, зърна устата му, което бе грешка. Издължена, чувствена мъжка уста — много красива, много съблазнителна. Дъхът ѝ спря.

— Рейчъл... — отрони той.

Рейчъл не направи ни най-малък опит да го отблъсне. Бе се взряла в изящната му уста, която се приближаваше все по-близо. Но спря — на милиметри от нейната.

— О, Господи!

Не можеше да му се противопостави. Устните ѝ, горещи и сухи, се разтвориха, за да срещнат неговите. Започна да диша често, накъсано. Цялото ѝ тяло трепереше, жадуваше го.

— Последен шанс!

Думите бяха ниски и гърлени, като че ли му бе трудно да ги изрече. Беше така близо до него, че усещаше дъха му, но Джони не я целуна. Погледна го и в очите му прочете обещание за неизживявани досега наслади. Не откъсваше поглед от него, докато ръцете му се

плъзгаха нагоре по бедрата ѝ, достигнаха гърба ѝ, върнаха се надолу и се мушнаха под бикините ѝ.

Дланите му се прилепиха към нежно заоблените ѝ задни полукълба, а пръстите му се разпериха върху тях. Рейчъл си помисли, че никога не бе изпитвала нещо по-еротично от допира на ръцете му точно на това място. Джони започна да я люлее напред-назад, така че топлината му и триенето на плътта ѝ към подутината под джинсите му я влудиха. Дишането ѝ се учести, ноктите ѝ се впиха в тениската му.

— Учителко, ще бъдеш моя! — промълви той с почти победоносен тон, но Рейчъл бе вече така възбудена, че не осъзна смисъла на думите му.

Дори и да беше се опитал да я отблъсне, в този миг би се вкопчила в него и би ридала от желание.

Като я придържаше към себе си, Джони смени внимателно позата, за да може гърбът ѝ да се подпира на дивана зад нея. Едната му ръка се плъзна отпред, изгаряща и търсеца. Помилва я по корема и се спусна надолу в топлата, влажна тъмнина между бедрата ѝ. Докато пръстите му милваха къдравите косъмчета на венериното ѝ хълмче и си проправяха път по-навътре, Рейчъл изстена. Стори ѝ се, че някой друг бе издал този звук — някой, когото не познаваше. Помисли си какво ли представляваха, погледнати отстрани. Бе седнала в скута му, голите ѝ колене бяха широко разтворени — стройна и крехка, неподходящо облечена с малиноворозова тениска и зелена пола, вдигната до кръста ѝ. Гладката кожа на корема ѝ блестеше с млечна белота, а дантелените ѝ бикини бяха свалени достатъчно, за да се подава най-горната част на триъгълника с тъмнокестеняв копринен мъх. Ниско долу мургавата му ръка с дълги пръсти милваше и изследваше най-интимните местенца на чувствителната ѝ плът.

Шокираща картина. Особено като се прибавеха почервенялото ѝ от желание лице и блясъкът в очите ѝ. Изпитваше лудо желание, което караше устните ѝ да се разтварят, жадуващи за целувка, гърбът ѝ да се извива и тялото ѝ да потреперва, когато я докосваше там, където тя искаше да бъде докосната, където трябваше да бъде докосната или да умре.

Джони бе небръснат, необразован, груб. Рейчъл бе педантично спретната чак до розовия лак на ноктите си, които се показваха от кафявите ѝ кожени сандали. Всичко в нея — от прическата до

дискретните сенки и розовото червило, до финото, скъпо бельо говореше за пари, за добро възпитание и за внимателно поддържане на мястото в обществото. Всичко в него — дългата коса, тениската, която подчертаваше мускулите му, твърде тесните джинси, войнствеността в погледа му — която му служеше като щит — крещящо подсказваше за беден произход, за бивш затворник, за опасност.

Той беше Джони Харис и дланите му бяха под бикините ѝ. Но Рейчъл не би променила това положение за нищо на света.

Ръцете му внезапно се вдигнаха нагоре и изхлузиха тениската ѝ. Изненадана, тя инстинктивно прикри гърдите си под дантеления сутиен. Не от свенливост, а от боязън, че ще забележи колко са малки. За миг си представи пищните форми на Гленда Уоткинс и ненадеен пристъп на ревност я накара да поклати отрицателно глава, докато Джони се опитваше да разкопчее сутиена ѝ.

— Добре — подчини се той, което я учуди. Прегърна я през кръста и я повдигна, очевидно без никакво усилие, за да я постави на дивана. Рейчъл се наклони назад и отдръпна ръце от гърдите си, за да се подпре. Преди да се осъзнае, Джони вече смъкваше бикините ѝ.

— Какво...? — заекна, но не успя да довърши въпроса си, защото намеренията му бяха повече от ясни.

Той коленичи пред нея, точно пред краката ѝ, които Рейчъл инстинктивно бе събрала, изгледа я кратко с блестящите си от желание очи, сведе поглед към бедрата ѝ и започна да ги милва.

— Обичах да си го представям в клас... — каза ѝ дрезгаво.

Ръцете му отново се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, под полата, която поне отчасти я прикриваше.

— И да се чудя, дали си с чорапи или чорапогащи. Винаги ми харесваше да си въобразявам, че си с черен колан и черни чорапи, без бикини...

— Не, не си го правил! — прекъсна го тя, шокирана.

— О, да, така е!

Погледите им се срещнаха. Рейчъл осъзна, че казваше истината, и стомахът ѝ странно се сви. Потрепери при мисълта, че е възбуждала сексуалната фантазия на младия Джони, докато му е преподавала. Той изглежда усети реакцията ѝ, защото бързо погледна към скута ѝ. Дланите му обходиха коленете ѝ и ги разтвориха.

— Джони... — прошепна Рейчъл задъхана и смутена от това рязко излагане на тялото ѝ пред очите му.

Но дори и за нея не прозвуча като протест. В този миг не би могла да протестира, дори животът ѝ да зависеше от това.

— Представях си как го правя с теб. Представях си как изглеждаш, какъв вкус имаш, какви звуци издаваш.

— О, моля те...

Рейчъл едва ли знаеше, за какво го моли. Ставите ѝ бяха напълно омекнали от признанието му. Очите ѝ горяха от желание и само го наблюдаваше как повдига полата ѝ и я разголва методично. Силните му ръце с бронзов загар и малки черни косъмчета по тях представляваха невероятно еротична гледка, докато се разхождаха надолу по корема ѝ и от вътрешната страна на бедрата ѝ. Огънят, който пораждаха, и непоносимото очакване я накараха да въздъхне дълбоко. Джони наведе главата си и направи това, което тя знаеше, че ще направи, това, което тя искаше да ѝ направи, и бе пламнала цялата, да ѝ бъде направено.

При допира на устните му се стегна, задъха се, после се отпусна назад върху възглавниците на дивана, клепките ѝ се затвориха, пръстите ѝ замачкаха тапицерията. Той беше нежен, изключително нежен! Езикът му като че ли я изгаряше, докато я изучаваше и си проправяше път към най-съкровено то ѝ място. Когато възбудата ѝ достигна краен предел, когато дори палците на краката ѝ се засвиваха в кожените сандали, а тялото ѝ се извиваше в дъга над дивана, Джони проникна в нея с език. Рейчъл сграбчи косата му и се опита да отдръпне главата му, преди да потъне стремглаво в черната бездна, която се разкри пред нея, но той не спираше. Извика, загубила и последната искрица контрол над себе си, и се предаде.

Когато отново изплува на повърхността, устата му бе все още между бедрата ѝ, а езикът му продължаваше влудяващия си ритъм в утробата ѝ. Заситена и замаяна от бушуващата страст, експлодирала в неистово гърчещото ѝ се тяло, сега Рейчъл като че ли вече можеше да възприеме това, което Джони правеше с нея. Изчерви се, като си представи отново как ли изглеждаха отстрани. Опита се да стане и да го отблъсне. Но не ѝ се удаде.

— О, не — промълви той, като я погледна кратко и чувствено, а ръцете му продължаваха да разтварят бедрата ѝ, за да направят място

за езика му.

— Но аз... — започна Рейчъл и спря.

Червенината като че ли се разля по цялото ѝ тяло, докато обмисляше как да му каже, че що се отнася до нея, не изпитва повече нужда да продължават.

— Свърши? Зная — рече задъхан Джони, като вдигна най-последната глава си. — Мислиш ли, че не мога да позная? Но искам да свършваш отново, и отново, и отново с мен.

Прихвана я през талията, придърпа я към коленете си и я обърна да легне по гръб върху бежовия килим. Ръцете ѝ се впиха в раменете му, краката ѝ се разтвориха и той коленичи между тях. Рейчъл забрави за гърдите си и преди да се опомни, Джони вече ловко бе разкопчал сутиена ѝ.

— О, недей!

Тя инстинктивно се прикри с длани, като се опитваше да се измъкне от него, но Джони не я пусна. Задържа я, докато тя престана да се върти, а после насочи вниманието си към полата ѝ, набрана около кръста ѝ. Освен нея и сандалите ѝ, Рейчъл осъзна, че бе гола-голеничка, а в същото време Джони бе напълно облечен. Внезапното смущение накара, бузите ѝ да пламнат.

— Как се съблича това проклето нещо?

Той оглеждаше полата ѝ с очевидно затруднение, докато пръстите му напразно търсеха начин да я разкопчечат.

— Има копче... отпред...

— Покажи ми.

Рейчъл протегна ръце надолу и разбра, че бе попаднала в клопката му, когато неговите покриха гърдите ѝ.

— Не!

Тя се опита да го улови за китките и той се остави да отстрани ръцете му, но преплете пръстите си между нейните и я прикова към килима. Очите му я оглеждаха, преценявайки малките бели хълмчета с розови връхчета. Рейчъл почти се сви от страх, че ще усети обзелото я наново желание.

— Защо се срамуваш, Рейчъл? — попита я.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне при вида на нежната извивка на устните му. Лежеше неподвижно, докато Джони се наведе и целуна първо едното ѝ набъбнало зърно, а после другото. Влажната му топла

уста я накара да потрепери и Рейчъл затвори очи, когато той бавно и последователно ги пое в устата си. През цялото ѝ тяло преминаха иглички. Малки или не, реакцията на гърдите ѝ бе мигновена, нормална. Останала без дъх, тя отново се остави на ласките му.

Джони се наведе над нея, като я докосваше само с устни по гърдите, преплел пръстите си с нейните. Лежеше просната под него — нищо от тялото ѝ не бе скрито от погледа му, от устните му, от ръцете му и пак я обзе такова диво желание, че не би могла да му откаже нищо. Той отново докосна връхчетата на гърдите ѝ с език, а после ги засмука леко, докато Рейчъл не започна да се извива и да надига ханша си към напиратцата мъжественост в джинсите му.

— О, Рейчъл! — чу го да изхриптява, преди да я покрие с тялото си.

Беше тежък, много тежък и учудващо силен. Вкусът на уиски, който тя обикновено ненавиждаше, бе опияняващо възбуждащ върху езика и устните му. Целуваше я ненаситно, жадно. И изпълни устата ѝ с езика си, и я подтикна да направи същото. Рейчъл се подчини, прилепи се към шията му, обви краката си около кръста му и захленчи от нетърпение. Джони разкопча джинсите си и след мъчителното очакване най-после проникна в утробата ѝ. Когато го усети в себе си — огромен, твърд и горещ, изпълващ я цялата — тя впи ноктите си в гърба му и престана да диша. После не можеше да мисли за нищо друго, не можеше да прави нищо друго, остави се изцяло на волята му.

Накрая крещеше, а Джони стискаше зъби във върховния миг на пламенно, страстно освобождаване.

Докато все още милваше косата му с пръсти, Рейчъл се унесе в дълбок сън.

XVIII

Чувстваше се като мръсница, след като бе лежала две минути под него и бе слушала хъркането му до ухото си.

Изпита точно това усещане. Беше гола, с изключение на полата, безнадеждно усукана около кръста ѝ, и сандалите, които никой не си бе направил труда да свали. Беше потна и лепкава. Устата ѝ горчеше от вкуса на уиски. Въздухът бе тежък, наситен с мирис на алкохол и секс. Нямаше представа колко време бе спала — дали петнадесет минути или няколко часа. Знаеше само, че бе изморена до смърт, мускулите ѝ я боляха и се чувстваше мръсна.

Смути се, като си спомни какво ѝ бе направил, какво му бе позволила да стори с нея, и как бе изпитала върховна наслада от това. Идеше ѝ да умре от срам при мисълта с кого го бе направила.

Джони Харис. Бившият ѝ ученик. По-млад от нея. Бивш затворник. Любовник на Гленда Уоткинс и на, Бог знае, още колко други.

Бе ѝ признал, че си е представял как се люби с нея, още когато му е преподавала литература в гимназията. Беше му помогнала да осъществи юношеската си мечта. Вероятно той целеше точно това — да я обладае един път. И това бе навярно всичко, което би могла да очаква. „Както и да, — какво искам — дълготрайна връзка? С Джони Харис?“ Самата мисъл бе шега — и то не много смешна шега.

Бе плакал в ръцете ѝ. Рейчъл усети, че сърцето ѝ се преобръща при спомена. Колкото и да не ѝ се щеше да си признае, в чувствата ѝ към него имаше много повече от състрадание и страст. Харесваше го. А той сигурно я възприемаше само като човек, пред когото да изплаче мъката — като майка, може би — Джони не я харесваше по същия начин. Бе убедена.

Беше си паднал по нея, поне така ѝ бе признал. Рейчъл се страхуваше, че само това обясняваше интереса му към нея. Сега, след като бе получил това, което искаше...

На сутринта едва ли щеше вече да я уважава.

Баналната фраза изплува подсъзнателно. Рейчъл бе възпитана като дама (друга банална фраза, дори анахронизъм), но не можеше да промени нищо, беше очевидно. В малките южняшки градове все още имаше истински дами — и тези дами знаеха, че ако едно момиче е леснодостъпно, мъжът вземаше, каквото може, и се прехвърляше на следващото си завоевание — като пчела от цвят на цвят.

„Лесно бе твърде мека дума, за да се охарактеризира поведението ми!“. Дори разгулна не ѝ подходеше. Не можеше да измисли достатъчно обидна дума, с която да определи постъпката си.

Почти се страхуваше да го докосне, за да не го събуди и да се наложи да го погледне в очите, така както бе гола. Не би могла да издържи.

Но трябваше да го отмести. Тежестта му ставаше почти непоносима и гърбът започваше да я боли, притиснат така към пода. Освен това, искаше да си върви.

С много усилия успя да се освободи. Джони продължаваше да спи непробудно. Рейчъл се изправи с разтреперани крака и се надвеси над него, докато се опитваше да опъне измачканата си пола. Осъзна, че дълбокият му сън не се дължеше на сексуалното насищане, а по-скоро на алкохолното му опиянение. За миг ѝ се прииска да го ритне. Ръцете му бяха опънати над главата, а пръстите му докосваха килима. Дългите му крака бяха прибрани един до друг, вероятно в резултат от смъкнатите до средата на коленете му джинси и слипове. Двете му задни полукълба бяха голи, хубави, стегнати, закръглени и Рейчъл от опит вече знаеше, че са така твърди при докосване, както и изглеждаха. Бяха гладки — малко по-светли от мускулестите му бедра. Цепнатината между тях привлече погледа ѝ. Припомни си как бе мушнала пръстите си в нея и се изчерви.

Бялата му тениска бе съвсем леко усукана около тънкия му кръст. Като надникна под широките му плещи, зърна розовата презрамка на сутиена си. Наведе се да го издърпа и трябваше да надигне цялото му рамо, за да го освободи. Ако не го бе изпитала сама, никога нямаше да повярва, че толкова слаб мъж би могъл да тежи така.

Ръцете ѝ трепереха и едва при втория опит успя да закопчее сутиена си. Мисълта, която я завладя бе, че Джони не изглеждаше разочарован от размера на гърдите ѝ. Точно обратното, бе ги целувал и милвал с влудяваща страст. Потръпна при спомена и усети как по

лицето и шията ѝ се разлива червенина. Как би могла отново да го погледне след тази нощ? Отговорът беше, че не би могла. Поне за известно време.

Беше нереално да се самозалъгва, че ще може да го отбягва постоянно, но поне няколко седмици. Учебната година започваше в четвъртък — само след два дни. Щеше да бъде заета, твърде заета, за да се отбива в железарския магазин. Трябваше да назначи нов управител, но може би Оливия щеше да се справи с работата известно време. Или пък щеше да успее да убеди Бен да не напуска.

„Дявол да те вземе, Джони Харис!“ Откакто се бе върнал, той непрекъснато затрудняваше живота ѝ. Но времето притъпяваше дори и най-неприятните спомени — знаеше го много добре от опит. Надяваше се горещо да притъпи и този, преди да срещне отново тези сини очи.

Малиненорозовата ѝ тениска бе в ъгъла на дивана до краката му. Заобиколи тялото му, взе я и я облече, а после огледа стаята за бикините си. Но те не се виждаха никъде. След като потърси внимателно, реши, че Джони сигурно бе легнал върху тях. Просто нямаше къде да бъдат на друго място. За миг се изкуши да ги остави. Можеше да се прибере без тях вкъщи и никой нямаше да разбере.

Освен ако Джони не решише да ѝ ги върне. Бе способен да го направи и на публично място. Не можеше да рискува. Краката ѝ се подкосиха при тази мисъл.

Коленичи до него, хвана го отново за рамото и го повдигна. Там нямаше нищо. Той бе прекалено тежък, за да го премести или да го обърне по гръб.

Някъде зад нея се дочу тихо виене. Огромното животно се спотайваше в спалнята и само една паянтова дървена врата ги разделяше. Рейчъл се разтревожи. Джони бе безчувствен и беше твърде съмнително да се събуди, дори и ако тя бъде разкъсана на парчета върху него. Не искаше и да помисли какво я очакваше, ако кучето се освободеше.

Успя да надигне рамото му на два-три сантиметра от пода. Той само изсумтя, а кучето продължи да вие. Рейчъл се предаде. Не би могла да го помръдне, така отпуснат в мъртвопиян сън.

Отново дочу скимтене, но този път съпроводено с ръмжене. Очевидно бе, че животното подушваше присъствието ѝ. Реши да си тръгне, докато все още можеше, макар без бикини. Като отиваше към

вратата, изведнъж ги зърна смачкани на топка под страничната масичка. Почувства се истински облекчена и, без дори да погледне към Джони, излезе.

Въпреки че нощта бе топла, трепереше, докато се прибираше към къщи. Последните няколко часа бяха физически и психически най-изтощителните през целия ѝ живот. Първо Джони бе атакувал чувствата ѝ, бе разкъсал сърцето ѝ, докато то закърви, а после бе изтерзал и тялото ѝ. Капитулацията ѝ бе пълна. Беше нормално да не се чувства съвсем на себе си след това преживяване.

Нощем Тилървил потъваше в непрогледен мрак като гробище. Бледата светлина на месечината не бе достатъчна да прогони загадъчните сенки по тесния, криволичещ път. Рейчъл шофираше към къщи покрай тъмни полета, между извисяващите се около шосето борове. Бе изминавала този път по няколко пъти на ден почти през целия си живот и винаги се бе опитвала да потиска въображението си. Съществуваха толкова много поверия за призраци на различни места в градчето, че ако човек се замислеше за тях, никога не би тръгнал сам през нощта. Проблемът беше, че някои от историите бяха действителни, това бе сигурно. Не знаеше обаче точно кои.

Пралеля ѝ Вирджиния, например, обичаше да ѝ разказва за старата баптистка църква, изоставена много отдавна — същата, която Кей и членовете на възстановителния комитет искаха да подновят. Островърхият ѝ покрив се издигаше върху малка могила недалеч от дома на Рейчъл. Младата учителка минаваше покрай нея всеки път, когато отиваше или се връщаше от града, но рядко си мислеше за призрака на църковната органистка, за който се говореше, че продължавал да свири там. Но тази вечер, като се приближаваше към това място, историята изплува сама в паметта ѝ. „Вероятно защото нервите ми са опънати до краен предел“ — помисли си, но все пак натисна по-силно педала на газта. Малката сграда, боядисана в бяло, сякаш светеше в тъмнината. Рейчъл боязливо погледна към нея, докато караше по безлюдния път.

Историята беше, че църковната органистка, млада жена, чието име бе забравено с времето, е имала любовна връзка с пастора. Съпругата му, която бе засадила градините около гробището, и които Кей бе така нетърпелива да възстанови, разкрила тайната им и започнала да ги следи. Най-шокиращото в целия разказ бе, че двамата

са вършили прегрешението в самата църква. Една нощ пасторът бил извикан при смъртно болен, а красивата органистка чакала любовника си в храма. Но той не дошъл. Вместо него се появила съпругата му, убила съперницата си, неизвестно как, и се отървала от трупа. Единствено пасторът може би е бил заподозрял нещо.

Изчезването на младата жена било една от мистериите, които съживявали клюките в градчето дълги години. Съпругата на пастора живяла дълго и безметежно със своя грешен съпруг и, докато била жива, никой не се и досетил за престъплението ѝ. Единствената ѝ грешка била, че си водела дневник, в който пишела всеки ден. Рецепти и църковни проблеми се преплитали с описание на убийството и така историята се разчула. Дневникът, разбира се, по-късно загадъчно изчезнал.

Единственото явно доказателство бил разкритият през тридесетте години на този век скелет на млада жена без ковчег в една подземна крипта зад църквата. Но тогава пасторът и съпругата му били отдавна мъртви и разкритието, съпътствано от преданието за прелюбодеяние и убийство, било по-скоро вълнуващо и скандално, отколкото ужасяващо. По-възрастните хора в града се кълнат, че наистина е бил открит такъв скелет.

Но най-страшната част от цялата история беше, че в дъждовна нощ, в каквата се предполага, че е било извършено убийството, местните шегобийци твърдяха, че се чувало как органистката свирела в църквата и очаквала своя любим.

Леля Вир, която никога не бе лъгала през живота си, казваше, че самата тя била чувала призрачната музика, когато била младо момиче. Била се промъкнала в двора на църквата с няколко свои приятелки, уплашени и нервни, за да видят призрака лично, но щом стигнали до един от прозорците, до ушите им долетели звуците на орган и те побягнали, колкото им държат краката.

Години по-късно, когато леля Вир разказваше историята за кой ли път на своите племенници, тя бе все така страшна, че Рейчъл я побиваха тръпки от ужас.

Лунната светлина огряваше кулата на църквата. В сенките на сградата като че ли се придвижи призрачна фигура. Рейчъл погледна, погледна отново и бе убедена в този страховит момент, че действително е видяла нещо. Разбира се, там нямаше нищо. Знаеше го

така добре, както и името си. „Това е само въображението ми — окуражи се тя. — Нищо повече от въображение.“

Когато стигна до портата на „Уолнат Гроув“ и подкара по дългата алея в имението, сърцето ѝ почти си бе възвърнало нормалния пулс. Докато обаче не видя, че цялата къща свети — почти всички прозорци, с изключение на спалнята на баща ѝ.

Нещо се бе случило. Обзе я паника.

Спря колата и спирачките ѝ изскърцаха. Изскочи от нея и се забърза към входната врата.

— Къде, за бога, беше? — изсъска ядовито майка ѝ, огледа я и очите ѝ се разшириха от това, което видя.

— Какво се е случило? С татко ли?

Рейчъл мина покрай нея с пребледняло лице и изпълнено с тревога сърце.

— Баща ти е добре — каза мрачно Елизабет и продължи да я изучава от глава до пети.

Под силната светлина на полилея Елизабет не пропусна нищо — нито омачкана ѝ пола, нито разрошената ѝ коса, нито леко подутата ѝ долна устна.

— Беки е. Пристигна преди един час с момичетата. Плаче непрекъснато и не казва нито дума, за да мога поне да се досетя, какво се е случило. Може би ти ще успееш.

— Беки — въздъхна Рейчъл с облекчение.

Каквото и да я терзаеше, поне никой не бе мъртъв. Кръвта ѝ се бе смръзнала при тази мисъл. Макар и да знаеше съвършено добре, че баща ѝ никога няма да се възстанови, а състоянието му ще продължава да се влошава умствено и физически до смъртта му от безмилостната болест, тя все още потръпваше от страх, че би могъл да си отиде от този свят.

— Къде е тя? — попита.

— В библиотеката. Запалих огън и ѝ направих горещ шоколад, но не иска да говори с мен. Само плаче.

— Ще отида при нея.

— Почакай малко. — Елизабет я хвана за ръката. — Преди това искам да зная къде си била. Минава полунощ. Нито едно заведение в града не е отворено толкова до късно и не ми казвай, че си била с Роб, защото той те търси, за да те покани на пикника за Деня на труда.

Майка ѝ така я пронизваше с поглед, че Рейчъл усети как се изчервява.

— Аз съм голяма, майко. Ако искам да остана навън и след полунощ, това си е лично мой проблем.

Лицето на Елизабет се изопна.

— Не те разбирам вече, Рейчъл. Винаги си била така разумна, така сигурна за всичко. Но напоследък имам чувството, че въобще не те познавам. Заради този Харис е — откакто се върна в града, ти се промени. Била си с него тази вечер, нали?

Елизабет като че ли се опитваше да прочете тайната в очите на дъщеря си.

— И какво, ако съм била с него, майко? — отвърна Рейчъл тихо.
— Нима това е толкова ужасно?

Мълчаливо освободи ръката си и се качи в библиотеката при сестра си.

XIX

Рейчъл разбра, че майка ѝ не преувеличаваше, когато пристъпи прага на библиотеката. Беки се бе сгушила в ъгъла на светложълтото канапе. Беше свила дългите си крака под себе си, къдравата ѝ черна коса бе разпиляна върху тапицираната облегалка, а лицето ѝ приличаше на малка, пухкава възглавничка от плач. Проблясващите пламъци на огъня и лъчите на настолната лампа от китайски порцелан върху масивното бюро бяха единственото осветление. Мебелите в тази стая, царството на баща им, бяха прекалено големи, добре подредени и предназначени да му създават удобство и уют. В тази обстановка тридесет и една годишната Беки, дребничка като майка си и сестра си, изглеждаше така крехка, почти като дете.

Докато наблюдаваше финото ѝ тяло в екзотична копринена блуза и къси панталони, Рейчъл усети, че се е случило нещо сериозно. Беки винаги бе склонна да драматизира и най-незначителните неща, но не и да плаче така.

— Какво има, Бек? — приближи се и я прегърна.

— Р... Рейчъл...

Беки погледна нагоре с подути, премрежени от сълзи очи. Надигна се и се опита да се усмихне. Усилията ѝ обаче се оказаха напразни. Разтревожена, Рейчъл приседна на канапето до сестра си. Майка им бе застанала до вратата и ги гледаше тревожно.

— Нещо с момичетата ли?

Красивото лице на Беки отново се изкриви в плач, докато поклащаше отрицателно главата си.

— Не! — Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Майкъл?

— О, Рейчъл!

Беки прикри лице с длани и започна да ридае. Ужасена, Рейчъл прегърна сестра си и я притисна към себе си. Колкото и наперена понякога Беки да бе, в подобни моменти Рейчъл си я представяше като

мъничката си къркочоса сестричка, която непрекъснато я следваше от деня, в който бе проходила.

— Беки, какво има? Моля те, кажи ми. — Люлееше я, докато тя плачеше на рамото ѝ.

— Майкъл... Майкъл иска развод — прошепна на пресекулки Беки — толкова глухо, че Рейчъл си помисли, че не е чула добре.

— Развод?! — повтори стъписана.

— Развод?! — долетя като ехо гласът на Елизабет откъм вратата.

— Съобща ми днес. По телефона. Той е в Дейтън в командировка и ми се обади, че искал развод. Просто така. Можеш ли да повярваш?

Беки вдигна глава и погледна първо майка си, после сестра си.

— Но защо? — попита тихо Елизабет.

— Мисля, че си има... приятелка. Предполагам, че иска да се... ожени за нея.

— О, скъпа!

Беки изглеждаше така сломена от мъка, че Рейчъл изпита истинска болка.

— Аз съм като... болна. Не съм казвала на момичетата, но те усетиха, че нещо не е наред. О, какво ще правя?! — простена Беки и отново зарови лице в рамото на сестра си.

Рейчъл се чувстваше безпомощна, докато я потупваше по гърба.

— Ще останеш тук, с нас, и ние ще се погрижим за теб — зауспокоява я.

Майка ѝ, седнала тежко върху дървения стол до бюрото, кимна в знак на съгласие.

— О, Рейчъл, толкова ми липсваше! И мама, и татко също. Беше толкова трудно да живея далече от къщи и сама да гледам децата. Майкъл отсъстваше толкова често и аз усещах, че нещо не е наред, но не знаех точно какво. И едва днес... — Беки отново избухна в плач.

Рейчъл я притисна по-плътнo към гърдите си.

— Миличка, защо не си ни споменавала нищо досега? — възкликна Елизабет поразена.

— Не исках да ви тревожа. А и знам мнението ти за развода.

Елизабет беше категорично против тенденцията младите да се разделят при най-малкия спор. Но начинът, по който яростно клатеше

главата си, подсказваше, че това съвсем не бе задължително за любимата ѝ по-малка дъщеря.

— Глупости — каза тя решително. — Знаеш, че татко ти, Рейчъл, и аз винаги ще застанем зад теб, каквото и да решиш да направиш. Искаме само това, което е добро за тебе. И за момичетата.

Тялото на Беки потрепери.

— Те обожават баща си. Не искам да разберат.

— Все още не е необходимо — намеси се Рейчъл. — Не и преди с Майкъл да имате възможност да разговаряте сериозно. Може би не е искал да каже точно това.

— Напротив, точно това е!

Гласът на Беки потрепери патетично. Тя си пое дълбоко дъх и се отдръпна от сестра си.

— О, Рейчъл, бих искала да се беше оженил за теб.

Рейчъл се усмихна накриво от тази мелодраматична въздишка.

— Е, благодаря ти много.

Беки се засмя почти истерично и изтри очите си с ръце.

— Зная, че това ти прозвуча ужасно, нали? Но ти разбираш какво имам пред вид. Ти си толкова силна. Би могла да се справиш с него по-добре от мен. Чувствам се такава глупачка! През последните няколко години той пътуваше често. Подозирах, че се среща тайно с някоя друга, но непрекъснато ми казваше, че съм била луда. Аз... аз почти му повярвах, че съм... луда, искам да кажа. Но, не съм. Бях права през цялото време. Лъга ме с години и аз знаех, но се преструвах, че не зная, и престанах да повдигам въпроса. А сега иска развод! Провалих живота си заради него, а той не го заслужава, ни най-малко.

Очите ѝ отново се насълзиха.

— Животът ти не е провален. Каквото и да се случи, ти ще бъдеш отново добре. Пак ще бъдеш щастлива и ще си намериш някого — по-добър този път. Ще имаш много приятни изживявания. Трябва само да ти помогнем да преживееш стреса и ние ще го направим.

Беки се усмихна бегло на сестра си.

— Не си ли щастлива, че се отърва от него?

— Да. — каза убедително Рейчъл. — Да, така е.

Против волята си се замисли за Джони и за дълбоката, неутолима страст, която той възбуждаше в нея, и осъзна почти шокирана, че Майкъл никога не бе успял да ѝ въздейства така. За пръв път, откакто

Майкъл Хенеси бе предпочел сестра ѝ пред нея, успя да прозре каква е била любовта ѝ към него — младежко увлечение, отдавна потънало в забрава. Беше пораснала оттогава.

Часовникът в кухнята удари.

— Мили Боже, два часа след полунощ. Трябва да си лягаме! — възкликна Елизабет.

— Да — съгласи се Рейчъл и се изправи.

— Кати ще се събуди на зазоряване — рече мрачно Елизабет на по-малката си дъщеря. — Лорън и Лиза също няма да се забавят дълго след нея. Тилда, Рейчъл и аз ще се погрижим за тях. Ти трябва да си поспиш.

— Толкова се радвам да съм у дома. — Беки я прегърна и протегна ръка към сестра си, за да я привлече в прегръдката си.

За миг трите жени останаха така, обединени в това време на изпитание.

— Обичам ви всички.

Рейчъл се отдръпна.

— Достатъчно! Още секунда и всички ще се разплачем. Майко, качвайте се с Беки горе. Аз ще заключа вратата и ще угася лампите.

XX

Дебнещият пътуваше в тъмнината, стиснал здраво волана. Спомени, които не бяха свързани със сегашния му живот, изплуваха от мрака.

Те бяха съпроводени с болка и нарастващ гняв, без истинско разбиране на събитията. Откъслечни картини отпреди поне сто години изведнъж му се сториха по-реални, отколкото високите дъбове покрай виещия се път. Отляво се появи първата баптистка църква и погледът на дебнещия бе прикован в нея. После колата зави и църквата се стопи в нощта. Но сградата възбуди мисловната му дейност и той се върна към настоящето.

Дебнещият наблюдаваше отдавна отминали събития, като че ли ставаха в момента. Това, което видя, го накара да потрепери от болка и гняв. Случваше се отново — а не преди сто години.

Дебнещият бързаше в нощта — мълчалив, невидим, незнаен — не за да отмъсти, а да възстанови ужасната справедливост. Но жилището, към което се бе насочил, бе тъмно, празно. Нямахше никой вкъщи.

Тази нощ нямаше да се пролее кръв. Осуетените планове усилиха яростта му.

Когато дебнещият обърна колата към града, той знаеше, че ще се върне тук отново, друга нощ. Скоро.

Да търси жертвата си.

XXI

Рейчъл бе заета толкова много със сестра си и трите си племеннички през следващите два дни, че не ѝ беше никак трудно да прогонва мисълта за Джони. Сутрин си играеше с момичетата, които бяха на седем, пет и две години. Лиза, най-голямата, бе чернокоса хубавица, която много напомняше за Беки като малка. Лорън и Кати приличаха на баща си — високи и руси. И трите бяха очаровани от посещението си при баба си и дядо си. Дори и да знаеха защо бяха тук на гости, те не се издаваха Рейчъл, Беки и Елизабет обядваха в клуба и през двата дни, а после Рейчъл отиваше в училището, за да приготви класната си стая.

Първият ден на учебната година, както винаги бе вълнуващ. Перспективата да разшири границите на младите умове изпълваше Рейчъл с необикновен ентузиазъм. Ако само успееше да пристрасти учениците си към книгите, би могла да им разкрие цял нов свят!

Познаваше ги много добре. И не само тях — познаваше братята и сестрите им, родителите им, бабите и дядовците, братовчедите, дори домашните им любимци. Знаеше, кои щяха да ѝ създават неприятности, и кои щяха да са прилежни през цялата година. Знаеше кои идват на училище, само за да тренират, кои идваха, за да се представят в обществото, и кои наистина искаха да научат нещо. Ценеше последните най-много, защото бяха рядкост.

В края на деня бе изтощена. С тиха, благодарна въздишка чу последния звънец и седна на бюрото си, за да подреди педантично книгите и тетрадките.

— Госпожице Грант, ще трябва ли да пишем съчинение върху Елизабет Браунинг този срок?

Алисън О'Конийл и двете ѝ най-добри приятелки я последваха към изхода, когато Рейчъл си тръгна.

— Това го учихме миналата година. Сега ще разглеждаме други автори — поклати глава тя.

— Жалко! — нацупи се Алисън. — Харесвате ли Елизабет Браунинг?

Рейчъл я изгледа изненадана. Хубавичко, приятно момиче, Алисън не бе от тези, които четяха.

— Има писмената работа на Брайън Пакстън от миналата година — обясни Грета Ашли с ехидна усмивка, за което бе сръгана в ребрата от Алисън.

— Нямам я! — Алисън почервеня и погледна гузно към Рейчъл. — Е, може и да съм я виждала, но нямаше да я използвам!

— Сигурна съм, че нямаше, Алисън — отвърна учителката.

— Бих искала да пиша за някой интересен човек, като Майкъл Джексън, например — обади се Моли.

— Майкъл Джексън не е поет, нито дори писател — намеси се Грета.

— О, напротив. Четох книгата му. Спомняш ли си, ти ми я даде.

— Това, което исках да кажа, е, че той не е значителен писател. Не е някой, върху когото госпожица Грант ще ни позволи да пишем съчинение.

— Вероятно, не — усмихна се Рейчъл.

— Ще бъде някой скучен — рече Моли мрачно.

Вървяха покрай трите жълти училищни автобуса, вече препълнени с хлапета. Скоро първият автобус потегли, а след него и другите два.

— Момичета, имате ли с какво да се приберете? — попита Рейчъл.

— Алисън си е купила кола през лятото. Тя ще ни откара — отговори Грета.

— Много хубаво — каза Рейчъл, като едва сега разбра защо вървяха с нея към двата паркинга — единият по-голям — за учениците, а другият по-малък — за учителите.

— Бих искала... — започна Грета, но изведнъж спря с широко отворени очи, вперени напред. — Кой е този?!

— Къде? — попитаха едновременно приятелките ѝ.

Рейчъл, проследила погледа ѝ, се олюля несигурно. Едва устоя на желанието си да се обърне и да побегне обратно.

В края на учителския паркинг бе спрял голям вишнево — сребрист мотоциклет. На него се подпираше Джони — висок и снажен,

с плътно прилепнали джинси и черно кожено яке. Бе скръстил ръце на гърдите си, а черната му коса бе вързана на опашка. Не се усмихваше. Очите му бяха приковани в Рейчъл.

Тя си възвърна самообладанието, като съзнаваше изумлението на момичетата, които гледаха ту към Джони, ту към нея. Стисна зъби и продължи да крачи. В главата ѝ нахлуха спомени за последната им среща, от които сърцето ѝ замря. Пое си бързо дъх, за да се успокои и ги прогони. Не би могла да застане срещу него, докато пред очите ѝ танцуваха тези смразяващи картини.

— Хубав е — въздъхна Алисън.

Грета я бутна.

— Не знаеш ли кой е? Джони Харис!

— Боже господи — зяпна от учудване Алисън.

Моли изглеждаше изплашена.

— Какво прави той тук?

Изостанала малко назад, Рейчъл се надяваше въпросът на Моли да остане без отговор, но нямаше късмет. Джони отпусна ръцете си и се отдръпна от мотора. Като го поглеждаха косо, момичетата профучаха покрай него на около пет-шест метра. Рейчъл възнамеряваше да го поздрави с безлична усмивка и да ги последва, но той я спря.

— О, госпожице Грант — извика ѝ.

Рейчъл напълно съзнаваше, че ако не искаше да прави сцени в присъствието на ученичките си, нямаше начин да го избегне.

XXII

Отиде при него.

— Здравей, Джони — каза му, доколкото успя спокойно.

Под яркото слънце, огряващо смолистата му коса и блестящите му сини очи в приятен контраст с бронзовия му загар, той изглеждаше така красив, че би завъртял главата дори на ученичка. Слава Богу, Рейчъл отдавна бе минала тази възраст. Въпреки това коленете ѝ леко трепереха.

— Не трябва ли да си на работа?

— Взех си свободен следобед. Зеглер остана доволен да се отърве от мен.

Очите му се присвиха от подчертаното ѝ равнодушие. Рейчъл едва ли можеше да направи друго, за да не сведе глава под опипващия му поглед. Невероятно, но се почувства като девойка — млада и така глупава, като Алисън, Грета и Моли, които бяха подали носовете си от едно жълто субару^[1], което вероятно бе новата придобивка на Алисън. Те си шушукаха нещо, докато наблюдаваха срещата на учителката си с най-известния нехранимайко на града. Точно в този момент Джони изглеждаше по-зрелият, владеещият положението. Рейчъл притеснено осъзна, че след като се бе любила с него, отношенията им напълно се бяха променили.

— Защо не се обаждаш по телефона напоследък? — попита той със съвършено приятен тон.

— Какво? — намръщи се тя смутена.

— Звъних ти поне шест пъти, откакто се събудих и открих, че си изчезнала. Дори в десет часа вечерта не си беше у вас, което е трудно за вярване.

— Не знаех, че си се обаждал.

Това бе истината.

— Радвам се да го чуя. — Част от напрежението в гласа му изчезна. — Мисля, че майка ти не ме харесва.

— Говорил си с майка ми?

— Щом искаш да го наречеш така. Обикновено аз казвах: „Обажда се Джони Харис. Може ли да говоря с Рейчъл?“, а тя отговаряше: „Не е тук“ с леден глас и затваряше слушалката. Помислих си, че може би си й поръчала да казва така.

— Не.

— Значи не ме отбягваш нарочно?

Рейчъл срещна дълбоките му пронизвателни очи, поколеба се и въздъхна.

— Е, може би малко...

— Така си и знаех. — Джони кимна, кръстоса отново ръце на гърдите си и се взря в нея замечтано. — Въпросът е защо? Защото се направих на абсолютен глупак пред теб онази вечер, или защото правихме любов?

От откровените му думи и от пронизващия поглед, който като че ли се опитваше да проникне в душата ѝ, Рейчъл се изчерви. Но усети, че макар думите и поведението му да бяха съвсем равнодушни, споменът, как бе изплакал сърцето си пред нея, с глава в скута ѝ, го смущаваше силно. А не би могла да понесе неговото объркване, заради нещо подобно.

— Ти не се направи на глупак — каза му твърдо.

— Ах! — Джони се усмихна бавно, топло, с такава секси усмивка, от която стомахът ѝ странно се сви.

После взе книгите от ръцете ѝ преди тя да успее да се възпротиви.

— Какво правиш?

Джони ги постави отзад на мотора и ги завърза с дебела, светла лента.

— Качвай се.

После се обърна и ѝ подаде една лъскава сребриста каска.

— Какво? Не!

Рейчъл механично я пое, като гледаше ту него, ту мотора, ту каската, сякаш Джони бе загубил разсъдъка си.

— Качи се, Рейчъл. Алтернативата е да довършим разговора си тук, а подхилкващите ти се ученички да ни гледат.

— Няма начин да тръгна с теб на това... нещо!

— Това е мотоциклет, не е нещо. Никога ли не си се возила?

— Разбира се, че не!

Той поклати глава.

— Бедната, нещастна учителка. Е, просто го приеми като образователен експеримент. Качвай се.

— Казах, не. Облечена съм с пола, за Бога.

— Забелязах. При това много е хубава. Мисля, че можеш да я скъсиш малко. Имаш страхотни крака.

— Джони...

— Госпожице Грант, добре ли сте? Да извикаме ли някого на помощ? — обади се Алисън.

Трите девойки се бяха сгушили в колата с разтревожени лица, наблюдаваха ги и нещо си шушнеха.

— Добре съм, Алисън. Момичета, можете да си вървите. Господин Харис е мой бивш ученик — отговори Рейчъл.

Джони никак не ѝ помогна в усилията ѝ да ги успокои с присмехулния си поглед.

— Мислят си, че се опитвам да те отвлека.

— А не е ли така? — отвърна му натъртено.

Той остана изненадан, после бавно се засмя.

— Предполагам, че е вярно. Би ли се качила, Рейчъл, моля те.

— Никъде няма да отида на този мотоциклет. Дори и да исках, дори да бях облечена подходящо, не бих могла да се покатеря зад теб, точно тук пред училището и ти да забръмчиш пред учениците ми. Училищното настоятелство няма да го преживее — да не говорим за господин Джеймс.

— Той още ли е директор?

— Да.

— Така и предполагам. Само добрите умират млади. Рейчъл...

Тя въздъхна.

— Добре. Приемам, че трябва да поговорим. Но няма да се кача на мотоциклета ти. Колата ми е паркирана ей там. Или ще отидем с нея, или никъде няма да ходя.

Джони я погледна, сви рамене и свали каската си.

— Кулата си е кула — каза той.

Рейчъл се усмихна накриво.

— За един от моите най-добри ученици, граматиката ти е ужасна.

— Граматиката никога не е била силната ми страна, помниш ли?

Бях по-добър... в други неща.

Рейчъл усети как бузите ѝ пламнаха от намека му. За щастие, бе се обърнал, за да развърже книгите ѝ, и не забеляза объркването ѝ.

— Пишеш ли още поезия? — попита я.

Тя замръзна, вперила очи в черното му кожено яке. Беше забравила, че е разкрила такава голяма част от тайните си пред него преди толкова много години, когато беше най-блестящият ѝ ученик.

— Учудвам се, че помниш — призна бавно.

Джони вече държеше книгите ѝ в ръцете си и се обърна с лице към нея.

— Така ли? Не би трябвало. Спомням си и най-малката подробност, която знаех за теб, учителко.

Погледите им се срещнаха за миг. После Рейчъл, развълнувана невероятно, тръгна към колата си. Усещаше физически присъствието му зад себе си, докато я следваше — така както усещаше и втренчените погледи на трите момичета, които наблюдаваха всяко тяхно движение. За щастие, учителският паркинг бе почти безлюден. Никак не ѝ се нравеше идеята, да запознава Джони с придиричливите си колеги.

Вдиша дълбоко няколко пъти, за да си възвърне равновесието, после запали двигателя, докато Джони постави книгите ѝ на задната седалка. Той съблече якето си и отдолу се показва една от обичайните му бели тениски. Искаше ѝ се да остане сама поне за миг, за да си сложи малко червило и пудра, защото от опит знаеше, че в края на деня гримът ѝ отдавна бе изчезнал. Всъщност, какво ли значение имаше. Червилото и пудрата нямаше да изтрият нито ден от тридесет и петте ѝ години, нито щяха да я направят по-хубава за него. Беше облечена в бял памучен пуловер с къси ръкави и тъмночервени рози точно на гърдите ѝ. Върху плисираната ѝ морскосиня пола имаше същите червени рози. Не беше последна мода, но облеклото ѝ бе особено практично за работата ѝ. Както и ниските ѝ сини лачени обувки и перлените обеци. Дори прическата ѝ бе такава, че да не се суети много с нея. Приличаше точно на гимназиална учителка в малък провинциален град. Мястото на Джони съвсем не бе до нея, както и паркираният му мотор до синята ѝ максима.

Двамата помахаха на зяпналите от учудване момичета, когато минаха покрай тях на паркинга.

— Не биваше да идваш в училището — каза Рейчъл, когато излязоха вече на шосето.

Знаеше, че клюките ще я следват на всяка крачка още утре.

— Ако Мохамед не отиде при планината... — Джони присви рамене и с шеговит тон, който обаче не прикри сериозността на въпроса му, добави: — Срамуваш ли се от мен, Рейчъл?

Тя го погледна, трогната от някаква струна в гласа му, която ѝ подсказа, че отговорът ѝ наистина беше от много голямо значение за него. Профилът му, огрян от яркото следобедно слънце, бе така красив, че дъхът ѝ спря. Никога досега не бе осъзнавала, колко съвършени са чертите му. Гордото чело, високите скули, дългият прав нос, добре оформената му брадичка, бяха почти класически. Като се прибавеха хубавата му, чувствена уста и живите сини очи под гъстите черни вежди, просто бе изключителен. Не само защото го сравняваше мислено с другите мъже в Тилървил.

— Спри! — изрева Джони.

Викът му прекъсна мислите ѝ и Рейчъл натисна така здраво спирачките, че единствено предпазните колани им попречиха да не излетят.

— Какво? — попита тя обидено.

Огледа се и видя, че бяха спрели на стопа на кръстовището по път 7–11, недалеч от училището. В двете посоки профучаваха коли, включително училищният автобус и тежкотоварен камион.

— Истинско чудо е, че не се пребихме — процеди Джони през зъби. — Мини на моето място. Оттук нататък, аз ще карам.

— Това е моята кола и...

— Премести се!

Той вече бе слязъл от максимата, блъсвайки силно вратата, и я заобикаляше отпред. Рейчъл го изгледа сърдито, но си помисли за шофьорите, които ги наблюдаваха в колите наоколо, прехапа устни, разкопча колана си и се премести на другата седалка не съвсем грациозно. Ако Джони останеше на пътя да спори с нея, някой прекалено загрижен можеше да извика полицията.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита я той, като се настани зад волана.

Зад тях се бяха събрали доста коли, които започнаха да свиркат нетърпеливо.

— Не, благодаря.

Рейчъл бе обидена, че я бе лишил от управлението на собствената ѝ кола и възнамеряваше да му го покаже.

— Аз пък искам.

Джони зави към паркинга. Извърши маневрата с такава скорост, че Рейчъл инстинктивно се хвана за дръжката на вратата. Кипейки от гняв, го наблюдаваше как изчезва в магазина. Минута по-късно го зърна през витрината да плаща, като явно си разменяше реплики с продавача и отново се възхити на високото му, атлетично тяло и на бедрата му в плътно прилепналите джинси. Изведнъж в позата му се долови напрежение. Каквото и да говореше с продавача, очевидно не беше никак любезно.

Той хвърли нещо на щанда, взе покупките си и се отправи с широки крачки към колата. Рейчъл мълчаливо пое през прозореца двете кутии кока-кола и двете опаковки чипс. Не каза нищо, докато не потеглиха отново. Бившият ѝ ученик направи голям завой назад, бързо се обърна и се вмъкна в движението по шосето с такова изсвистяване на гумите, че тя се намръщи.

— Какво стана? — попита го, когато вече се движеха горе-долу нормално по пътя, който за късмет, сега бе съвсем права отсечка.

— Какво те кара да мислиш, че нещо се е случило?

Джони я изгледа толкова сърдито със стиснати челюсти, че дори мускулите зад ухото му се бяха стегнали.

— Наречи го женска интуиция.

Сухият ѝ тон ѝ спечели още един крив поглед, но не така свиреп като първия.

— Глупакът не искаше да ми вземе парите.

— О!

Рейчъл се досети, че продавачът е бил Джеф Скагс. Сигурно би го познала веднага, ако просто го беше погледнала, но тогава цялото ѝ внимание бе погълнато от Джони. Джони беше горд, огорчен от хората в града, с буен, невъздържан темперамент. Отношението към него от всички страни бе убийствено, въпреки че той го бе приемал досега без очевидна злоба. Но Рейчъл започваше да се страхува, че търпението му бе към своя край. Опасяваше се, че в някой от близките дни можеше да избухне, и се надяваше единствено да бъде наблизко, когато това станеше, за да овладее до известна степен положението.

— Не съм убил Мерибет! — каза свирепо Джони, с вперен в пътя поглед. — Аз съм толкова невинен, колкото този боклук в магазина, и знаеш ли какво? На никого не му пука дали съм невинен или не. Знаеш ли още, че получих степен от колеж, докато бях на топло? Да, по сравнителна литература, може някога да ми потрябва. И се занимавах с доста успешен бизнес, когато бях в пандиза. Помниш ли, че пуших? Е, отказах се, защото цигарите бяха твърдата валута в затвора. Събрах си цигарите и ги продадох, и купих още, и ги продадох и тях. Много скоро всички започнаха да ме наричат Цигараджията, а аз се справях добре. Направих пари и ги спестих, за да мога да разчитам на нещо, когато изляза. Преживях и това, което ми направиха. Но не трябваше да става така и нямаше да стане, ако хората можеха да виждат по-далеч от носа си. Аз съм Харис, следователно, не съм добър, следователно съм способен на убийство, следователно, след като си признах, че съм бил последният човек, видял Мерибет, трябва да съм я убил. Само че не съм.

Джони сви от главното шосе по един тесен път, който криволичеше през гората. Само след няколко минути излязоха от гъстата сянка на дърветата в един парк с малко блестящо езеро, където няколко патици спокойно плуваха по повърхността му. Прохладата на синята вода, пъстроцветните пера на патиците, яркозелените върхове на дърветата, озарени от слънчевите лъчи, и дълбоките, потайни сенки на боровете малко по-далеч представляваха такава прекрасна гледка, но, за съжаление, никой от двамата не ѝ обърна внимание.

Джони продължаваше да се визира пред себе си, стискайки волана. Рейчъл, притихнала до него, го наблюдаваше с истинско съчувствие, но той дори не погледна към нея.

— Бях на деветнадесет години, когато влязох. Момче. Нахакано, уплашено момче — толкова уплашено, че се страхувах да не повърна, когато чух за пръв път да се затварят всички тези метални врати зад мен. И всички онези криминални престъпници, които викаха и подсвиркваха, и тропаха с крака, като минавах покрай тях, сякаш бях прясно месо. Знаеш ли, че получавах любовни писма, докато бях вътре? От жени. Предлагаха ми всичко, включително и женитба. Една дори се подписваше „вечно твоя“ и ми пишеше всяка седмица.

Очевидно са си мислели, че да си хвърлен в затвора за убийство, е нещо възбуждащо. Мисля, че са ме бъркали с някоя рокзвезда.

Джони спря, пое си дълбоко дъх и продължи да се взира в езерото с празни очи. Рейчъл прехапа устната си, но не каза нищо. Усещаше, че той изпитва нужда да говори още.

— Знаеш ли кое е най-лошото да си вътре? Режимът. От мига, в който ставахме, до вечерта, когато ни заключваха в килиите и ни изгасяха осветлението, имаше определено време за това и определено време за онова, и постоянно някой ти нарежда какво да правиш. Никакво уединение. Никаква самота, за нищо.

Този път Джони направи по-дълга пауза. Точно когато Рейчъл искаше да го докосне по ръката или коляното, просто да го докосне някъде, за да го подсети за присъствието си, за това, че наистина се вълнува заради него, той я изгледа кратко и пак се обърна към езерото.

— Не, по дяволите, това не беше най-лошото. Искаш ли да знаеш най-лошото? Когато влязох, си мислех, че съм достатъчно корав. Мислех си, че никой не може да ми направи нищо. Грешил съм. На третия ден четирима ме притиснаха в банята. Хванаха ме и ме изнасилиха. После ми казаха, че ще им бъда „жена“. Бях наранен лошо, душата ме болеше, така както само едно дете може да го боли, когато нещо го лиши от гордостта му, от мъжествеността му. Бях изплашен... Но когато оздравях, бях вече решил, че няма да позволя това да се случи отново с мен. Първо трябваше да ме убият. И страхът ми бе изчезнал. Или щях да се наложа, или да умра. Всичко се свеждаше до това и в този момент не ми пукаше, кое от двете щеше да се случи. Откраднах една лъжица от кухнята и я изострях, изострях, докато ръбът ѝ стана като бръснач. После зачаках. Когато ме спипаха отново — те се хилеха, негодниците, наричаха ме „миличка“, но аз бях готов. Така ги подредих, че никога повече не ми досаждаха.

Той отново си пое дъх и погледна към Рейчъл.

— Сега знаеш...

Говореше ѝ просто, но това, което бе в очите му, съвсем не беше просто. Те бяха пълни с болка и срам, и някаква тъжна гордост. Сърцето ѝ я болеше за него. Здравият ѝ разум я напусна заедно с инстинкта ѝ за самосъхранение.

Рейчъл разкопча предпазния си колан, премести се към него и притисна устните си към неговите.

Когато Джони я притегли по-плътно към себе си, за да я прегърне, тя вдигна глава, изгледа го право в очите и каза:
— Сега ти също знаеш...

[1] марка автомобили. — Бел.ред. ↑

XXIII

— И какво зная?

В гласа му се долавяше лека ирония и същевременно напрежение. Бяха така близо, почти допрели носовете си, вперили погледи един в друг — в поза, която би изглеждала смешна, ако положението не бе толкова сериозно.

— Че съм луда по теб... — Рейчъл почти прошепна признанието си.

Воланът я подпираше в гърба, но тя не забелязваше. Лостът между седалките се впиваше в бедрото ѝ, но тя не го усещаше. Цялата бе напрегната да разгадае какво се криеше в очите на Джони.

— Въпреки всичко?

Леката дрезгавост на гласа му ѝ подсказа, че той не бе напълно сигурен как изповедта му ѝ се е отразила.

— Да.

Ръцете му я прихванаха през кръста, повдигнаха я и Рейчъл се оказа в скута му.

— И аз съм луд по тебе, учителко — каза ѝ нежно и я целуна.

Устата му бе топла, с лек дъх на мента. Мускулите, на ръцете му бяха стегнати. Брадата му съвсем леко боцкаше и Рейчъл си помисли, че сигурно се бе бръснал наскоро. Раменете му бяха силни и широки. Миришеше на сапун и на мента, и на мъж.

Сърцето ѝ туптеше силно, очите ѝ се затвориха, когато отвърна на целувката му. Трескаво свали ластика, с който бе вързал косата си на опашка, за да може да си играе с нея.

— Ох! — запротестира той и се отдръпна, когато пръстите ѝ се оплетоха в един кичур.

— Нуждаеш се от подстрижка... — каза Рейчъл с притворени клепки, навела главата си към неговата.

— Така ли? Мисля, че и ти трябва да оставиш своята да порасте. Обичам жените ми да са с дълги коси.

Джони продължи да я целува бързо, чувствено.

— Наистина ли? Да не се опитваш да ми кажеш, че мога да се считам за една от твоите жени? — нацупи се тя.

— Не! — отговори ѝ приглушено, тъй като езикът му изследваше кожата ѝ зад ухото.

— Не?

Ставаше ѝ все по-трудно да води разговор. Усети приятно отпускане, главата ѝ се замая, крайниците ѝ натежах, тялото ѝ започваше да се извива ритмично, обзето от желание.

— Можеш да се считаш за моята жена. Единствената. Ако искаш...

Джони я целуна по шията и започна леко да я смуче.

— Джони...

Всички причини, защо не можеше да бъде неговата жена, нахлуха в съзнанието ѝ. Разликата във възрастта, разликата в начина им на живот, нейната уважавана професия, семейството ѝ, неговата порочност. Но те много бързо бяха прогонени. Целуваше я бавно, чувствено, възбуждащо. Когато плъзна устата си надолу по ключиците ѝ, Рейчъл бе така упоена, че едва съзнаваше къде се намира.

— Да... — измърка Рейчъл замечтано.

— Да, какво?

Той бе дръпнал пуловера ѝ надолу, за да целуне вдлъбнатинката между гърдите ѝ. Пръстите на краката ѝ се свиха конвулсивно.

— Каквото ме бе попитал.

Мисловният ѝ процес бе доста муден.

— Мммм. Хайде да се преместим отзад, става ли? Тук няма достатъчно място.

Преди дори да проумее какво точно ѝ говореше, Джони успя да отвори вратата и да се измъкне навън, като все още я държеше в скута си. Обувката ѝ падна, но Рейчъл дори не усети. Бе се притиснала към него, обхванала го здраво през врата. Той се изправи заедно с нея — едната му ръка бе точно под рамото ѝ, а другата под коленете — и я повдигна без никакво затруднение. Рейчъл изпита томителното, чисто женско усещане на безпомощност пред силата му. Почувства се доста неловко, че е станала жертва на такова атавистично чувство, и не посмя да го погледне в очите. Взря се в гарвановочерната му коса, която се спускаше на вълни до раменете му.

— Бас държа, че нямаш и четиридесет и пет килограма — каза ѝ внезапно, докато я люлееше в ръцете си, за да прецени теглото ѝ.

— Четиридесет и осем съм.

— Трябва да ядеш повече.

Джони затвори предната врата с крак, отвори задната и отново седна заедно с нея.

— Тогава ще надобелея и няма да ме харесваш.

Той потърка носа си в нейния и се настани по-удобно. Гърбът ѝ се опря до гърдите му, главата ѝ клюмна на рамото му, а ръцете му я обхванаха през талията. Рейчъл, омаяна, го изгледа косо и откри, че сините му очи, вперени в лицето ѝ, бяха така блестящи и така пламенни, както августовското небе над тях.

— Все още не можеш да разбереш, нали, учителко? Бих те харесвал всякак. Освен това, съм сигурен, че ще бъдеш пълничка сладурана. Мъничка и закръгленичка.

— Колко е хубаво...

Тя се засмя, като си го представи, и се отдаде за миг на удоволствието, просто да бъде държана от него. Топлината, мирисът, силата му просто я завладяха. Чувстваше се прекрасно в обятията му — удобно, уютно, щастливо и възбуждащо едновременно. Знаеше, че е глупаво. Но какво бе разумно? През целия си живот досега бе разумна и какво бе спечелила? Със сигурност — нищо.

Задната седалка бе тапицирана със сивосинкав велур. Беше просторно, отколкото отпред, но все пак бе тясно за мъж с размерите на Джони. Той изглежда стигна до същото заключение, защото остави вратата отворена. Непоносимата горещина проникна в колата и изтласка прохладата от климатичната инсталация.

Джони плъзна длани нагоре и потърси гърдите ѝ. Обхвана ги, започна леко да ги масажира и да ги стиска. Цялото ѝ тяло реагира с болезнено сладка тръпка, но Рейчъл се опита да го спре.

— Джони, не мисля, че е добра идея. Толкова е светло навън. Може да дойде някой... — отрони, леко задъхана.

Беше ѝ обаче много трудно да се отдръпне от него, а след като той започна да я целува по слепоочието, веждите и бузите, като същевременно продължаваше прекрасното мъчение с гърдите ѝ, това стана почти невъзможно. Едната му ръка най-после я пусна, но преди Рейчъл да реши, дали да се радва или да съжалява, Джони я пхна под

пуловера ѝ — нагоре по голия ѝ корем — и я намери отново. Допирът на топлата му, силна ръка върху гърдта ѝ, като само фината дантела на сутиена ѝ делеше кожата ѝ от пръстите му, ѝ достави неимоверно удоволствие. Рейчъл осъзна, че под въздействието на тези ласки бързо губеше и последните искрици благоразумие.

— Гърдите ти са толкова секси... — прошепна той в ухото ѝ, докато и другата му ръка се мушна под пуловера ѝ.

Прокара лениво палеца си по зърната ѝ, после изръмжа от задоволство, когато те настръхнаха. Дишането на Рейчъл се учести от неимоверната наслада. Харесваше ѝ това, което правеше с гърдите ѝ. „Само да бяха малко по-едри, за да съм сигурна, че и той се възбужда толкова силно, като мен...“

— Те... не са толкова големи... — последните думи на това признание се стопиха, тъй като Рейчъл не бе повече в състояние да устои нито миг на това физическо блаженство.

Обърна се и зарови лице във врата му, усещайки как по тялото ѝ пропълзват тръпки.

— Съвършени са. Точно такива, каквито винаги съм искал. Никой никога ли не ти е казал, че най-хубавите подаръци са в малки пакетчета?

Джони я целуна по бузата, а пръстите му разкопчаха сутиена ѝ. Рейчъл въздъхна тежко и се отдаде отново на милувките му, защото нямаше повече сили да се съпротивлява. С нищо не можеше да промени обема на формите си, поне не през следващите минути. Или трябваше да я приеме такава, или да я зареже.

Той обаче не показваше никакви признаци, че иска да я зареже, напротив, дори побърза да съблече пуловера ѝ. С леко свиване на раменете и усещане за приятна вина, Рейчъл остави сутиенът ѝ да падне на пода. Когато се осмели да погледне Джони, установи, че той се бе загледал в малките ѝ, бели гърди с розови заострени връхчета. В очите му се четеше такава възбуда, която явно бе обратнопропорционална на размера им.

Джони усети, че го гледа.

— Аз самият съм задник... — каза той и се засмя от шока, изписан на лицето ѝ.

После отново се взря в бюста ѝ, а ръката му пропълзля под полата ѝ.

— А пък и ти имаш най-малкото, сладко задниче, което съм докосвал някога.

— Джони!

Но думите ѝ застинаха, когато се наведе и пое с устни едната ѝ гърд. Рейчъл се задъхваше от удоволствие и гърбът ѝ започна да се извива вълнообразно. Беше легнала на ръката му, а Джони се бе надвесил над нея, като смучеше нежно зърното ѝ. Косата му се докосваше възбуждащо до голата кожа на другата ѝ гърд.

Той се надигна, обърна се, а Рейчъл остана да лежи по гръб, плътно притисната към седалката. Дланта му започна леко да потрива бедрата ѝ през чорапите. Когато стигна до чувствителната ѝ плът между тях, зарови пръсти в нея, като я притискаше и милваше възбуждащо. Рейчъл изстена и краката ѝ сами се разтвориха.

— Рейчъл... — гласът му бе нисък, хриптящ.

Тя го погледна с помътнели очи.

— Изморих се да върша цялата работа сам.

— Какво?... — не го разбра.

Намръщи се леко и започна да мига учудена.

— Разкопчей ми ципа.

Дълбокият, гърлен тон, с който бяха изречени тези думи, беше невероятно еротичен. Развълнувана, измъчвана от очакване, Рейчъл остана неподвижна. После бавно проумя молбата му.

Металното копче, с което бяха закопчани джинсите му, беше много стегнато и успя да се справи с него едва от втория опит. Пипнешката намери ципа и го свали бавно, като през цялото време усещаше подутината, която изпълваше увеличаващия се отвор. Мъжествеността му, невероятно възбудена, напираше да бъде освободена.

Белият памучен слип обаче продължаваше да прикрива пениса му от погледа ѝ, от докосването ѝ. Очарована, Рейчъл протегна пръста си с красиво оформен маникюр, за да се го погали. Но някакво напрежение в тялото на Джони я накара да погледне нагоре.

— Почакай.

Вече го бе обхванала, когато Джони най-после успя да произнесе думата. Пръстите ѝ се поколебаха за миг, но не можеше да ги спре. Те сякаш сами се движеха напред-назад и го масажираха...

— За Бога, Рейчъл, почакай!

Преди грубо да ѝ обърне гръб, тя видя, че ситни капчици пот бяха избили по челото и над горната му устна. Смаяна от действията му, учителката го наблюдаваше как рови в джоба си.

— Какво търсиш? — попита, тъй като не виждаше нищо от широките му плещи.

— Презерватив — почти изръмжа Джони. — Трябва да съм негодник, за да те любя без презерватив. Каква глупачка си да ми позволиш? Предишният път не бях в състояние да мисля за това, но сега...

Той легна отново отгоре ѝ и я зацелува буйно, като че ли бе зажаднял за вкуса на устата ѝ. Вдигна полата ѝ над кръста, а пръстите му задълбаха между бедрата ѝ, докато чорапогащите ѝ не се скъсаха. После разкъса и бикините ѝ, просто ги раздра там, където му пречеха, и проникна в утробата ѝ така необуздано, че Рейчъл изкрещя.

— О, Джони! О, Джони! О, Джони! — стенеше хрипливо.

Краката ѝ се бяха впили в хълбоците му. Гръдният му кош я притискаше. Ръцете му бяха като стоманени, лицето му бе заровено в шията ѝ.

— О, Джони! — изкрещя отново, достигнала върховна наслада.

Като се притисна още по-плътно към него, остави се вълните в океана на чувствеността ѝ да я понесат. След секунда Джони стисна зъби, навлезе дълбоко в нея за последен път и я догони със собственото си освобождаване.

Останаха да лежат така дълго, без да се помръднат. Имаше вероятност тежестта му да задуши Рейчъл и тя направи опит да се изправи. Погледите им се срещнаха. Бузите ѝ пламнаха от смущение като осъзна, какво бяха направили току-що.

— Би ли станал от мен, моля те? — промълви.

XXIV

— Това не е много романтично.

— Съжалявам, но така ме притискаш, че не мога да дишам.

Джони се засмя.

— С романтиката дотук, а?

Бегло я целуна по устните, превъртя се на една страна и стана. Рейчъл погледна мускулестото му тяло отзад и откри, че е много секси, макар възбудата ѝ вече да бе преминала. Но от това не се почувства пощастлива.

Суровата действителност отново се бе върнала и тя напълно съзнаваше ситуацията, докато се опитваше да възстанови, доколкото можеше, външния си вид. Беше гола до кръста, полата ѝ се бе омотала около бедрата, безнадеждно измачкана. Чорапогащите ѝ имаха огромна дупка, а бикините ѝ бяха така разкъсани, че висяха само на някакъв ластик от единия ѝ крак. Беше без обувки, макар че не можеше да каже, кога точно и втората бе паднала. Устата ѝ бе наранена и подута, а косата, когато се погледна в огледалото за обратно виждане, приличаше на свраче гнездо. Чувстваше се мръсна, потна, миришеше, беше в лошо настроение.

„Дотук с романтиката.“

Джони вдигна слипа и джинсите си, после го чу да закопчава ципа си. Докато търсеше сутиена и пуловера си, той бе напълно облечен.

— Хайде да си топнем кожата в езерото.

— Какво?

Предложението му, придружено с дяволски пламъчета в очите, когато се обърна към нея, я смути. Рейчъл прикри гърдите си с ръце и го изгледа свирепо.

— Да си топнем кожата. Не си ли чувала? Знаеш, когато хората плуват чисто голи?

— В никакъв случай!

Джони се засмя. Спонтанно, радостно.

— Винаги ли си толкова кисела, учителко, когато си правила страхотен секс?

Рейчъл го изгледа още по-злобно, въпреки че почувства, как неволно се поддава на веселото му настроение.

— Не зная — отвърна и му се изплези.

— О, така ли?

— Да. Сега би ли ме оставил да се оправя на спокойствие? Върви... върви да изядеш едно пакетче чипс или каквото искаш.

— Мисля, че ще отида.

Той протегна дългата си ръка и взе запасите им. После я изгледа още веднъж с блестящи очи и се запъти към брега на езерото, където седна върху една маса за пикник.

Рейчъл го наблюдаваше, докато се отдалечава, възхищавайки се на дългите му, стройни крака, на широките му рамене и грациозната му походка. После се зае да се пооправи. Чорапогащите и бикините ѝ бяха безвъзвратно скъсани и тя ги изхлузи, като съжеляваше особено за бикините. Имаше слабост към белъто. Специално тези бяха бледосини, точно в същия цвят като сутиена ѝ, който сигурно се бе загубил някъде под предните седалки. Наведе се, за да го потърси, намери го и си го сложи. Пуловерът ѝ се търкаляше на пода. Облече и него. Извади козметичната си чантичка. Най-после имаше няколко минути, за да се гримира. Среса косата си, прибра четката и извади кутията с пудра. Отвори капака ѝ и отново се огледа в огледалото. Въпреки липсата на какъвто и да било грим — защото това, което бе останало след училище, бе довършено от Джони — с изненада откри колко млада изглеждаше, дори на яркото следобедно слънце. Блестящите ѝ очи, румените бузи и розовите, леко подпухнали устни определено ѝ придаваха младежки вид. Изглеждаше безгрижна, малко объркана, щастлива. След като приключи с грима, прибра нещата си обратно в чантата, като си мислеше, че една буйна, страстна авантюра с Джони Харис бе най-хубавото средство за разкрасяване. Потърси го с поглед. „Страхотен секс! О, да!“ Не че възнамеряваше да му го признае. Не на него. Беше достатъчно наперен и без това.

Едната ѝ обувка бе на пода и, ако си спомняше добре, другата бе паднала навън. Излезе от колата, вдигна я и застана на един крак като щъркел, докато се обуе. Сви на топка скъсаните си неща и ги изхвърли

в близкия контейнер за боклук, като се чувстваше доста неловко без бельо. После тръгна към Джони.

— Самун хляб, кана вино и ти — каза той, щом я забеляза, че се приближава.

— Не искаше ли да кажеш пакетче чипс и кутия кола?

Джони се засмя.

— Нещо се губи при превода, нали?

— Не съм яла това откакто бях малко момиче.

Рейчъл се опита да разтвори опаковката с нокти.

— Дай на мен.

Джони взе пакетчето и го скъса със зъби без никакво затруднение. После си грабна шепа пържени картофки и ги налапа наведнъж.

— Хей, това е мое! — намръщи се тя.

— Умирам от глад. Дадох половината от моите на патиците.

Жаловитият му тон я накара да се засмее. Джони отвори колата и ѝ я подаде.

Рейчъл внимателно отпи от нея.

— Ще се разболея, ако ям подобни неща.

— Опасностите са солта на живота.

— Мислех, че е разнообразието.

— То също.

Джони също отпи от колата си, постави кутийката на масата и изтри устата си с ръка.

— Рейчъл?

— Да?

— Сега какво?

— Какво имаш пред вид?

— Имам пред вид нас.

— Нас?

— Да. Ако приемем, че ни има нас. Не ми харесва мисълта, че за теб може да съм само поредното приключение.

Устните му се изкривиха в лека усмивка, но Рейчъл долови сериозността на думите му. Нервно смачка опаковката на чипса.

— Наистина не съм мислила за това.

— Може би трябва.

Тя си поигра с целофанената топка из ръцете си, после го изгледа
прямо.

— Да не искаш да кажеш, че държиш да се... срещаме?

— Срещаме. Да, точно това е думата. Да, нещо подобно.

— Бихме могли да вечеряме... — думите почти заседнаха на
гърлото ѝ, толкова ѝ бе трудно да ги произнесе.

Повече от всичко на света желаше да има истинска връзка с
него. Но да си представи, че двамата биха могли да имат общо бъдеще,
бе така смущаващо, че беше почти невъзможно.

— Да вечеряме заедно ще е добре. За начало.

Джони скочи леко от масата, обърна се към нея, обхвана талията
ѝ и я повдигна. Рейчъл изпищя, когато неочаквано се озова високо във
въздуха. Сграбчи го за лактите, за да запази равновесие. Той ѝ се
усмихваше, като очевидно не изпитваше никакво затруднение да я
държи толкова високо. Златистите лъчи на следобедното слънце огряха
лицето му, придавайки някаква невероятна топлота на сините му очи,
озаряваха приятния загар на кожата му и подчертаваха белотата на
зъбите му. Беше така красив, че дъхът ѝ отново замря.

С болезнено присвиване на стомаха ѝ, Рейчъл проумя, че се
влюбва.

— Свали ме долу! — помоли го с несигурен глас.

— А-ха! — подразни я той.

Продължаваше да я държи високо във въздуха, за да докаже
пълната си власт над нея, и я понесе към колата.

— Ще ходим на вечеря!

— Моля те, пусни ме!

Обземаше я паника, но нищо не можеше да направи. Мисълта, че
се влюбва в Джони Харис, я плашеше до смърт.

— Убеди ме.

— Пусни ме!

Джони се намръщи от резкия ѝ тон и я пусна на земята. Рейчъл
очакваше, че ще се почувства по-добре, когато стъпи отново здраво на
краката си, но се излъга.

— Какво има?

Вървеше пред него, без да се обръща. Знаеше, че се държи лошо,
но не можеше да се промени.

— Рейчъл!

Имаше нужда от време. Да остане сама, да премисли това ужасно развитие на нещата. Нуждаеше се от време да прецени възможностите си и да реши какво да направи.

Вече бе достатъчно лошо, че бе обзета от такава изгаряща страст. Да се влюби в него, с всички произтичащи от това усложнения, бе обаче много по-лошо.

— Аз... сестра ми Беки си е вкъщи. Казах ли ти? Не мога да отида на вечеря или на друго място. Трябва да се прибера у нас. Съвсем забравих за Беки.

Говореше през рамо, гласът ѝ потрепери, когато влезе в колата.

— Какво общо има с нашето ходене на вечеря сестра ти?

Джони не ѝ позволи да затвори вратата. Рейчъл изгледа красивото му лице, присвитите му сини очи и усети инстинктивно заслепяване. Готова бе импулсивно да се съгласи с всяко негово предложение. Почувства се като изследовател, стъпил непредпазливо в плаващ пясък. Вече бе затънала до шията и продължаваше бързо да потъва.

— Майкъл, съпругът ѝ, иска развод. Тя е толкова разстроена. Трябва да бъда с нея у дома.

— Същият онзи Майкъл, в когото беше влюбена преди толкова много години?

Рейчъл го изгледа с изненада.

— Откъде знаеш?

— Спомням си, когато го доведе със себе си през онова лято. Знаеш ли защо си спомням? Защото ревнувах. Единственият ми светъл лъч през онази кошмарна есен бе, когато той те заряза заради сестра ти.

— Не вярвам.

— Повярвай ми. Истина е. — Устните му се свиха и Джони я изгледа изпитателно. — Желал съм те през цялото време, Рейчъл. Без значение колко други жени съм имал, винаги съм знаел къде си и какво правиш. Сега какво ще кажеш за вечеря? При Гино има страхотна риба.

— Не мога. Беки е толкова разстроена...

Гласът ѝ отново се разтрепери. Неговото признание само подсили опасенията ѝ, че нещата между тях ставаха много по-сериозни, отколкото бе очаквала.

Той се взря дълго в лицето ѝ, без да проговори. После се изправи, затвори вратата, заобиколи колата и седна до нея.

Рейчъл запали двигателя.

— Глупости! — каза Джони, когато тя направи голям завой, за да поеме обратно към магистралата.

— Какво? — попита го нервно.

Устните му бяха присвити, веждите сбърчени.

— Много добре ме чу. Казах „глупости“.

— Вярно е. Беки е вкъщи и...

— Може да е у вас и съпругът ѝ да иска развод, но това няма нищо общо с начина, по който ме гледаш, или по-скоро, не ме гледаш.

Леденият му, спокоен глас я нарани много повече, отколкото ако бе избухнал гневно. Рейчъл стисна зъби и се съсредоточи върху шофирането. Когато излезе от тесния път през гората на магистралата, го погледна.

— Не ми отговори на въпроса, Рейчъл — каза ѝ нежно.

— Кой въпрос?

— За бога, следи пътя!

Вниманието ѝ отново бе насочено към пътното платно след грубата му забележка и Джони замълча за миг. После продължи да говори толкова тихо, че Рейчъл трябваше да се напругне, за да го чуе.

— Срамуваш ли се от мен, Рейчъл?

— Не!

Погледна го отново. Ужасена, че би могъл да си внуши, подобно нещо, повтори още по-убедително:

— Не!

— Не ти вярвам! — Тонът му бе брутален.

— Това е истината!

Минаваха вече по магистрала 7–11 и завиваха по пътя към училището. Рейчъл чувстваше, че му дължи обяснение, но първо трябваше да си изясни чувствата сама за себе си. Да бъдеш влюбен в Джони Харис, съвсем не бе просто нещо, особено в Тилървил. Отзвукът би бил потресаващ.

— Така ли?

— Добре! — избухна тя. — Добре! Положението е толкова объркано. Разбираш, че е така. Аз съм учителка. Дори бях и твоя учителка. Знаеш ли, че в договора ми има клауза, че мога да бъда

уволнена за аморално поведение? Не съм убедена, че връзката ми с теб няма да бъде изтълкувана точно така. Ти си по-млад с цели пет години от мен! Как ти се струва? И ти... и ти...

Гласът ѝ отново замря, неспособна да изрази с думи мнението на хората в града за него.

— И съм бивш криминален престъпник и местен пройдоха? — довърши Джони вместо нея.

Рейчъл го изглежда, онемяла от тона му, и забеляза, че очите му горяха диво.

— Достатъчно съм добър да се въргаляш с мен на задната седалка, но съм съвсем неподходящ за дама като теб да се разхожда с мен на публично място.

Рейчъл прехапа устните си — нещастна, безпомощна.

— Господи! Гледай пътя! — изрева той, сграбчи волана и овладя колата, преди да е минала в насрещното движение.

Няколко минути след това и двамата мълчаха, Рейчъл си напомни, че трябва да внимава как кара. Най-после благополучно стигна до паркинга пред училището до мотоциклета му. Загаси двигателя и се обърна към него, все още с ръце на кормилото.

— Джони, моля те, повярвай ми, не се срамувам от теб. Просто ми е нужно малко време, малко въздух.

— Въздух!

Устните му се изкривиха, когато погледите им се срещнаха за част от секундата. После Джони хвана дръжката на вратата, отвори я и слезе.

— Оставям ти колкото време и въздух си искаш, учителко. А ако решиш, че можеш да продължиш това между нас, ми се обади, разбрано ли е?

Леденият гняв, който се прокрадваше в думите му, я шибна като камшик.

— Джони... — започна умоляващо Рейчъл, без дори да знае, какво точно иска да каже.

Но той не ѝ даде възможност да довърши. Блъсна вратата, след като си взе якето от задната седалка и го облече. После се обърна към мотора си, сложи си каската и се метна отгоре му.

Рейчъл продължаваше да седи в колата, замислена как по-добре да изрази това, което искаше да му каже, когато Джони запали мотора

и потегли с мощен рев, без дори да погледне назад.

XXV

Петък бе един от най-нещастните дни през живота ѝ. Първо, както и бе предполагала, че щеше да стане, в училището се бе разчуло за излизането ѝ с Джони Харис. Още щом влезе в класната си стая, всички очи бяха вперени в нея с любопитство. Убеждението, че точно тя е в центъра на клюките, се затвърди, когато децата, а дори и част от колегите ѝ замлъкваха, щом минаваше покрай някоя групичка в коридора, в учителската стая, дори и в столовата на обяд. Но не бе съвсем сигурна, преди да удари и последният звънец и господин Джеймс да застане на вратата, докато учениците се разотиваха.

Рейчъл си прибираше нещата, които щяха да ѝ потрябват вкъщи през уикенда, но се спря, за да погледне въпросително директора.

— Имаш ли големи планове за почивните дни, Рейчъл? — попита я той, като влезе в стаята.

Не бе достигнал пенсионна възраст, но бе строг и суровото му държание го правеше да изглежда много по-стар. С гъстата си, посивяла коса, зализана нагоре, с набитото си телосложение и склонността си да мънка, той винаги ѝ бе напомнял на Марлон Брандо в ролята му на Кръстника.

— Не съвсем — усмихна се. — А вие?

Господин Джеймс сви рамене.

— Нищо особено. Съпругата ми, Бес и аз просто ще си стоим у дома и ще си почиваме. Нито едно от децата ни няма да си идва.

— Не е лошо.

Рейчъл бе събрала и последната тетрадка, както и някои от книгите, които искаше да прегледа вкъщи за следващата седмица, и зачака. Господин Джеймс никога не си губеше времето в празни приказки. Очевидно бе дошъл с някаква цел.

— Очакваме ги с нетърпение. — Той се изкашля и продължи. — Някои момичета са разказали на госпожа Уили, класната си наставничка, доста обезпокояваща история днес.

Рейчъл повдигна вежди.

— Казали са й, че онзи Харис е идвал вчера в училището, за да те види. И че сте заминали заедно с колата ти.

— Джони Харис е мой бивш ученик — обясни му хладно Рейчъл.

Въпреки че очакваше подобен разговор, цялата настръхна от възмущение. Никак не й се нравеше перспективата да я разпитват за постъпките й, а да наричат Джони „онзи Харис“, започваше определено да я вбесява.

— Значи наистина е вярно?

Господин Джеймс я оглеждаше изпитателно. Очите му започнаха да проблясват сърдито зад очилата с черни рамки.

— Че е дошъл в училище да ме види, и сме отишли заедно с колата ми? Да.

— Надявам се, че няма да се повтори. Трябва да знаеш, че не можем да търпим такива като него да се навъртат покрай училището.

— Какво искате да кажете с това „такива като него“?

Гласът на Рейчъл стана по-рязък. Господин Джеймс се изненада.

— Мъже, които преследват млади момичета, разбира се. Носим отговорност пред родителите...

— Джони Харис едва ли би преследвал млади момичета. Познавам го от юноша и съм напълно убедена в невинността му за смъртта на Мерибет Едуардс. Той...

— ... беше осъден за убийство. Това, че е изкупил вината си пред обществото, в никакъв случай не намалява нашата отговорност към учениците ни и към техните родители. Ние трябва да пазим децата, поверени на грижите ни. Дори с него да е било постъпено несправедливо преди десет години.

Забележката му не прозвуча така остро заради любезния му тон, но въпреки това Рейчъл вече кипеше от гняв.

— Рискувам ли мястото си, ако Джони дойде да ме види тук отново, господин Джеймс?

— Знаеш не по-зле от мен, Рейчъл, че си със срочен договор. Но аз се обръщам към съвестта ти, а не към страха ти, че ще останеш без работа.

— Съвестта ми е чиста, уверявам ви. А сега, бихте ли ме извинил.

— Разбира се. Съжалявам, че те обезпокоих, но трябваше да си поговорим.

— Приятна почивка, господин Джеймс — каза лаконично Рейчъл и излезе от стаята.

Когато пристигна вкъщи, гневът ѝ бе попреминал. Поведението на директора не бе неочаквано, но въпреки всичко, то бе една от причините за решението ѝ да не продължава връзката си с Джони, без да обмисли нещата сериозно. Беше си възвърнала обичайното спокойствие, когато забеляза паркирания черен лексус^[1] Майкъл бе дошъл, вероятно, за да отведе Беки и момичетата обратно в дома си.

— Майкъл е тук — посрещна я предупредително майка ѝ.

От страничния двор се дочуваше смехът на племенниците ѝ. Остави книгите си на масата и погледна през прозореца. Тилда играеше с децата на бадминтон.

— Момичетата знаят ли?

Елизабет кимна.

— Икономката отвлича вниманието им. Мисля, че той иска Беки да се върне с него.

— А какво иска Беки?

Рейчъл отвори хладилника и си взе една картонена опаковка с портокалов сок. Елизабет поклати глава.

— Не зная. Двамата са в библиотеката вече почти цял час и не съм чула нищо. Стоя наблизко в случай, че Беки се нуждае от помощ. Знаеш, колко лесно се разстройва. Просто се надявам, че Майкъл се е вразумил. Сигурна съм, че Беки ще му прости, ако е така.

По лицето на Рейчъл се изписа съмнение.

— Ще се кача горе да се преоблека и да видя татко. Викни ме, ако ти потрябвам.

— О, между другото, Роб се обажда снощи, след като си бе легнала. Казах му да ти позвъни днес. И Бен те търси от магазина.

Рейчъл вече бе тръгнала към вратата. Поколеба се и погледна през рамо.

— Някой друг да ме е търсил?

Елизабет поклати глава.

— Не.

Рейчъл си припомни как майка ѝ не ѝ бе съобщила за обажданията на Джони. Изглежда я сурово.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Джони дойде да ме види в училище вчера. Каза ми, че се е опитвал да ми се обади няколко пъти тази седмица, но ти все си му отговаряла, че не съм си вкъщи.

— Щом съм го е казал, значи е било така — защити се Елизабет.

— Но не си направи труда да ме известиш, майко.

— Вероятно съм забравила. Знаеш, че забравям. Особено това, което става около нас напоследък. Чудно е, че въобще помня нещо.

Елизабет разпери безпомощно ръце, но Рейчъл много добре знаеше, че майка ѝ никога не се бе чувствала безпомощна.

— Ти никога нищо не забравяш. Нищо! Вече не съм дете, майко, и това, кой ме търси, или с кого се срещам, е мой проблем, а не твой. Мислех, че отдавна ти е ясно.

— Очакваш ли този Харис да ти се обади? — гласът на Елизабет стана доста рязък.

— Не е там въпросът, майко.

— Точно там е, доколкото аз съм засегната. Каква майка бих била, ако не се тревожа за теб? Ти си ми дъщеря, Рейчъл, независимо на колко си години. Не ми е приятно да те виждам как се оплиташ в трудни ситуации.

Рейчъл въздъхна.

— Не съм се оплела в никакви трудни ситуации!

— Аз пък бих казала, че да спиш с този Харис, вече е трудна ситуация.

— Майко!

Рейчъл бе истински шокирана както от прямотата на майка си, така и от факта, че бе узнала.

— Мислеше си, че не зная, нали, Рейчъл? Достатъчно съм интелигентна, за да събера две и две.

Рейчъл усети, че се изчервява, но не отмести очи от нея.

— Отричаш ли? — попита я Елизабет.

— Не отричам нищо — отговори, възвърнала отново самообладанието си. — Но и не признавам нищо. Това не е твоя работа, майко.

— Не е моя работа, когато дъщеря ми има връзка с убиец?! Сигурно очакваш да не ти обърна внимание и когато вдигне нож срещу

теб?!

— Джони никога...

— Пфу! — прекъсна я майка ѝ с възмущение. — Откъде можеш да бъдеш сигурна? Даже и така да е, трябва добре да си помислиш.

Двете замълчаха за минута, тъй като неопровержимата истина в думите ѝ надвисна във въздуха. Рейчъл присви устни.

— Отивам да се преоблека, майко — каза тя и излезе от стаята.

Едва бе изкачила няколко стъпала, когато вратата на библиотеката се отвори.

Обърна се и видя Майкъл, застанал до вратата и Беки зад него — с пребледняло лице, но без сълзи в очите. Елизабет също гледаше отдолу.

За миг тримата се изучаваха само с очи. Майкъл изглеждаше много по-състарен, отколкото по Коледа. Тъмните сенки под очите издаваха безсънните му нощи, а лекото прошарване на косата му покрай ушите напомни на Рейчъл, че бе отпразнувал четиридесетия си рожден ден миналия юни. Кожата му бе бледа. Висок, слаб, красив в тъмносиния си костюм, той бе истинско възплъщение на преуспяващ адвокат. Бе ѝ трудно да повярва, че някога го бе обичала.

Ако съдеше по изражението му, явно не остана особено доволен, да се срещне с нея.

— Здравей, Рейчъл — поздрави я най-после.

Рейчъл погледна сестра си и едва му кимна. Беше ясно, че каквото и да бяха говорили, не бяха успели да преодолеят различията в становищата си.

Въпреки някогашната си любов към него, Рейчъл сега бе изцяло на страната на Беки.

— Да ти направя ли кафе или сандвич, Майкъл? — попита нервно Елизабет.

— Не, благодаря. Имам уговорена вечеря. Ще кажа довиждане на момичетата и ще си тръгвам.

— „Ще кажа довиждане на момичетата!“ — изсмя се Беки, почти истерично и скръсти ръце пред малките си гърди.

Майкъл се извърна към нея. От мястото си на стъпалата Рейчъл успя да забележи пълния с омраза поглед на сестра си. Преди десет години Беки бе обичала така отчаяно този мъж, че започваше да пърха радостно, дори когато просто произнасяше името му.

— Казваш го толкова спокойно! Не те е грижа как ще им се отрази разводът?!

Беки почти изпищя.

— Децата ще се примирят — процеди Майкъл.

В позата му се усещаше напрежение. Рейчъл с учудване забеляза, че дори бе свил юмруците си. Онзи Майкъл, когото бе обичала, винаги се владееше съвършено — не си спомняше да е избухвал. Може би младежът, в когото се бе влюбила тогава, бе бил просто плод на въображението ѝ.

— Ти си им баща! — извика отново Беки сърцераздирателно.

Майкъл настръхна, обърна се рязко, мина покрай Елизабет и Рейчъл и блъсна задната врата.

За миг трите жени замръзнаха на местата си.

После Рейчъл бързо се опомни и изтича към съкрушената си от мъка сестра. Елизабет обаче я изпревари и вече прегръщаше помалката си дъщеря.

— Беше дошъл да ме попита за мнението ми, дали да продадем к... къщата — проплака Беки. — Каза, че ще спял на хотел и утре щял да дойде отново, за да поговорим пак. Каза още, че като съм се наспяла добре, може би съм щяла да си събера мислите.

— Кучи син! — изсъска злобно Елизабет.

Рейчъл никога не бе чувала майка си да ругае така, но кимна в знак на съгласие и притисна Беки към себе си, когато тя избухна в сълзи.

[1] марка автомобили. — Бел.ред. ↑

XXVI

Традиционният пикник в Тилървил по случай Деня на труда се провеждаше в събота вечерта и, както обикновено, почти всички се събираха там. Беше грандиозно събитие, което започваше точно в шест часа с парад и завършваше в полунощ с ослепителна заря. Местен оркестър изпълняваше всичко от кънтри до рок класика в центъра на градския площад. Младежите, насядали с кръстосани крака или излегнали се по корем на одеяла върху тревата, настояваха оркестърът да им свири някоя песен по желание. Движението по съседните улици бе спряно и по-малките деца тичаха буйно и се гонеха. Възрастните си похапваха в гаража на новата пожарна, която бе в съседство с площада. Най-интересните неща обаче бяха преследването на едно намазано с автомобилно масло прасенце и разходка с въздушен балон срещу скромната цена от един долар. Когато Рейчъл пристигна около седем и петнадесет, опашката пред балона сигурно наброяваше около сто и петдесет души. Той се издигаше на около десетина метра от земята и после отново се спускаше за следващата група.

Рейчъл бе с Роб, Беки, момичетата и майка си. Тя се колебаеше, дали да приеме поканата на Роб, но когато той предложи да придружава и останалите членове на семейството ѝ, не намери никаква причина да му откаже. Беки се нуждаеше от малко развлечения, а дъщерите ѝ, по-буйни от всякога в това време на криза между родителите им, трябваше да изразходят по някакъв начин енергията си. Сърцето на Рейчъл се свиваше болезнено при мисълта за Джони, но отказваше да се поддаде на това чувство. Щеше да ѝ мине — трябваше да ѝ мине. Съветът на майка ѝ да размисли добре, включваше не само въпроса, дали бе виновен или не. Трябваше да премисли перспективите за една дълготрайна връзка — дали тя щеше да има някакъв смисъл?

— Лельо Рейчъл, може ли и ние да отидем на разходка с балон?
— попита Лорън, която бе само петгодишна.

— След като се наядем — намеси се Беки.

— Кати, не! Горещо е!

Рейчъл сграбчи най-малката си племенница, която се бе устремила към един термос с кафе върху отрупаната маса. Сложи я в скута си и я успокои с една шоколадова бисквита.

— Дай ми я, Рач — измърмори Беки.

Лицето на Кати бе цялото в шоколад, сладолед и усмивки.

— Изцапа те с шоколад — прошепна Роб, когато Беки се бе обърнала към майка си.

— Няма нищо, ще се измия.

Роб я изтри със собствената си салфетка и Рейчъл му се усмихна с благодарност.

— Децата на сестра ти наистина са сладки — каза ѝ той.

— Нали?

Рейчъл целуна пълничката розова бузка на Кати за доказателство и си взе една чиния, за да си сервира от бюфета. Около тях приятели и съседи се бяха спрели, за да поздравят трите дами Грант и възклицанията бяха най-възторжени около Беки, която не се бе появявала в Тилървил с децата си скоро. Тя изглеждаше доста красива в дългата си до глезените рокля с гол гръб. Рейчъл бе облечена с къси сини панталони и яркожълта тениска. Забеляза, че сестра ѝ привличаше вниманието на мъжете върху себе си. Щом Майкъл не се интересуваше повече от съпругата си, тя едва ли щеше да остане да вехне сама. Рейчъл установи, че успехът на сестра ѝ по-скоро ѝ доставяше удоволствие, вместо да я кара да ревнува, както бе някога.

— Искам сладкиш — изхленчи Кати, като погледна с неодобрение чинията си.

— След като се наядеш — отговори Рейчъл.

— Не, сега!

— Кати, дръж се прилично — скара ѝ се Беки от другата страна на масата.

— Мамо, нали няма да получи пристъп — попита тихичко Лиза.

Както и всички останали, тя много добре знаеше навиците на сестра си да плаче до захлас, когато нещо не ставаше, както е пожелала.

— Сладкиш!...

— Мамо...

— Лелъо Рейчъл, свърших. Може ли сега да се повозим с балон?
— обади се Лорън.

— Остави леля Рейчъл да се наяде първо, скъпа — намръщи се Беки.

— Лелъо Рейчъл...

— Ще отидем, миличка, обещавам. Но умирам от глад и, ако не хапна малко, вятърът ще ме отнесе.

— Няма!

— Лорън, върви да си играеш! — Беки вече бе леко раздразнена.

— Сладкиш!

— Кати, скъпа, изяж първо тази хубава шунка заради баба? Или предпочиташ хапка макарони със сирене? — намеси се Елизабет.

— Сладкиш!

— Кати, млъкни и яж!

Седнала между Рейчъл и Роб, малката изглеждаше очарователна с русите си плитчици и синя рокличка. Долната ѝ устничка бе издадена напред и беше скръстила решително ръчички на гърдите си. Лиза и Лорън, която обикаляше покрай масата, гледаха към нея с възмущение.

— Сладкиш! Сладкиш, сладкиш, сладкиш! — изпищя пронизително детето.

Хората от съседните маси се обърнаха към тях.

— Мамо, не можеш ли да направиш нещо? — проплака Лиза.

— Кати Лин Хенеси, достатъчно! Младите дами не се държат по този начин! — Елизабет се опита да усмири най-малката си внучка със строг тон и поклацане на главата.

— Моля те, мамо! Направи нещо, преди да е изпаднала в истерия! — настоя Лиза.

— Какво искаш да направя? — процеди през зъби Беки. — Рейчъл, внимавай!

Но предупреждението дойде твърде късно.

— Сладкиш, сладкиш, сладкиш! — пицеше Кати с всички сили. Наклони пълната си чиния, тя се плъзна и се изсипа в скута на Роб.

— О, не! — въздъхна Рейчъл.

— О, Боже! — изстена Елизабет.

— Кати Хенеси! — изсъска Беки.

— По дяволите! — изрева Роб.

Всички говореха едновременно. Роб скочи и изчисти, колкото успя, от храната, попаднала върху безукорно изгладения му панталон. Рейчъл сграбчи ревящата Кати, преди да е направила още някоя пакост, погледна към Роб и се ужаси. Шунка, пюре от картофи, сос от печено, макарони със сирене, желе от череша и парчета плодова салата бяха полепнали по скъпата материя.

— Какъв срам! — Беки грабна плачещата си дъщеря.

Роб изгледа яростно малкото момиченце. Рейчъл забеляза изражението му и остана поразена. Кати си бе просто бебе и не бе направила нищо повече от това, което бебетата вършат всеки ден. Това ли бе мъжът, за когото си мислеше, че ще бъде добър, търпелив баща?

— Съжалявам — извини му се Беки.

— Не се тревожете. Вината не е ваша. — Роб си бе възвърнал добрите маниери и печално почистваше панталона си с книжна салфетка. Рейчъл намокри своята в чашата с вода на Кати и се наведе да му помогне.

Ревът на мотоциклет близо до знаците, с които бе спряно движението, привлече вниманието ѝ. Фактът, че го бе чула сред писъците на Кати, музиката на оркестъра и гълчавата наоколо, я изненада. Сигурно някак си бе свикнала със звука от мотоциклета на Джони. Той направи голям завой далеч от оживлението на пикника. Една жена бе седнала отзад. Каската скриваше лицето ѝ, но по кичурите къдрава, руса коса Рейчъл се досети, че спътницата на Джони бе Гленда Уоткинс.

Сърцето ѝ болезнено се сви от това заключение.

XXVII

— Имаш ли още бира?

Джони се бе опънал върху разнебитения диван в хола на Гленда и се чувстваше неспокоен. Телевизорът бе включен. Вървеше някакво предаване за отровните пеперуди покрай Амазонка или нещо подобно. Проснат по корем на пода, подпрял брадичка с ръце, Джереми не откъсваше очи от екрана. Четиригодишният Джейк, едва ли разбираше нещо, но също гледаше.

— В хладилника е.

Гленда къпеше в банята двете си дъщери. Смехът им и пляскането се чуваха доста силно в малкия фургон. Джони се питаше, как ли Гленда можеше да живее в такова пространство, състоящо се от две спалнички; хол, в който едва се побираше диван, фотьойл и телевизор; миниатюрна кухня и още по-миниатюрна баня. С четири деца би могла да полудее.

— Джереми, би ли ми направил услуга, донеси ми една бира?

Тази молба обаче не намери отклик. Момчето бе прекалено погълнато от програмата, за да го чуе. Джони си помисли да опита пак, с по-висок тон, но се отказа.

— Хайде, момчето ми, отмести се — обърна се към Джейк, който му позволи да го настани на дивана.

Джони се надигна, протегна се и както бе по чорапи, отиде да си вземе бира от кухнята.

— Хей, Джони, хвърли ми една кола! — обади се зад него Джереми.

— Никаква кола! — извика Гленда от банята.

Детето покорно сви рамене. Джони му наля чаша мляко и му я занесе. Бяха трогателни усилията на Гленда да бъде добра майка. Заставяше децата си да пият мляко, вместо кола. Къпеше ги всяка вечер. Четеше на по-малките, макар че самата тя едва ли някога бе чела нещо повече от готварска книга. Проверяваше, дали Джереми и Ашли, момиченце на шест години, си пишеха редовно домашните. Гленда не

бе отгледана с толкова грижи. На Джони му бе добре известно, че нейното детство едва ли бе по-добро от неговото, и я уважаваше много. Откакто бяха започнали да излизат, винаги проверяваше, дали има достатъчно храна в хладилника. Самият той много пъти бе гладувал като малък и не понасяше мисълта, децата да нямат какво да ядат.

Настани се отново на дивана и отпи от бирата си. Джейк незабавно се покатери в скута му, като сгуши русата си къдрокоса главица до гърдите му. Горкото дете не бе виждало често баща си и очевидно бе зажадняло за мъжка ласка.

— Разкажи ни приказка, разкажи ни приказка!

Ашли и сестра ѝ се появиха от банята, изтичаха към Джони и скочиха върху него. Току-що изкъпани, с вързани коси, облечени с мънички, сладки, набрани нощнички, те бяха толкова хубави, че той им прости, задето разляха бирата му.

— Да не е стлашна — рече тригодишната Линдси сериозно, като се покатери на свободното от Джейк коляно. Джейк ревниво пазеше територията си и блъсна сестра си.

— Някоя за чудовища — подметна Ашли лукаво.

Беше се свила до Джони, доколкото това бе възможно.

— Да не е стлашна! — изпищя Линдси.

— Бихте ли млъкнали всички?! — извика Джереми.

— Добре, време е за лягане!

Гленда влезе в стаята и плесна с ръце. Тениската ѝ бе мокра, както и джинсите ѝ отпред. Беше без сутиен. Джони отбеляза това, без обичайния интерес, който този факт би породил, въпреки доста пищните ѝ форми. Гленда не бе жената, която желаше.

Тази, за която копнееше, бе на този проклет градски пикник с друг — уважаван, солиден гражданин.

Отпи голяма глътка бира.

— О, мамо! — изхленчиха в хор четири гласчета.

— Чухте какво казах! Бързо в леглата! Ще броя до три и, който си легне последен, утре ще седи по средата на задната седалка, когато отиваме на църква.

Ефектът бе мигновен. Всички се втурнаха към леглата си, дори и Джереми се надигна и изключи телевизора.

— Това е само номер, мамо. Знаеш, че винаги аз седя по средата, за да пазя малките да не се бият — каза той мрачно.

— Ти винаги си лягаш последен — не му остана дължна Гленда. Разроши косата му и тръгна заедно с него към спалнята, в която се влизаше направо от хола.

От другата стая Джейк проплака жаловито:

— Мамо, страх ме е!

— Върви при него, Джереми — нареди през рамо тя.

— Трябва ли?

— Да!

— По дяволите! — измърмори под носа си момчето, но, за щастие, майка му не го чу.

Джони свърши бирата и си отвори нова, докато Гленда четеше някаква приказка на момичетата преди заспиване. От противоположния край на фургона се чуваше гласът на Джереми, който четеше пък на Джейк.

Когато Гленда най-последно се появи, Джони бе пресушил поредната бира и се отправи към кухнята. Откри, че му ставаше все по-трудно и по-трудно да си отваря проклетите кутии. Докато се мъчеше с една, останалите три от опаковката се изплъзнаха от хладилника и паднаха върху пръста на крака му.

— Ох! По дяволите!

Гленда влезе и го изгледа гневно.

— Тихо!

— Удари ми проклетия пръст!

— Шшт!

Джони вдигна пакета с бирите и намръщен се опитваше да стъпи с ударения си крак на пода.

— Искаш ли да гледаме видео? — попита Гленда, без да прояви никакво съчувствие.

Той изсумтя, доуца до дивана и се строполи върху него. Започна да масажира палеца на крака през белите спортни чорапи. Гленда междувременно бе пуснала видеото и се сви до него.

Джони вече бе гледал този филм. Гленда запотрива бедрото му, вперила поглед в екрана, очевидно стремейки се към нещо, за което той не бе особено настроен.

Потърси маратонките си с крак под дивана.

— Трябва да си тръгвам, скъпа — каза Джони и се наведе да ги обуе.

Завърза връзките им и отпи една последна глътка бира, преди да остави кутията на пода.

— Сега? — намръщи се Гленда.

— Уулф е сам вкъщи. Ако не го изведе, представяш ли си какво ще направи в хола.

— Трябва да го дресиращ това куче.

Джони изсумтя и се надигна. Зави му се свят и се олюля.

— Колко бири изпи?

Гленда също се бе изправила и го задържа с ръка.

Джони сви рамене, отдръпна се от нея и извади ключовете си от джоба. Гленда провери в хладилника, после се върна при него и поклати глава.

— Не, няма да ходиш никъде, приятелю! — заяви тя и ловко измъкна ключовете от пръстите му.

— Върни ми ги!

— Няма! — Гленда отстъпи назад и ги скри зад гърба си. — Знаеш, че си пил твърде много.

— Не знам. Дай ми тези ключове.

Джони се приближи до нея, прегърна я и се опита да си ги вземе обратно.

— Ако те хванат, че караш пиян, ще те върнат в затвора.

Тези думи го укротиха.

— Не съм пиян.

— Да, пиян си.

Пусна я и отново се строполи на дивана.

— Добре, тогава ще спя тук — предложи той, макар да знаеше твърде добре отговора й.

— Не, няма. Том може да разбере и да го използва срещу мен при развода ни.

— Тогава ми дай ключовете.

Гленда остана така за момент, нерешителна. Гризеше нокътя си, а ключовете висяха в другата ѝ ръка. Джони можеше да се хвърли напред и да си ги вземе, но нямаше желание. Освен това, не му се искаше да я нарани. А както му бе замаяна главата, беше твърде възможно и да не прецени силата си.

— Ще ти извикам кола — рече Гленда след минута.

Джони се замисли над тази изненадващо разумно идея.

Никак нямаше да е зле, защото главата му наистина бучеше.

Тя се скри в спалнята си, за да използва телефона.

Джони се облегна на възглавничките. Диванът беше със счупен крак, подпрян в единия край с речник и някакъв любовен роман, но бе неочаквано удобен.

— Не заспивай — предупреди го Гленда, като се настани отново до него и се загледа в телевизора. — Ще ми трябва булдозер, за да те преместя.

— Няма.

За миг настана тишина, но след малко тя го изгледа косо.

— Как така не искаш да го направим?

— Какво?

— Знаеш, какво...

Джони наистина знаеше. Преметна ръка през рамото ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че не искам?

— Познавам... — Пръстите ѝ се плъзнаха по ципа на джинсите му доста предизвикателно.

Той хвана китката ѝ като ужилен и се отдръпна.

— Може би съм пил твърде много, както каза.

— Това никога не ти е пречило преди.

— Гленда, тогава бях с единадесет години по-млад. Нищо не ми пречеше.

Отново замълчаха. Джони си помисли, че се е загледала във филма, и че са приключили с този разговор.

— Джони?

— Какво?

— Може ли да те попитам нещо?

— Освен ако не запуша устата ти с възглавница, не виждам как бих те спрял.

Отговорът му бе доста язвителен, защото предположи, че въпросът ще е свързан с това защо не се възбужда — нещо, което съвсем не му се обсъждаше. Беше доста смущаващо, че не бе в състояние да го направи мигновено. Миналата седмица, преди така да се оплете с госпожица Рейчъл, не му трябваше много, за да легне с Гленда. Всичко си вървеше съвсем естествено, както би трябвало да бъде.

— Имаш ли нещо с госпожица Грант?

— Какво?! — почти изрева той.

Очите му се извъртяха към нея. Преди единадесет години Гленда нямаше способността да чете чужди мисли.

— Чу ме добре.

Измина цяла минута, докато Джони си възвърне самообладанието.

— Какво те кара да ми задаваш подобен въпрос?

— Нещо в гласа й.

— Нещо в гласа й?

Сигурно бе пил прекалено много, защото разговорът го объркваше.

— Да. Мога да кажа, че не й хареса особено много, че си с мен. Беше доста студена, а не приятелски настроена, както обикновено.

— Кога е била доста студена?

— Когато говорих с нея.

Джони изскърца със зъби. Обзе го някакво противно подозрение — толкова противно, че дори не посмя да го изрече на глас.

— Кога си говорила с нея?

— Преди малко. Когато я помолих да дойде и да те вземе оттук.

— По дяволите!

Джони скочи от дивана и я изгледа злобно. Стаята отново започна да се олюлява пред погледа му, но остана здраво на краката си.

— Защо, по дяволите, си й се обадила? Мислех, че ще извикаш такси!

— Има само две таксита в Тилървил и вероятно и двамата шофьори са все още на пикника.

Беше го забравил.

— Проклятие! — изрече горчиво.

Обърна се, отиде до телевизора, където Гленда бе оставила ключовете му, взе ги и се отправи към вратата.

— Джони, спри! Не можеш да си тръгнеш така!

— По дяволите, мога!

Гленда го последва разтревожена.

— Но тя идва. Ще пристигне всеки момент! Какво ще си помисли. Все още си пиян. Не можеш да караш мотор в такова състояние.

— Не давам и пукната пара какво ще си помисли. И не съм пиян.

Джони стигна до мотоциклета, свали стъпенката му. За миг трябваше да се напругне под тежестта му — нещо, което друг път не му се бе случвало.

— Дай ми ключовете!

Гленда вървеше към него по чакълената алея покрай фургона. Нейният фургон бе най-близо до пътя и една жълтеникава лампа го осветяваше слабо. Джони забеляза, че наистина бе обезпокоена.

Той отново закрепил мотора и я хвана за раменете.

— Хей, всичко ще бъде наред — гласът му бе ласкав. На бледата светлина Гленда изглеждаше почти толкова млада, колкото преди много години, когато бяха по-скоро приятели, отколкото любовници. „Както и сега“ — помисли си Джони и го обзе прилив на нежност.

— Ти наистина я харесваш, нали? Госпожица Грант. Той се изкуши от мисълта да я излъже, но беше твърде нервен, доста пийнал и уморен от цялата тази глупава история.

— Да, наистина я харесвам.

— Тя е от класа, зная. Но не е ли малко стара?

Джони сви рамене.

— И двамата сме възрастни.

— Спиш ли с нея?

Пусна раменете ѝ и се обърна.

— Нали не си въобразяваш, че ще ти отговоря?! Сграбчи дръжките на мотора, ритна стъпенката и се преметна върху него.

— Джони, почакай!

Гленда се хвърли към него и обви ръцете си около врата му. Той я изгледа с раздразнение.

— Пусни ме, Гленда!

— Ще останеш само наранен, ако си имаш вземане-даване с нея. Тя не е твой тип. Не е наш тип.

— Това е мой проблем, нали? Би ли ме пуснала сега.

— Но... — Гленда се загледа за миг встрани и на лицето ѝ се изписа примирение. — Да, предполагам, че е твой проблем. Внимавай, чуваш ли? Няма да ми е приятно да се събудя утре и да разбера, че са те хванали да шофираш пиян, или че си катастрофирал лошо.

— Ще внимавам.

Изненадан от лесната ѝ капитулация, Джони се наведе, за да я целуне бързо по бузата, и завъртя ключа на стартера.

Махна с ръка и се понесе с рев в нощта.

XXVIII

Гленда тъжно го проследи с очи.

„Като че ли между Джони и госпожица Грант наистина има нещо...“ Като се замисли сега, тя се почуди как не се бе досетила по-рано. Джони винаги бе имал слабост към учителката — четеше книги, пишеше разни неща, за да ѝ направи впечатление и бе бил внимателен с нея. А откакто се бе върнал в града, двамата се срещаха доста често. Тя дори му бе дала работа в магазина на баща си.

Във вида ѝ имаше нещо снобско, което мъж с произхода на Джони би могъл да намери дори за секси. За някакво предизвикателство дори.

Тази мисъл като че ли попари слабата ѝ надежда, че би могла да го задържи за себе си. Не че беше луда от любов по него, но Джони бе така добър с децата ѝ.

— Гленда!

Шепотът я стресна. Вцепени се, разтвори широко очи и се обърна. Откъм трите страни на дома ѝ всичко бе потънало в непрогледен мрак.

— Кой е?

Поради някаква неизвестна причина, тя се изплаши. Беше глупаво. В Тилървил просто нямаше от какво да се страхува. Не ставаха никакви престъпления. Само понякога пийнали младежи чупеха уличните лампи или разбиваха пощенските кутии. Никакво насилие, никакви жертви от единадесет години насам.

— Можеш ли да ми помогнеш за това?

Сигурно господин Януски шепнеше — нейният съсед. Беше болен от грип и вероятно затова гласът му бе така променен. Но какво ли правеше старият човек навън по това време? Вече приближаваше полунощ, а той обикновено си лягаше в девет.

— Вие ли сте, господин Януски?

— Да. Побързай, Гленда...

Шепотът идваше отляво, където беше контейнерът за отпадъци. Вероятно старецът бе излязъл да изхвърли боклука си, но не можеше да вдигне кофата толкова високо.

— Къде сте?

Потиснала боязънта си, Гленда тръгна по посока на гласа.

— Ето ме тук.

Тя потъна в тъмнината, направи няколко крачки и замръзна от ужас. Ледени тръпки на страх пропълзяха по тялото ѝ. Но преди да успее да реагира, да побегне, да извика, или дори да се помръдне, нещо тежко я удари по главата с такава сила, че се просна зашеметена на земята.

Дойде на себе си, за да усети болката, ужаса и да осъзнае, че някой я пробождаше с нож. И отново, и отново — с някаква бясна ярост. Стенейки, повдигна ръката си в някакъв безнадежден опит да се предпази от нападателя си, преди да проумее невероятния факт, че я убиваха.

В този миг единствената ѝ мисъл бе отчаяна молитва:

„О, моля те, Господи, Господи! Не искам да оставям децата си! О, не! О, моля те! О, моля те!...“

После мрак като тежък саван се спусна над нея.

XXIX

По-добре. *Дебнещият* се почувства по-добре, почти пречистен, след като сега бе възстановил справедливостта. Кръвта струеше навсякъде и той се опияняваше от мириса ѝ с нарастващо удоволствие. Потриваше окървавените си ръце и вдишваше лакомо. И тази, като другата, преди единадесет години, бе заслужила да умре. *Дебнещият* се взираше в тялото злорадо. Жената лежеше неподвижна, плътта ѝ бе разкъсана, бе престанала да се съпротивлява. Не изпитваше никакво съжаление към нея.

Дебнещият бавно се наведе, за да разпръсне тъмночервените рози — неговият дан към отлитащата ѝ душа. С бързи движения, с кървави пръсти, той разпиля розовите цветове върху все още топлото тяло.

Жасмин — за първата, която бе съвсем млада, макар и не съвсем невинна. Рози, леко поувехнали — за тази.

„Колко подходящо“ — помисли си *дебнещият*. И извършил пъкленото си дело, потъна в нощта.

XXX

Рейчъл натисна рязко спирачките. Точно пред светлините на фаровете ѝ с шеметна скорост се появи мотоциклетът на Джони. Той сигурно я бе видял приблизително по същото време, защото зави рязко наляво и като че ли излетя от пътя.

Когато слезе от колата си, моторът се бе килнал на една страна, а колелата му продължаваха да се въртят. Джони се опитваше да се надигне, като ругаеше цветисто под носа си.

— Мили Боже, добре ли си?!

Рейчъл се затича, надвеси се над него и сложи ръка върху рамото му докато се взираше в лицето му под каската.

— Не, благодарение на теб... — изсумтя той и се изправи несигурно на краката си.

За миг остана така. Пръстите му се опитваха да откопчечат каската под брадичката му. Най-последно успяха и Джони се освободи от нея.

— Ти си пиян — каза Рейчъл и отстъпи назад, усетила дъх на бира. — Когато приятелката ти ми се обади, наистина ми бе трудно да повярвам, че ще направиш подобна глупост! Да караш, след като си изпил девет бири! Но очевидно си по-глупав, отколкото предполагам.

— Не бих могъл да поема повече от шест... или може би седем — избоботи той навъсено. — Не съм пиян. Само малко ми се върти главата.

— О, така ли? — възкликна Рейчъл гневно. — Тогава защо си счупи мотора?

— Защото ти ме изтласка от пътя!

— Фаровете ми светеха и карах с нормална скорост! Ако си ме забелязал прекалено късно, то е защото си пиян!

— Не съм!

— Да, пиян си!

Бяха застанали почти един до друг. Рейчъл бе отметнала назад глава, бе сложила ръце на кръста си и го гледаше навъсено. Неговият

поглед също не бе дружелюбен. После той погледна към мотора си.

— Виж какво направи — рече жаловито, когато се надвеси над любимата си ямаха.

— Ти го направи, а не аз! Имаш късмет, че си жив.

— Можех и да не съм, ако не бях завил. Виждаш ли онзи голям дъб там? Отивах право към него.

Рейчъл потрепери. Джони хвана дръжките на мотоциклета, вдигна го и го заоглежда с тревога. Миризмата на разлетия бензин бе по-силна дори от тази на бирата.

— Спукал съм гума!

— Твърде лошо.

Той се поколеба.

— Ще трябва да ме откараш до вкъщи.

— Затова съм дошла.

— Ще се върна за мотора си утре.

— Добре.

Рейчъл се отправи към максимата, която бе спряна по средата на пътя. Фаровете ѝ още светеха, двигателят ѝ работеше, а вратата ѝ бе отворена. Дори не се обърна да погледне назад, за да види, дали Джони я е последвал, когато седна вътре. Секунди по-късно, той се настани до нея, като хвърли двете си каски на задната седалка.

Тя обърна колата и подкара към града, без да каже нито дума. Мисълта, че мъжът, в когото бе лудо влюбена, току-що е бил в обятията на Гленда Уоткинс, я гризеше. Ревност, ето какво беше, ревност. Но какво друго би могла да очаква от Джони Харис? Да задиря жените, просто си бе в кръвта му.

Засрами се. Почувства се виновна. Той едва ли щеше да потърси Гленда или поне не така скоро, ако самата тя не го бе отпратила. Тази мисъл не ѝ даваше покой.

Джони пусна радиото. Разнесе се старата златна мелодия на Роулинг Стоунс, които виеха, че не били удовлетворени. Той се намръщи и хвана някаква местна радиостанция с кънтри музика.

— Прекара ли добре на пикника?

Забележката му спечели враждебен кос поглед.

— Да.

Настъпи тишина.

— Извинявам се, ако съм ти развалил вечерта.

— Не би трябвало. Но го направи...

— Надявам се, че приятелят ти не се е почувствал неудобно.

— Не.

— Още ли спиш с него?

Рейчъл го изгледа свирепо.

— Не е твоя работа.

— Така ли?

— Да.

Отново тишина.

— Имаш ли неприятности в училище, задето се навъртам там?

— Загрижен ли си?

— Да.

Рейчъл го изгледа изненадана. Бе очаквала нещо хапливо, в неговия стил.

— Малко.

— Съжалявам.

Гневът ѝ се поуталожи.

— Вината не е твоя.

Бяха стигнали до града и тя зави по главната улица. Железарският магазин бе три преки по-надолу.

— Ключът ти в теб ли е? — попита го, като спря на паркинга.

— Да.

— Тогава лека нощ.

В тъмнината Рейчъл не виждаше изражението му. Дори не бе изгасила двигателя. Чакаше го да слезе, за да тръгне веднага.

— Рейчъл — обади се тихо Джони, — ще се качиш ли?

— Не.

— Все още ли ти е необходим въздух?

Устните ѝ се свиха и очите ѝ заискриха.

— Да! Всяка жена със зрънце здрав разум се нуждае от това! Погледни се! Пиян си и не ти е за пръв път! Обикаляш с този мотор като малоумен, решен на самоубийство! Спиш, с когото ти падне, косата ти е твърде дълга, маниерите ти са ужасни! Казваш, че си бил завършил колеж. Използваш ли го? Не! Имаш ли някакви планове, за да го използваш? Не, доколкото разбирам. Прекарал си тази вечер с приятелката си, която поне е достатъчно загрижена за теб да не те пусне да караш пиян. И имаш наглостта да ме поканиш да се кача горе

с теб? Какво, за Бога, си мислиш, че ми предлагаш? Можеш ли да ми отговориш?

Настъпи дълго, напрегнато мълчание. Джони бавно настръхна.

— Страхотен секс — провлачено каза той.

Рейчъл почувства как я изпълва гняв.

— Махай се оттук! — изрече тя с треперещ глас. После, обзета от сляпа ярост, започна да крещи: — Махай се! Махай се от колата ми! Махай се от живота ми! Махай се, махай се, махай се!

Започна да го блъска по раменете, без да успее да го помръдне въобще. Бе така вбесена, че почти се задъхваше — толкова вбесена, че искаше да го ритне, да го драска, да вие. Как би постъпила, ако той не бе пожелал да слезе доброволно, обаче не й бе ясно в този момент.

— Готов съм на всичко за теб, за да си щастлива, скъпа — каза Джони с присмехулно свити устни, затръшна вратата след себе си и прекоси паркинга с олюляваща се походка.

XXXI

Тъкмо се приготвяха за църква, когато телефонът извъня. Рейчъл вече бе облякла розовия си ленен костюм и завързваше синя панделка в косата на Лорън, а Беки обуваше Кати. Елизабет бе все още в спалнята на Стан, помагаше му да се облече и разговаряше с Джей Ди, дошъл заедно с Тилда да го пазят, докато останалите от семейството присъстваха на неделната служба.

— За теб е, Рейчъл — извика Тилда.

— Роб? — попита Беки с повдигнати вежди.

Рейчъл сви рамене и хукна надолу по стъпалата, за да се обади. Когато остави слушалката, лицето ѝ бе намръщено.

— Трябва да отида в полицейския участък.

— Какво? — Беки тъкмо слизаше с Кати на ръце.

— Искат да отида незабавно. Не ми казаха защо...

Но Рейчъл знаеше твърде добре, че това отново бе свързано с Джони. „Сигурно пак има някакви неприятности. Дали е излизал снощи, след като го откарах у тях?“

— В неделя сутрин? — Беки не можеше да повярва. — Ами църквата?

— Може би ще успея.

Рейчъл погледна часовника си. Оставаше цял час до началото на службата.

— Можеш да дойдеш с Джей Ди и мен тази вечер — предложи икономката, като сипа прах в машината за миене на чинии и затвори вратата.

Тилда посещаваше друга църква, но Рейчъл и Беки много пъти я бяха придружавали и преди. Въпреки че паството там се състоеше предимно от негри, всеки бе добре дошъл, пък и всички знаеха, че децата на Грант бяха почти като собствени чада на Тилда.

— Мислиш ли, че е нещо във връзка с магазина... или с онзи Харис? — Беки остави Кати на пода и явно бе обезпокоена.

Рейчъл изгледа сестра си за момент, а после въздъхна.

— Вероятно, с магазина. Може би някое дете е хвърлило камък или нещо подобно.

— Може би...

Тя позна по тона на Беки, че бе доста скептично настроена, за да допусне подобна възможност.

— По-добре да отида и да разбера защо ме викат.

Беки и Тилда се спогледаха многозначително, когато излезе от стаята.

Минута по-късно, с ключовете на колата в ръка, Рейчъл надникна в кухнята.

— Бек, кажи на майка къде съм, моля те. Предай ѝ, че ще се постарая да дойда на църква, но ако не успея, ще се прибера вкъщи веднага щом мога. И се опитай да не ѝ позволяваш да дойде в полицията.

— Ще се постарая — Беки поклати съчувствено глава. — Но знаеш, каква е.

Полицейският участък представляваше малка тухлена сграда, разположена на улица „Мадисън“, на около миля и половина от железарския магазин. Рейчъл бе влизала вътре само няколко пъти, за да продава билети за някое училищно или обществено мероприятие. Паркингът бе необичайно пълен за неделя и, когато влезе, забележа прекалено много полицаи. Впрочем, тези подробности не ѝ направиха особено впечатление.

— Здравейте, искали сте да ме видите — обърна се към младия офицер на гишето.

Лицето му не ѝ бе познато. Вероятно бе пристигнал наскоро в града.

— Госпожица Грант?

— Да.

— Една минута. — Той вдигна слушалката на телефона, натисна едно копче и събщи: — Госпожица Грант е тук.

— Бихте ли ми казал, за какво е всичко това? — заинтересува се Рейчъл.

Полицаят поклати глава.

— Ще трябва да попитате шерифа.

Изненадана, тъкмо щеше да запита какво прави шерифът в неделя на работа, когато самият шериф се появи от задната врата.

— Рейчъл — рече ѝ с усмивка, но тя усети някакво напрежение в него.

Изглеждаше уморен и малко мрачен. Под очите му имаше торбички, а лицето му, обикновено румено, сега бе посивяло.

— Какво се е случило?

— Ела отзад, Рейчъл. Ще поговорим там.

Шерифът отвори вратата пред нея. Рейчъл започна да става нервна, докато обмисляше и отхвърляше различни ужасни предположения. Минаха по коридора и най-после стигнаха в малкия му офис.

Шерифът Уийтли затвори вратата, предложи ѝ стол и седна на бюрото си. Ярката флуоресцентна светлина от тавана предаваше странен вид на мръсния под, на металното бюро и на изтощеното му, изпито лице.

— Какво се е случило? — попита отново Рейчъл, стиснала ръце в скута си.

— Трябва да ти задам няколко въпроса. Ще имаш ли нещо против, да запишем разговора?

— Защо, не.

— Благодаря. Ще ни помогне да избегнем недоразуменията после.

Шерифът отвори горното ляво чекмедже на бюрото си, извади портативен касетофон и го включи. После се облегна назад и я изгледа изпод попритворените си клепачи. Бе започнал да пуска коремче. Сигурно бе около шестдесетте, ако се съдеше по посивялата му, оредяла коса и омекналите мускули на челюстите.

— Вчера беше на пикника по случай Деня на труда, така ли е?

Рейчъл кимна. После си спомни за касетофона и отговори:

— Да.

— Какво прави след това?

— Прибрах се вкъщи. Защо?

— Това ли е всичко?

— Не. Излязох по-късно. Да взема един... приятел, който си беше пийнал повече и не трябваше да шофира.

— Какъв приятел?

— Джони Харис.

— Отишла си да вземеш Джони Харис, който е бил пийнал повече и не е трябвало да шофира. Така ли е?

— Точно това казах.

— Откъде го взе?

— От онзи парк с фургони до реката... забравих му името.

— „Епълби Истейтс“

— Да.

— Харис ли ти се обади да отидеш и да го вземеш?

— Не. Гленда Уоткинс.

— О-о! В колко часа беше това?

— Предполагам, около единадесет. Защо?

— Ще стигнем до това след минута. Първо трябва да науча още малко подробности. Стори ли ти се разтревожена, разстроена, когато ти се обади?

— Не.

— Наистина ли взе Харис?

— Да.

— В колко часа?

Рейчъл се замисли.

— Вероятно съм стигнала там след половин час, защото трябваше да се облека. Около единадесет и половина, предполагам.

— Кажи ми точно какво се случи, Рейчъл. Важно е, затова бъди колкото можеш по-точна. Започни от момента, в който госпожа Уоткинс ти се обади. Какво точно ти каза?

Рейчъл му разказа, после му описа как се е облякла, как е стигнала до парка с фургоните и обрисова доста неохотно срещата си с Джони. Ако всичко това беше заради карането му в пияно състояние, както подозираше, не искаше да му навлича повече неприятности, макар че си го заслужаваше.

— И така, той си е счупил мотора?

— Да.

— Беше ли пиян?

Тя присви устни.

— Беше пил, да.

— Но беше ли мъртво пиян? Знаеше ли какво прави? Изглеждаше ли... нормален?

Рейчъл вдигна вежди.

— Напълно нормален. Малко сръбнал.
— Как беше облечен?
— Сини джинси, тениска, спортни обувки...
— Бяха ли те... забеляза ли някакви петна върху тях, или нещо подобно?
— Не. Предполагам, че е имало петна от тревата по панталоните му, когато падна, но не съм ги забелязала.
— Значи не си видяла нищо необичайно, нито в поведението му, нито в дрехите му?
— Точно така.
— Добре.
— След като го взе, какво стана?
— Ами, закарах го до апартамента му.
— В колко часа мислиш, че сте пристигнали?
— Около полунощ, вероятно.
— И какво стана тогава?
— Той влезе вътре. А аз се прибрах вкъщи.
— Той влезе в апартамента си в полунощ? Ти наистина видя ли го да влиза?
— Видях го да се качва по стълбището.
— Добре. Нека да видим, дали съм те разбрал правилно. Спри ме, ако бъркам нещо. Госпожа Уоткинс ти се е обадила в единадесет, да вземеш Харис, защото е мислела, че е бил твърде пиян, за да се прибере с мотора си. Ти си пристигнала около единадесет и половина и си накарала Харис да изскочи от пътя в началото на парка с фургони. Той е оставил мотоциклета си там, качил се е в колата с теб и ти си го закарала до апартамента му, като сте пристигнали към полунощ. Така ли е?
— Да.
— Тогава имам още един, последен въпрос. Когато взе Харис, ти видя ли Гленда Уоткинс.
— Да. Видях я. Не сме говорили, но я видях отдалеч. Бе застанала вероятно пред нейния фургон, когато завих към парка.
— Ти си я видяла? Сигурна ли си?
Шерифът се изправи рязко и впери очи в нея.
— Ами, да.
— Сигурна си, че е била тя.

Рейчъл кимна, изненадана от внезапното му напрежение.

— Да, сигурна съм.

— Какво правеше? Беше ли... изглеждаше ли... добре?

— От това, което видях, изглеждаше съвсем добре. Беше застанала пред фургона и се взираше в посоката, откъдето пристигах.

— Кога след това ти почти се сблъска с мотора на Харис?

— Ами, почти веднага. След по-малко от минута, бих казала.

— Рейчъл, помисли си. Това е важно. Изпускала ли си Харис от погледа си от момента, в който се сблъскахте?

Рейчъл се замисли и поклати глава.

— Не. Защо? Какво се е случило? Да не е станало нещо с Джони?

Обвинение, че е шофирал пиян, не би накарало шерифа да й задава толкова много въпроси, нито обясняваше мрачното му настроение. Беше нещо друго. Нещо много по-лошо.

Шерифът Уийтли въздъхна и изключи касетофона.

— Госпожа Уоткинс е била убита снощи.

Дъхът на Рейчъл спря.

— Какво?

Той кимна навъсено.

— И това не е най-лошото. Престъплението е извършено по абсолютно същия начин, като това преди единадесет години — включително и посипаните по трупа цветя. Само че в този случай са рози. Набрани от градината наблизко.

— Гленда Уоткинс е била убита? — Рейчъл бе шокирана, просто не можеше да повярва.

— Прободена е тринадесет пъти. Някъде между дванадесет без петнадесет и дванадесет и десет синът ѝ излязъл да я търси. Той казва, че забелязал нещо да се движи в тъмнината, изплашил се, скрил се вътре, заключил вратата и извикал съседа. Комшията отишъл да провери и открил тялото.

— Боже мой!

На Рейчъл ѝ прилоша от ужас.

— Точно като предишния път. Джони Харис се е срещал и с двете жени и е бил последния човек, видял жертвите живи.

Макар все още шокирана, Рейчъл проумя думите му и поклати глава.

— Не, не е. Аз я видях. Видях я застанала там, точно след като Джони си бе тръгнал. С мотора си. Не би могъл да я е убил.

Шерифът Уийтли кимна бавно.

— Да. Ако си абсолютно сигурна, че си видяла именно Гленда Уоткинс.

— Сигурна съм.

— Достатъчно сигурна, за да свидетелстваш под клетва пред съда?

— Да. Абсолютно съм сигурна. Тя стоеше точно под лампата и съвсем ясно я видях.

Шерифът прехапа устни, изпъна ръцете си и ги погледна, после отново впери в нея пронизващ поглед.

— Рейчъл... Харис не е успял по някакъв начин да се свърже с теб и да те помоли да кажеш всичко това, нали? Ако го е направил, кажи ми, и ще си остане само между нас двамата.

Рейчъл също се вторачи в него с широко отворени очи.

— Не! Не!

— Извинявам се, ако ти е прозвучало обидно — добави той тежко. — Но имаме наистина противно престъпление, престъпление, което е почти идентично с онова, заради което Харис бе осъден преди единадесет години. Само че този път той има непоклатимо алиби, ти. И къде ни отвежда всичко това?

— Джони не е убил Мерибет Едуардс! Знаех го! Знаех го през цялото време!

Шерифът вдигна ръка.

— Така, това е само една от възможностите, които трябва да разгледаме. Другата е, че е точно копие на първото убийство, чиято цел е да ни насочи отново към Харис. В тази връзка има три възможни версии. Първата — да е някой, като съпруга ѝ, може би, който да е искал наистина да се отърве от госпожа Уоткинс, и след като Харис е пуснат от затвора, да е решил, че най-лесно ще бъде да я убие и да го направи така, като че ли Харис го е извършил. Втората е, че някой мрази Харис толкова много, че е убил жената, с която се е срещал, за да го изпрати обратно в затвора или дори още по-лошо. Тя ни води към някого от семейството на Мерибет Едуардс или към техни приятели. Третата версия е много трудна.

— Което означава?

— Което означава, че има някой луд на свобода. Някой побъркан, с мотив, който все още не сме открили. Но ще го открием. Със сигурност ще го направим.

В гласа на шерифа Уийтли се чувстваше непоклатима решителност.

Той стана рязко, погледна към Рейчъл, после се наведе към нея, като се подпираше с ръце на бюрото.

— Рейчъл, не искам да ти прозвучи като обвинение в лъжа. Познавам те, откакто беше малко прощъпулниче, и зная, че винаги си била напълно честна и нравствена. Но аз самият имам две дъщери, както ти е известно. И съм виждал какво става с младите момичета, когато попаднат под обаянието на някой мъж.

Тя се досети накъде бие и отвори уста, за да възрази с негодувание. Шерифът я накара с жест да замълчи.

— Просто искам да те предупредя. Осъзнаваш ли, че ако лъжеш, ти се поставяш в голяма опасност. Ти си тази, от която зависи дали Харис да прекара остатъка от живота си в затвора или дори, ако този път не се вземе младостта му за смекчаващо вината обстоятелство, да свърши на електрическия стол. Не бих искал да съм в твоето положение. Не и заради мъж, способен на подобни престъпления.

— Не лъжа, шерифе — заяви твърдо Рейчъл.

Той се изправи.

— Добре. Разчитам на думата ти и ще започнем да търсим в друга посока. Взели сме някои проби от госпожа Уоткинс, които ще сравним с резултатите от пробите на Мерибет Едуардс. Вече са изпратени в лабораторията и до седмица, най-късно до десет дни, ще знаем, дали имаме един и същ убиец и в двата случая, дали е точно повторение. Ще те държа в течение.

— Благодаря.

Шерифът заобиколи бюрото си и се отправи към вратата. Рейчъл също се изправи, като разбра, че това бе краят на разпита.

— Къде са децата... на Гленда Уоткинс? — попита тихо.

Като че ли бучка бе заседнала на гърлото ѝ при мисълта, че четирите ѝ деца бяха останали без майка.

— Първото нещо, което направихме, бе да извикаме баща им. Той пристигна и ги взе, докато все още оглеждахме мястото на престъплението. Най-голямото момченце бе доста шокирано. То

непрекъснато повтаряше, че е видяло нещо в тъмното. Но не можеше да ни каже кой или точно какво. Проклетата работа. Отвратителна работа. Но ние ще открием кой е извършителят. Дадох дума на детето, обещавам и на теб.

Шерифът отвори вратата на Рейчъл.

— Би ли искала да вземеш Харис или да му кажа да си върви пеш?

Тя не повярва на ушите си, обърна се и го изгледа.

— Опитваш се да ми кажеш, че Джони е тук?

Шерифът кимна.

— Да. Прибрахме го около два часа след полунощ. Той ни каза същото като теб, но аз не исках да го пусна, докато не те разпитам.

— Е, можеш да го пуснеш! Той не е убил Гленда Уоткинс!

— Така изглежда — въздъхна тежко шерифът. — Изчакай отпред, Рейчъл. Сега ще го освободя.

XXXII

Джони влезе в чакалнята след около петнадесет минути. Рейчъл, която прелистваше разсеяно някакво старо списание, го погледна. Беше брадясал, косата му бе разрешена, лицето измъчено. От резките движения и пламъчетата в зениците личеше, че е вбесен. На лявата му буза имаше подутина, засъхнала струйка кръв се виждаше в ъгълчето на устата му.

— Харис е наранен! — изненадана се обърна Рейчъл към Кери Ийтс, който го следваше и не изпускаше от очи широкия му гръб.

— Ами, съпротивляваше се при арестуването. Има късмет, че не го обвиняваме в нападение на служебно лице. Удари Скагс така силно.

— Хайде да вървим, Рейчъл — намеси се Джони.

Едно мускулче на челюстта му потрепери, като хвърли убийствен поглед към полицаия.

— Но те са те били! Трябва да подадеш оплакване — нареждаше Рейчъл възмутена, докато той я дърпаше към вратата.

Джони изсумтя.

— Е, добре. Продължавай да живееш в страната на Оз, учителко. Тук е реалният живот. Имам късмет, че не ме застреляха първо, а после да ме „разпитват“.

Той отвори вратата, изчака я нетърпеливо да мине първа, после я последва навън.

— Но ти не си направил нищо! Те го знаят сега! Най-малко, поне ти дължат извинение.

Джони се спря и я изгледа. Лицето ѝ бе пламнало от гняв заради него. Стояха на паркинга до няколкото стъпала, които водеха към входната врата. Септемврийското слънце бе ярко и горещо, небето — безкрайно синьо и съвсем лек ветреца раздвижваше въздуха.

— Толкова си наивна понякога, че не мога да повярвам! — рече ѝ грубо.

Влязоха в колата ѝ и Джони се облегна назад върху седалката със затворени очи.

— Казаха ли ти за Гленда? — попита я, когато потеглиха.

— Да. Ужасно е! Горката жена! Бедните дечица!

— Да.

Той замълча. Изглеждаше напълно изцеден.

— Тя беше добро момиче. Добра приятелка. Противно ми е да мисля, че е умряла така.

— Съжалявам.

— Аз също. Толкова съжалявам. Но това няма да помогне на Гленда много.

Джони стисна юмруци и изведнъж рязко се изправи. Очите му бяха изпълнени с болка и гняв.

— Господи! Трябва да се е случило точно след като си тръгнах! Трябваше да се върна, вместо да идвам с теб, бих могъл да го предотвратя! Поне бих могъл да заловя копелето на място.

— И може би да бъдеш убит и ти — добави тихо Рейчъл.

Той поклати глава.

— Който и да е, убиецът преследва само жени. Съмнявам се, че има смелостта да нападне някого, който е достатъчно едър и силен, за да се отбранява.

— Мислиш, че е същият, който е убил Мерибет?

— Да. Не вярвам твърде много, че е само имитация. В малък град като Тилървил едва ли има двама толкова ненормални.

Стигнаха до железарския магазин. Рейчъл зави и спря. Джони посегна към дръжката на вратата, погледна към нея и се поколеба. Когато заговори, в гласа му се прокрадна нежност.

— Изглеждаш наистина хубава. На църква ли ще ходиш?

— Щях...

— Все още има време. Ако побързаш.

Рейчъл срещна сините му очи, прозря в тях самота, обида и поклати глава.

— Не съм пропускала църковна служба почти десет години. Предполагам, че един път няма да ми навреди.

— Ще прекараш деня с мен?

— Бих искала.

Той се усмихна — с бавна, сладка усмивка, която я прониза чак в сърцето. В този миг Рейчъл осъзна нещо, което подсъзнателно бе било винаги в нея. Въпреки че винаги го бе защитавала, макар да бе

убедена, че Джони не е убил Мерибет Едуардс, някъде дълбоко в съзнанието ѝ се бе загнездило съвсем малко съмнение. Сега то бе разсеяно, бе напълно изчезнало.

Почувства, че ѝ олеква на душата.

Решиха да прекарат деня заедно и по взаимно, безмълвно съгласие не говореха, дори не мислеха за отвратителната случка, станала предишната вечер. Рейчъл се качи в апартамента му и бе представена отново на Уулф, който и сега съвсем не изглеждаше благоразположен към нея. Изчака Джони да си вземе душ, а кучето я наблюдаваше с очевидно неодобрение. Когато той се появи от банята с кърпа, увита около кръста, Рейчъл веднага попадна в обятията му и за първи път двамата се любиха голи, в легло.

— Липсваше ми... — каза ѝ Джони, докато тя, сложила глава на гърдите му, си играеше с черните къдрави косъмчета.

— И ти ми липсваше.

Рейчъл подпря брадичка на рамото му и се усмихна.

— Мислех си за това, което ми каза снощи. Че съм пиян и всичко останало.

— Бях вбесена.

— Зная. Изглеждаше толкова хубавичка.

Рейчъл дръпна едно косъмче на гърдите му така силно, че Джони извика. Облиза пръстите ѝ, потърка мястото и я изгледа с укор.

— Боли.

— Точно това исках. Мразя да ме наричат „хубавичка“.

— Но ти си хубавичка. Най-хубавичкото нещо, което съм виждал през живота си. Особено хубавичкото ти малко задни...

Рейчъл запуши устата му с длан.

— Не говори мръсотии!

Той повдигна вежди.

— Опитваш се да ме превъзпиташ?

— Да.

— Добре. Вероятно имам нужда. Което ме връща отново към онова, което бях започнал да ти казвам.

— Което е?

— Права си. Снощи бях пиян. Няма да се случи отново.

— Няма? — не се осмели да повярва на ушите си Рейчъл.

— Да. Пред теб стои напълно нов въздържател.

Джони изгледа Уулф, изтегнал се по корем на пода и ревниво наблюдаваш господаря си, после отново се обърна към нея.

— Започнах да приличам на стария. Той пиеше от сутрин до вечер, откакто го помня. Няма да допусна да свърша като него.

— Радвам се да го чуя.

— Животът е твърде кратък.

— Да.

За миг и двамата замълчаха, припомняйки си неволно Гленда.

— Наистина ли искаш да си подстрига косата?

Рейчъл се засмя.

— Не, ако ти не искаш. Косата ти е хубава.

— Благодаря, лейди.

Джони се поколеба, после на лицето му се изписа крива усмивка.

— Нося я така, предимно за да дразня хората.

— Зная.

— Но ще се подстрижа, ако искаш.

— Не, не искам да правиш твърде много саможертви. Да бъдеш трезвен е достатъчно.

— Значи няма да ме накараш да се откажа от мотоциклета си?

Рейчъл го изгледа с повишен интерес.

— Би ли го направил, ако те помоля?

Той вдигна дланта ѝ към устата си и я докосна с устни.

— Едва ли има нещо, което да не сторя, ако ме помолиш, скъпа.

Телефонът до леглото иззвъня. Резкият му звук бе така неочакван, че Рейчъл подскочи.

Джони протегна ръка и вдигна слушалката.

— Ало?

Слушаше намръщен, загледан в лицето на Рейчъл.

— Да, госпожо. Тук е.

Очите ѝ се разшириха, когато ѝ подаде слушалката.

— Майка ти — прошепна ѝ.

Рейчъл направи гримаса, но я взе.

— Здравей, майко... — рече тя примирено.

— Рейчъл, какво правиш с този Харис в апартамента му? Научи ли за госпожа Уоткинс?

— Да, научих.

— Че е убита? Точно както Мерибет Едуардс!

— Да, майко. Ужасна трагедия.

— И ти си в апартамента му?! — Елизабет сякаш не можеше да повярва, че дъщеря ѝ е толкова глупава.

— Джони не я е убил, майко.

— Мили Боже, Рейчъл. Той не те ли чува?

— О, сигурно ме чува.

— Божичко! Да не те е взел за заложница? Да извикам ли полицията?

— Не, не ме държи за заложница и ти не трябва да викаш полицията.

Рейчъл бе отчаяна, а по лицето на Джони се появи широка усмивка.

— Той не е убил Гленда Уоткинс, майко. Зная, че не го е направил, защото беше с мен снощи, когато това се е случило.

— С теб! Но ти си беше вкъщи, в леглото си.

— Не, не бях — въздъхна Рейчъл. — Слушай, ще ти разкажа всичко, когато се прибера. Моля те, не се тревожи за мен. Аз съм добре. Вероятно няма да се прибера до довечера. Ще излезем навън, за да хапнем нещо. Освен...

Погледна въпросително към Джони и прикри с ръка слушалката, за да не може да я чуе майка ѝ.

— Искаш ли да отидем у нас на обяд? Майка ми е фантастична готвачка.

Той поклати глава, комично разтревожен. Рейчъл не успя да сдържи усмивката си.

— Ще ядем навън — повтори тя, като откри слушалката. После отпрати предизвикателен поглед към Джони: — Но познай, кой ще дойде на обяд следващата неделя?

— Рейчъл, не! — Гласът на Елизабет бе ужасен.

— Да, майко. Не се тревожи, той не изглежда „по-нетърпелив“, отколкото си и ти. Но искам двамата да се запознаете.

— О, Рейчъл, защо?! — простена Елизабет.

— Защото съм лудо влюбена в него, майко!

Елизабет сподавено изхлипа.

За най-голяма изненада на Рейчъл, Джони грабна слушалката от ръката ѝ.

— Рейчъл ще ви се обади по-късно, госпожо Грант — рече той и затвори телефона.

Рейчъл лежеше неподвижно, докато Джони бавно се обърна към нея.

— Наистина ли имаше това предвид или го каза, за да я вбесиш? Тя срещна погледа му.

— Наистина го имах предвид.

— О, така ли?

— Да.

— Да?

— Да.

По лицето му се разля истинска наслада. Придърпа я върху гърдите си, а после я обърна по гръб и се надвеси над нея.

— Искаш ли да го повториш? Този път за мен.

Рейчъл погледна смуглото му, красиво лице, сините очи, издължената, чувствена уста. Помилва наранената му буза и промълви нежно:

— Влюбена съм в теб...

— Пропусна „лудо“ — укори я Джони. — Искам да го чуя.

— Влюбена съм лудо в теб! — прошепна тя, обзета от щастие. „Ето, казах го!“ Тайната ѝ бе разкрита, вече не бе тайна.

Беше свалила този товар от плещите си и бе доволна.

— Рейчъл — отрони Джони учудено, страстно.

Притисна лицето ѝ в длани и потърси устните ѝ. Целувката му бе безкрайно ефирна, безкрайно интимна — много по-красноречива от всички слова. В захлас, Рейчъл обви ръце около врата му и напълно се отдаде на любовните му ласки.

По-късно, докато лежеше в обятията му с върховно задоволство, тя дочу някакъв звук и се намръщи. За миг не успя да разбере какъв е.

— Стомахът ти къркори! — възкликна.

Джони направи гримаса.

— Умирам от глад. Не съм ял от снощи.

— Трябваше да ме предупредиш!

— Трябваше да избирам между храната за тялото и храната за душата. Душата спечели.

Очарована, Рейчъл придърпа главата му към себе си и двамата сляха устни в дълга, страстна целувка.

— Господи!

Джони я обърна така, че тя отново бе под него. Намеренията му бяха съвсем недвусмислени.

— Не сега — отблъсна го тя. — Ще отидем някъде да хапнем нещо. Не можем да останем цял ден в леглото.

Джони неохотно я пусна и се изправи на крака. За миг, докато бе застанал гол до леглото, Рейчъл си позволи удоволствието да го погледа. Той наистина бе най-красивият мъж, когото бе виждала. Висок, слаб, с добре развити мускули на ръцете и раменете, със стегнат корем — изглеждаше много по-добре от всеки модел на „Плейгърл“^[1], които двете с Беки тайничко бяха разглеждали като девойки. Гъсти, черни косъмчета покриваха гърдите му, преминаваха в тясна ивичка покрай пъпа му и отново се разширяваха надолу. За миг очите ѝ се задържаха върху пениса му с истинска наслада. Джони я наблюдаваше напрегнато. Погледите им се срещнаха и Рейчъл осъзна, че лежи чисто гола върху измачканите чаршафи. Протегна се бавно, предизвикателно, като ленива котка. Когато очите му започнаха да поглъщат извиващото ѝ се тяло и да се разгорещават, се почувства истински щастлива. И желана. Така желана.

Стомахът му отново се обади.

— Добре. Достатъчно. Отиваме да си вземем душ, преди да припадна от глад.

Джони се наведе, вдигна я на ръце, прескочи Уулф, който не изглеждаше особено очарован от това раздвижване, отнесе я в банята и я сложи във ваната. Пусна водата, провери температурата ѝ и влезе при нея, като дръпна завесата след себе си.

[1] Популярно еротично списание за жени. — Бел.ред. ↑

XXXIII

Никога досега не се бе къпала с мъж. Докато Джони сапунисваше гърба ѝ и прекара ръце под мишниците ѝ, за да помилва и измие гърдите ѝ, Рейчъл разбра какво бе пропуснала. Пред нея се разкри един нов свят — прекрасният чувствен свят между мъжа и жената, за който дори не бе подозирала. Малките авантюри, в които се бе впускала досега, бяха несравними с това изживяване. Докато насапунисаните му пръсти се плъзгаха по корема, по бедрата и по нежната плът между тях, проумя защо. Защото този път любовта в израза правя любов бе най-важният компонент. Бе така влюбена, че ѝ се виеше свят.

„Аз, Рейчъл Грант, съм влюбена в Джони Харис!“ Идеята бе толкова невероятна, че се засмя.

— Какво ти е толкова смешно? — изръмжа Джони.

Обърна я към себе си и я изгледа закачливо под струите на душа.

— Ти си. Аз съм. Ние сме. Кой би си помислил?

Ръцете му се плъзнаха надолу към крехката ѝ талия.

— Мислил съм за това от години. Всъщност, почти през половината от живота си.

Рейчъл се втренчи в него и изведнъж стана сериозна. С мократа си коса, откриваща лицето му, той изглеждаше твърде различен. Бе все така красив, все така секси, но пораснал и по-зрял. В този Джони нямаше и следа от непокорния младеж. Бе възрастен, като нея.

— Сега, след като получи това, което искаше от мен, кога ще свърши идилията ни? — попита Рейчъл шеговито, защото не искаше той да разбере, колко я измъчваше този въпрос.

Джони не ѝ бе споменал нито дума за любов. Ако всичко, което желаше, бе да осъществи юношеските си сексфантазии, вече го бе постигнал.

— Учителко, дори не съм се докоснал до повърхността на това, което искам от теб.

Той се усмихваше, но нещо дълбоко в очите му накара сърцето ѝ да затупти по-силно.

— Ще ми трябват години, за да получа всичко, което искам от теб. Може би дори целия ми живот. Може би дори по-дълго.

— О, така ли? — засмя се замечтано Рейчъл.

— Да.

Джони се наведе да я целуне.

Останаха под душа, докато водата изстина и стомахът му отново започна да къркори.

— Какво ще кажеш, ако сготвя, вместо да излизаме навън? — попита той, след като бяха излезли от ваната.

— Ти? — не повярва на ушите си Рейчъл.

— Да, аз. Защо не? Мога да готвя.

Джони привърши с подсушаването на косата си и уви хавлията около тялото си.

— Ти можеш да готвиш? — изумлението ѝ бе така искрено, че той се засмя.

— Рейчъл, скъпа, неприятно ми е, че ти казвам това, но ти също страдаш от предразсъдъци. Господи, какво има толкова в мен, че кара хората да си мислят най-лошото? Разбира се, че мога да готвя. Да растеш в семейство като моето и да не можеш да готвиш, означава да умреш от глад.

— Ти можеш да готвиш! — все още с недоверие повтори Рейчъл. В нейното семейство винаги майка ѝ бе готвила.

— Е?

Очите им се срещнаха.

— Добре, сготви. Нямам търпение да видя как го правиш.

Джони се усмихна и излезе от банята. Рейчъл отиде във всекидневната, за да вземе чантата си, като предпазливо прескочи Уулф, проснал се до стената. Огромното животно извъртя очите си към нея, но я удостои само с едно изръмжаване.

Тя извади тоалетните си принадлежности, които обикновено носеше със себе си — червило, пудра, лосион. После среса почти изсъхналата си коса и влезе в спалнята, за да се облече. В кухнята Джони тракаше с тенджерите и тиганите. Идеята му да ѝ приготви ядене ѝ се стори така трогателна, че се усмихна неволно.

Малко по-късно, облякла елегантна розова пола и бяла копринена блуза с къси ръкави, се запъти към кухнята, за да види, дали не може да помогне с нещо на „главния готвач“.

Уулф, легнал до вратата, не я изпускаше от очи, което малко я изнерви. Изглежда го предпазливо и влезе.

Тиганът къкреше на печката, от фурната се разнасяше апетитен мирис, но от Джони нямаше и следа.

— Джони? — извика Рейчъл, озъртайки се.

Уулф се появи на вратата и се втрени в нея.

Кучето бе блокирало единствения изход.

— Джони! — В гласа ѝ се прокрадваше паника.

Животното бе огромно и силно. Джони никакъв не се обаждаше. Уулф я изглежда хищно. „Мили Боже, нима ще ме разкъса? Дали в действителност ще ме нападне?“

Направи крачка назад, а кучето, за неин ужас, пристъпи напред.

— Джони! — изпищя тя с цяло гърло.

Ушите на кучето щръкнаха и то направи още една стъпка.

Рейчъл, която отстъпваше внимателно, се оказа с гръб до масата. Като се движеше привидно спокойно, за да не го предизвика, тя се надигна и седна върху плота. Уулф продължи да напредва. Вече беше на половин метър от висящите ѝ крака.

— Джони! — Този път буквално виеше от отчаяние и страх.

Кучето вирна глава, очите му горяха. Рейчъл бързо вдигна краката си и седна върху тях. После сграбчи една дървена лъжица от мивката, готова да се отбранява.

— Какво...

Когато дочу гласа на Джони откъм входната врата, тя въздъхна с облекчение и бе толкова доволна, че въобще не обърна внимание на удивлението, изписано на лицето му.

— Помощ... — едва изрече.

Джони се засмя.

— Къде беше?

Той влезе в кухнята, посрещнат от Уулф, който се потърка в крака му.

— Долу в магазина. Трябваше ми малко сол за соса на спагетите и си спомних, че Зеглер държи някакво пакетче в бюрото си.

Джони измъкна нещо от хладилника и го даде на кучето. То се нахвърли върху храната и размаха опашката си за още.

— Лягай! — скара му се той и, за успокоение на Рейчъл, животното се подчини.

— Искал е кренвирш — обясни ѝ, свали я от масата и взе лъжицата от ръката ѝ.

— Кренвирш? Сигурен ли си? — Рейчъл опря чело на гърдите му, все още трепереца.

— Сигурен съм. Ти какво си помисли?

— Че иска да ме изяде! — отговори му убедено.

Джони избухна в смях.

— Ето. Дай му един.

— Не! По-скоро бих се опитала да нахраня баракуда!

— Искам двамата да станете приятели. Хайде. Моля те.

Рейчъл поклати глава.

— Добре, да се споразумеем. Ти ще се опиташ да се сприятелиш с Уулф, а аз с майка ти — въздъхна Джони.

Тя го изгледа невярващо.

— Наистина ли се опитваш да сравниш майка ми с лошо дресирано, свирепо, огромно куче — чудовище?

Джони сви рамене.

— Целият настръхвам от страх.

Рейчъл се позамисли и протегна ръка, за да вземе кренвирша. Докато спагетите станат готови, бе сключила примирие с Уулф, което ѝ струваше около килограм кренвирши.

До края на деня, не правиха почти нищо съществено. Ядоха, изведоха Уулф на разходка, попътуваха безцелно с колата, а после се върнаха. Джони се излегна на дивана в скута на Рейчъл и гледаха телевизия. И двамата упорито избягваха въпроса за Гленда.

Към шест часа Рейчъл неохотно си помисли, че трябва да се прибира. Когато каза това на Джони, очите му потъмняха, но той кимна.

— Да, става късно.

— Ще остана и през нощта, ако не искаш да си сам.

— Не е нужно да правиш това.

— Зная. Въпросът е дали ти искаш?

— Майка ти вероятно ще ме застреля, ако останеш. Ако се разчуе, ще бъдеш линчувана от целия град. Училищното настоятелство може да те обяви за — как се казваше — „морално пропаднала“ и да те уволнят. Искам ли да те излагам на всичко това? Не.

— Нищо няма значение, ако се нуждаеш от мен.

— Искам да останеш, но не се нуждая — не толкова, че да те излагам на подобен риск. Не, прибери се вкъщи и си спи в собственото легло. Утре ще прекараме вечерта пак заедно.

— Ще сготвиш ли? — попита Рейчъл усмихната.

— Вече те разгледах, нали? — той протегна ръце към нея.

Рейчъл с готовност се остави в обятията му и Джони така я прегърна, като че ли изобщо нямаше намерение никога да я пусне.

Когато си тръгна бе почти осем часа. Той я изпрати до колата, а после остана на тротоара загледан след нея.

Да го остави сам, с кошмарите му, бе най-трудното нещо, което Рейчъл някога бе правила в живота си.

XXXIV

Следващите няколко дни бяха едновременно най-прекрасните и най-лошите за Рейчъл. Хубавото бе, че прекарваше вечерите с Джони. Промъкваше се крадешком през задния вход, след като затвореха магазина, и оставаше в апартамента му до единадесет, единадесет и половина. Водеха кучето на разходка, танцуваха в хола под звуците на стари песни, които Джони бе записвал като юноша, чистеха апартамента, готвеха, правеха любов. През цялото време си говореха за най-различни неща. Рейчъл преоткри чувствителния, интелигентен, жаден за познания ум, който някога я бе впечатлил у юношата, фактът, че този ум сега бе в главата на зрял мъж, на мъжа, в когото Рейчъл бе дълбоко, страстно влюбена, ѝ се струваше истински дар от боговете.

От друга страна, Тилървил бе настръхнал от кончината на Гленда Уоткинс и повечето от жителите му бяха напълно убедени, че убиецът е Джони Харис. Склонността им към клюки се бе развихрила и се мълвеше какво ли не. Някои от слуховете бяха толкова невероятни, че заслужаваха единствено насмешка.

Дори нейната собствена майка, въпреки уверенията на Рейчъл, че той не е могъл да го извърши, съвсем открито го наричаше „психопат“.

Единствено Беки съчувстваше до известна степен на сестра си, може би защото самата тя изживяваше емоционална криза в момента. Майкъл се бе върнал в Луизвил без подписа на съпругата си върху документите, който би му позволил да продаде къщата, но бе заплашил, че ще дойде отново в края на следващата седмица. С разбито сърце, Беки се опитваше да не мисли за своята мъка, за да защитава сестра си пред майка им. Рейчъл от своя страна винаги изслушваше излиянията на Беки, когато тя имаше нужда да говори. Двете отново бяха станали много близки.

Погребението на Гленда бе насрочено за събота сутрин, една седмица от деня на смъртта ѝ. Допълнителното време бе необходимо на полицията, за да направи повече, тестове и анализи на трупа ѝ. В четвъртък се бе получило все още неофициално потвърждение от

щатската лаборатория, че убиецът ѝ и този на Мерибет Едуардс явно е един и същ. В очите на закона Джони започна да изглежда невинен. Но мълвата го бе жигосала като виновен и градчето кипеше от негодувание, че е оставен на свобода.

Шерифът Уийтли го бе предупредил да не идва и той бе обещал на Рейчъл, че ще се вслуша в думите чу, но въпреки това, Джони се появи на погребението на Гленда. Рейчъл едва не падна от стола, когато го видя в малката погребална зала на Лонг, където бе отслужена и службата за Уили Харис. Доста хора се бяха стекли за тази траурна церемония, но повечето бяха привлечени от сензационния край на Гленда, а не от някакви лични чувства. Дори присъстваше репортер от „Тилървил Таим“ заедно с фотограф. Когато той започна да снима, Сам Мунсон отиде бързо при него и го помоли да престане. Последва шумен спор и в резултат фотографът и репортерът бяха изгонени от залата.

Нещата се поуспокоиха няколко минути след това. Пуснаха траурна музика, но толкова силно, че отново настъпи напрежение, преди да я регулират. После някой на висок глас се зачуди, колко ли е обезобразен трупът. Залата закипя от предположения за подробности по убийството. Но всички бяха напълно единодушни за най-вероятния извършител. Името на Джони Харис се споменаваше непрекъснато, макар и само шепнешком.

Донесоха нови цветя и ги наредиха заедно с хризантемите, лилиите и карамфилите покрай ковчега. Рози обаче нямаше. Дори да бяха изпратени, Сам Мунсон предвидливо ги бе скрил.

Когато свещеникът пристигна, атмосферата в залата подхождаше повече за цирк, отколкото за траурен ритуал.

Седнала между Кей Нелсън и Беки, докато наблюдаваше как свещеникът минава по пътеката, Рейчъл внезапно осъзна, че шепотът се бе засилил и бе станал доста застрашителен. Огледа се наоколо, за да разбере причината, и зърна Джони във вечните си джинси и тениска, подпрян до стената отзад.

Тя пребледня, но преди да успее да стане и да отиде при него, се разнесе нова вълна от шепот. Четирите деца на Уоткинс, придружавани от мъж с измъчено лице, на около четиридесет години, за когото Рейчъл предположи, че е баща им, млада жена и една по-възрастна

двойка минаха по пътеката и седнаха на първия ред. Свещеникът нетърпеливо пристъпи на подиума и започна.

— Скъпи приятели, събрали сме се тук днес, за да оплачем душата на обичаната от нас Гленда Денис Райт Уоткинс...

Вече нямаше начин Рейчъл да се добере до Джони, без да привлече повече внимание върху себе си и него, отколкото би искала. Кей и Беки, забелязали вълнението ѝ, се обърнаха назад и също го видяха. Шерифът Уийтли, който присъстваше на погребението с няколко от своите хора, стана от мястото си и се приближи до Джони. Двамата се измериха с поглед. Рейчъл бе принудена да обърне главата си напред, тъй като свещеникът подканваше всички към молитва.

Службата бе кратка и поне за нея — изключително вълнуваща. По бузите ѝ се стичаха сълзи, докато слушаше хвалебствията, химните и молитвите и си мислеше за Джереми, за братчето му и за двете му сестри.

Всички се изправиха и започнаха да излизат навън. Рейчъл проследи Джони с поглед. Той тръгна към ковчега. Шерифът Уийтли го следваше неотклонно, заедно с Кери Ийтс и Грег Скагс. Двамата помлади полицаи бяха с каменни лица.

— Нали беше казала, че няма да дойде — прошепна Беки.

— Вижте, Джони Харис — провикна се Кей зад гърба на двете сестри. — Не мога да повярвам, че е имал наглостта да се появи тук! Но той дори отива да говори със семейството!

Рейчъл понечи да ѝ обясни, че е дошъл, защото е невинен, защото е харесвал Гленда и тъжи за нея, но се отказа. Видя го как стигна до Джереми и сложи нежно ръката си върху рамото на момченцето. Джереми се обърна, зарадва се и внезапно и четирите деца заобиколиха Джони и се притиснаха към него. Ръчичките им се обвиха около краката и бедрата му, докдето можеха да стигнат. Той, видимо трогнат, коленичи, за да може да ги прегърне всичките.

— Можеш ли да повярваш? — възкликна Кей.

Наоколо се разменяха подобни реплики. Рейчъл се забърза към Джони, който бе погълнат от невръстните сирачета. Шерифът Уийтли и полицаите бяха за сигурността му, но нямаше кой да го защити от злостните приказки на хората и от изпълнените с омраза погледи, които наелектризираха атмосферата.

Мирисът на цветята бе толкова силен, почти задушаваш. Когато Рейчъл стигна до малката групичка отпред, забеляза, че в тази част на залата въздухът бе леденостуден, което вероятно се дължеше на някакъв специален отвор в климатичната инсталация. Кимна на шерифа и коленичи до Джони. Не му каза нищо. Но когато видя тъжното му лице и очевидната привързаност на децата към него, прости му, задето бе рискувал да се изложи на презрението и възмущението на хората. Те очевидно се чувстваха успокоени от присъствието му и Рейчъл проумя, че Джони бе дошъл точно заради това. Само по-голямото момиченце — изящна русокоса красавица с бяла рокличка, която явно бе купена за погребението на майка ѝ — плачеше. Лицата на другите бяха бледи, но очите им сухи.

— Деца — каза Джони с много по-нормален тон, отколкото Рейчъл би успяла в момента, — това е госпожица Грант. Двете с майка ви бяха доста добри приятелки. Рейчъл, този юнак тук е Джейк, това е Линдси, това е Ашли, а Джереми го познаваш.

— Мама е мъртва... — проплака тригодишната Линдси, като пъхна пръстче устата си и се вгледа в Рейчъл със сините си очички.

Тя усети, че в гърлото ѝ засяда бучка и не бе в състояние да каже каквото и да било. Успя единствено да помилва малката по бузата.

— Госпожицата го знае. Затова е тук — скара се Джейк на сестричката си.

— Няма ли да престанете да говорите за това?!

Ашли се обърна рязко, разхлипа се и изтича към по-възрастната жена, за която Рейчъл предположи, че е баба ѝ. Тя прегърна плачещото дете и се огледа за другите, които все още бяха около Джони. После каза нещо на баща им.

Лицето на господин Уоткинс почервения като рак.

XXXV

Джейк дърпаше ръката на Рейчъл. Тя му се усмихна, извади пухкавото му пръстче от устата и го помилва. Детето също ѝ се усмихна доверчиво.

— Как си, Джереми? — обърна се към по-голямото момче.

То я погледна. Напрежението и мъката от последните няколко дни ясно личаха на изтерзаното му лице. Погледът му бе най-тъжното нещо, което Рейчъл бе виждала някога през живота си.

— Аз съм добре. Джейк също... — замълча и долната му устна започна да трепери. — Но след като мама си отиде, няма кой да чете на момичетата или да им реши косите. Татко не знае как се правят плитки.

— О, Джереми, толкова съжалявам за майка ти...

На Рейчъл ѝ се доплака само от факта, че детето не хленчеше.

— Госпожице Грант, аз... — започна тихо Джереми, но спря рязко, когато Беки, застанала зад гърба на сестра си, я хвана за рамото.

— Рач, погледни... — промълви Беки, но преди да довърши, бащата на Джереми мина буреносно през залата.

Без да съзнава или без да го е грижа, че внезапно е привлякъл всички погледи върху себе си, той сграбчи Джейк и блъсна Джони назад.

— Проклет да си, стой надалече от децата ми! — изрева Уоткинс.

Хвана Линдси за ръката и кимна с глава към Джереми, нареждайки му мълчаливо да се отдръпне. Рейчъл се изправи инстинктивно в защита на Джони и затаи дъх в очакване на скандала. Шерифът Уийтли очевидно предвиждаше същото, затова хвана едната ръка на Джони, а Грег Скагс се вкопчи в другата. Джони обаче не се съпротивляваше. Остана неподвижен и гледаше само гневно към противника си.

— Достатъчно, Уоткинс! — гласът на шерифа бе рязък.

— Защо не го арестувате, вместо да го охранявате? Децата ми загубиха майка си, а вие вземате страната на злодея.

— Както изглеждат нещата точно в този момент, Харис не е виновен от теб.

— Той я е убил! Трябва той да го е направил. Първо онази, сега Гленда!

— Татко, Джони дори не е удрял мама. Те... те се целуваха и прегръщаха! Освен това, видях... видях...

ДжерEMI също се втурна да защити Джони, но млъкна рязко и затвори уста. Очите му бяха широко отворени, докато оглеждаше насъбралите се около тях хора.

— Какво видя, сине? — попита го шерифът меко.

— Видях нещо в тъмното. Нещо... не зная... — промълви детето, втренчено в сивия килим на пода. Но после вдигна главичка и каза убедено: — Но не беше Джони! Зная, че не беше Джони!

— Върви при баба си, ДжерEMI, и вземи Джейк със себе си — нареди му Уоткинс.

ДжерEMI погледна баща си изплашен и обиден, но хвана малкото си братче и го отведе.

Уоткинс, с Линдси на ръце, се обърна към Джони, след като ДжерEMI се бе отдалечил достатъчно, за да не го чуе.

— Ако те видя отново покрай децата ми, ще те убия. Заклевам се, че ще го направя!

После се изплю в краката му и си тръгна. Рейчъл трепереше от възмущение.

— Ще го пуснеш да си отиде така? Той заплаши Джони! Това бе заплаха, доколкото чух! — занарежда на шерифа, преди някой друг да е успял да каже и дума.

— Остави го: Той все пак е баща на децата.

Джони изглеждаше изморен. Освободи се от мъжете, които го държаха. Първо го пусна шерифът, после Грег Скагс бавно отстъпи от него. Рейчъл се опита мълчаливо да го успокои, без да помисли как това би изглеждало отстрани. Хвана ръката му и преплете пръстите си с неговите.

Беки, Кей Нелсън и Сюзън Хенли, присъединила се към тях, наблюдаваха безмълвни, разиграващата се драма. Рейчъл забеляза Роб, който се приближаваше заедно с Дейв Хенли, намръщи се, но не пусна ръката на Джони.

Роб не каза нищо, но явно бе сърдит и изненадан, когато плъзна поглед към нея.

— Рейчъл... — обади се Сюзън, — отиваме на обяд и си помислихме, че вие с Беки... и Кей, ако иска, може би ще дойдете с нас. И... и... — гласът ѝ затрепери, когато видя къде е ръката на приятелката ѝ.

Рейчъл стисна здраво ръката на Джони, когато той понечи да я отдръпне, и поклати отрицателно глава.

— Благодаря ти, Сюзън, но с Джони имаме други планове. Познаваш Джони Харис, нали?

— Да. О, да... — Сюзън като че ли бе нещастна.

— Рейчъл, може ли да те видя за минута?

Гласът на Роб бе студен като лицето му. Рейчъл погледна Джони, защото не бе сигурна как ще реагира. Почувства, че ръката му се изплъзва от нейната. Целият настръхна и очите му засвяткаха заплашително към аптекаря. Но не се опита да я спре.

Подозирайки, че друга неприятна сцена може да се случи, ако остави двамата мъже близо един до друг още няколко секунди, Рейчъл изгледа умолително сестра си. Остави се Роб да я хване за рамото и да я отведе в ъгъла, където големите листа на един фикус можеха да ги прикрият. С облекчение зърна, че Беки се бе приближила към Джони.

— Не можах да повярвам на очите си! — яростно изхриптя Роб. — Ти всъщност държеше ръката на този убиец пред всичките тези хора! И то на погребението на жената, която вероятно е убил! Да не си загубила разсъдъка си!

Той си пое дълбоко дъх и ѝ направи знак да не му отговаря. Когато продължи, гласът му прозвуча помирително.

— Досега не обръщах внимание на клюките и отдавах интереса ти към Харис на доброто ти сърце и на инстинктите ти на учителка. Но ти стигна прекалено далече! Или ще се съ согласиш още сега да нямаш нищо повече с него, или скъсваме.

— Тогава предполагам, че скъсваме!

Рейчъл с изненада откри, че изрече това почти с удоволствие.

— Какво?! — Роб бе стъписан и явно, съвсем не бе очаквал подобен отговор. — Рейчъл, сигурно си полудяла! Каза ми, че не би могъл да убие Гленда Уоткинс, защото е бил с теб, но аз мисля, че това е просто трик. Сигурно е намерил някакъв начин! В противен случай,

съвпаденията са прекалено много. Дори да не бях загрижен за теб, щях да ти посоча това, което е така очевидно! Всеки път, когато си с него, излагаш живота си на опасност! Кой знае колко му трябва, за да избухне?

— Джони не „избухва“. И никога няма да ме нарани.

— Джони — повтори горчиво Роб. — Рейчъл, ти си глупачка! Аз щях да се оженя за теб!

Тя го огледа без съжаление от главата до петите, като не пропусна нищо — привлекателното му лице на зрял мъж, консервативния костюм, подходящата вратовръзка, охолството, което излъчваше външността му. Роб бе олицетворение на идеалния съпруг. Само че, като че ли сега мечтите ѝ се бяха променили.

— Не мисля, че щяхме да си подхождаме много добре, Роб — каза му по-нежно, отколкото той заслужаваше след всички язвителни забележки по адрес на Джони.

Но Роб не беше виновен, че под влиянието на бившия си ученик бе разкрила една буйна, хедоническа, авантюристична страна в природата си, за която никога не бе подозирала, че съществува. Роб не беше виновен, че ѝ говореше само за голф, за акциите си и как е прекарал деня в аптеката. Роб не беше виновен, че представата му за приятна вечер бе, да има една малка, сладка женичка, която да приготвя вечерята и да почисти кухнята след това, докато той гледа футбол по телевизията. Роб не беше виновен, че характеристиките и представите им за живота не бяха съвместими. Всъщност, той дори нямаше причина да подозира всичко това, тъй като Рейчъл никога не бе го допуснала до своя вътрешен мир и до романтичната си душа.

— Очевидно, не — тонът му този път бе ядовит, а очите присвити. — Явно съм сбъркал, Рейчъл, и се радвам, че разкрих истинската ти същност, преди да е станало твърде късно.

— Аз също — съгласи се тя, може би прекалено искрено за вкуса му.

Отговорът ѝ като че ли го вбеси. Лицето му почервения и Рейчъл чу как зъбите му скърцат. Правеше го винаги, когато е силно обезпокоен, и тя едва сега осъзна, колко ѝ е неприятен.

— Променила си се — каза ѝ той. — Този Харис те е променил. Ти имаш връзка с него, нали?

— Ние сме сродни души — отвърна му иронично.

Роб изсумтя.

— Готова ли си да тръгваме, Рейчъл?

Рейчъл трепна от приглушения глас на Джони зад гърба ѝ. Обърна се и видя, че се бе втренчил в Роб. Хвана я почти собственически над лакътя. Когато усети пръстите му да се впиват в крехката ѝ плът, Рейчъл изпита неподозирано удоволствие. Радваше се, че той публично заявяваше правата си над нея. Достатъчно се бе промъквала по задното стълбище.

— Ти си луда, Рейчъл! — каза грубо Роб, докато гледаше ту нея, ту Джони.

Устните му се свиха, когато не му отговори нищо, и той бързо си тръгна. Дейв и Сюзън Хенли го последваха навън. С Рейчъл и Джони бяха останали Беки, Кей, шерифът Уийтли и двамата млади полицаи, които наблюдаваха безучастно тази сцена отстрани.

За късмет, залата вече се бе изпразнила. Сам Мунсон и хората му се навъртаха дискретно около ковчега, който само трябваше да се пренесе до чакащата катафалка и да бъде закаран до гробищата. За семейството все още оставаше и самото заравяне на ковчега, но за всички останали погребението бе свършило.

Рейчъл, засрамена от своето внезапно щастие сред това място на тъга и скръб, наведе глава и се остави Джони да я изведе от сградата.

XXXVI

За пръв път на погребението на Гленда Уоткинс човекът, в чието тяло се таеше *дебнещият*, започна да усеща присъствието на чудовищната му душа. Човекът, съвсем обикновена личност, която познаваше всички, и всички го познаваха, бе така различен от *дебнещия*, като два противоположни полюса. Обикновеният човек бе приятен, харесван и загрижен за хилядите малки неща, които изпълваха ежедневието му живот. *Дебнещият* нямаше възраст, нито пол, и бе истинското зло. Кипеше от гняв и омраза и тези чувства го подтикваха да убива.

Допреди един час, обикновеният човек нямаше представа, че има нещо общо с убийствата на Мерибет Едуардс и Гленда Уоткинс. Но видът на тези четири осиротели деца — и най-вече на по-голямото момче, което *дебнещият* бе зърнал в нощта, когато бе пронизал Гленда Уоткинс — предизвика спомени от фаталната нощ в обикновената личност. Споменът изглеждаше толкова реален. Кръв, разлята навсякъде, и как само миришеше! Обикновеният човек се почувства зашеметен от ужас и страх. Но не искаше да си спомня. Бореше се против спомените. Изправен пред калейдоскоп от картини, звуци и миризми от онази нощ, той ги отхвърли напълно.

Дебнещият и обикновеният човек станаха съюзници при пораждането на сладка амнезия. *Дебнещият*, бдителен какво ли би могло да се случи, ако обикновеният човек осъзнаеше съществуването му, се затвори. За кратко, като че ли независимите мисли, чувства и спомени на *дебнещия* престанаха да съществуват.

Обикновеният човек се съсредоточи върху реалността — острият ръб на облегалката на стола, успокояващият глас на свещеника, топлите тела на приятелите, които стояха до него. Отвратителните, танцуващи образи, които му се бяха привидели, сигурно са били от някой филм на ужасите, гледан отдавна. За щастие, действителността бе победила.

Минути по-късно, когато подозрителността на обикновения човек бе приспана, *дебнещият* отново, много внимателно, се съживи. Надничайки през очите на тялото, той наблюдаваше със задоволство погребението на жената, която бе убил. Но преди още присъстващите да се разотидат в края на службата, *дебнещият* отново бе изпълнен с ярост. Защото изглеждаше, че убийството на Гленда Уоткинс, както и това преди него, бе напразно.

Джони Харис си бе намерил нова любовница. Пред *дебнещия* стоеше нова жертва за преследване и унищожаване.

Той кипеше от нетърпение да го извърши.

Но първо обикновеният човек се нуждаеше от малко време, за да забрави напълно убийството на Гленда Уоткинс. А после и малката заплаха, която така неочаквано се бе появила.

Момчето бе видяло нещо в тъмното. *Дебнещият* внезапно почувства прилив на черен хумор.

„Да почака, ще види нещото по-отблизо!“

XXXVII

Въпреки очевидната неохота на Рейчъл да го остави сам, Джони я отпрати със сестра ѝ и приятелката им. После се качи на мотора си. Трябваше да свърши някои неща, а и да размисли. Лицето на Гленда и на децата ѝ го преследваха. Продължаваше да се самообвинява, че би могъл да направи нещо, за да предотврати това, което бе се случило. Не беше убил Гленда, както не бе убил и Мерибет, но се чувстваше виновен, сякаш бе свързан по някакъв начин със смъртта им. Все още не бе успял да разгадае, защо или кой го бе извършил. Но усещаше дълбоко в себе си, почти инстинктивно — нещо, което не би могъл да си обясни, — че убийствата имаха някаква връзка с него.

Върна се мислено години назад и си спомни за Мерибет. Беше хубаво, крехко същество — стройна, русокоса, дребничка, както винаги бе предпочитал да изглеждат приятелките му. Родителите ѝ бяха видни членове на местния клуб и стълб на обществото. Мерибет, като най-малкото им дете, беше разглезена ужасно. Бе получавала всичко, което си поискаше. Накрая пожела и него — Джони Харис.

Той предполагаше, че за пръв път през живота ѝ родителите ѝ бяха казали „не“. Но Мерибет бе отказала да приеме „не“ за отговор. Беше сладко момиче — много младо и глупаво. Главата ѝ бе пълна с мечти да стане актриса, фотомодел или поне стюардеса. Джони бе пленен от хубостта ѝ, от готовността ѝ да се измъква зад гърба на родителите си, за да се среща с него, и от невинната ѝ, пламенна сексуалност, от която напълно се бе възползвал.

Сега, когато гледаше назад, му бе лесно да осъзнае, че той бе първият ѝ бунт срещу родителския контрол. Такова типично младежко непокорство не би трябвало да ѝ коства живота, но поради някаква неизвестна причина, бе станало точно така.

Гленда бе нещо съвсем различно. Никога не се бе преструвал, че я обича, нито пък тя него. Бяха приятели, играеха заедно като деца, бяха добри съученици, понякога дори любовници, когато ги обземаше желание, а нямаше с кого друго да го задоволят. След затвора отново

бяха приятели, а от време на време — любовници. И двамата бяха еднакво сластолюбиви, но без никакви илюзии за любов. Все пак, Джони я харесваше по свой собствен начин и тя — него.

Подобно на Мерибет, и Гленда не бе направила нищо лошо, за да умре така нелепо. Нейните деца не заслужаваха да бъдат ограбени толкова жестоко.

И така, какви бяха фактите? Имаше две мъртви, загинали от ръката на един и същ убиец. Убиец, който бе нападнал два пъти за единадесет години. Какво общо имаха двете жени? „Любех се и с двете, когато бяха убити!“ При тази мисъл кръвта му замръзна.

Защото сега имаше Рейчъл. А за нея би свалил и луната от небето. Рейчъл за него бе станала много повече от онова, за което някога бе мечтал. Младежките му блянове бяха, да прави любов с хубавичката, млада учителка. Бяха само фантазия. Но сега Рейчъл бе реална, нежна, внимателна, смела, предана.

„Рейчъл ме обича!“ Тези три думи бяха най-хубавата поезия, галила някога ушите му.

„Нима е в опасност сега заради мен? Нима има някой побъркан, който убива жените, които ме привличат? Или съществува някаква друга връзка между жертвите, за която аз не зная?“ Всичко бе толкова невероятно, толкова кошмарно, че почти нищо не разбираше.

Но при мисълта, че Рейчъл е в опасност, едва не обърна мотора си обратно, за да я следва отстрани, като елен, който пази сърните, когато дочуе лай на хрътки в гората.

Единствено логиката го възпря. Бяха минали единадесет години между двете убийства. А може би никога нямаше да има трето. Може би Мерибет бе убита от някой скитащ психопат, а убийството на Гленда бе просто свършено копие на нейното. Може би Том Уоткинс бе по-хитър, отколкото изглеждаше. Или може би... Възможностите бяха безчет.

Джони не вярваше, че Рейчъл е в опасност, но животът го бе научил да бъде предпазлив.

Ако свързващата брънка се криеше в него, кой друг, освен семейство ѝ знаеше за връзката им? Майка ѝ, която познаваше предимно като безплътен, сърдит глас от другия край на телефона? Сестра ѝ Беки, най-популярното момиче в класа, когато ходеше на училище. Беки също като Рейчъл бе дребничка, но по-жизнерадостна,

по-сигурна в собствената си привлекателност. Бе ѝ се възхищавал, но отдалече, защото си падаше по Рейчъл. Между тях двамата имаше нещо толкова общо, някаква необяснима искрица.

„Сродни души. Ето какви сме.“ Колко безнадеждно романтично и глупаво му звучеше това. Винаги бе знаел, че любовта сваля силните мъже на колене и ги превръща в слабоумни мекотели.

Изключи майка ѝ и Беки. Те едва ли желяеха злото на Рейчъл. Бе хиляди пъти по-вероятно да убият него, а не нея.

Освен това, Гленда бе едра и доста здрава жена. Би била необходима изключителна сила, да бъде убита така бързо и жестоко.

„Мъжка сила!“

Имаше ли някой мъж, който го мразеше достатъчно, за да убива приятелките му, и вината да бъде прехвърлена върху Джони? Засмя се мрачно. „Разбира се, почти целият град.“

Беше истинска загадка. Блъскаше се над нея, прехвърляше наум хиляди възможности, но не стигаше до никакво заключение. Всичко, което знаеше, бе, че двете жени, които бе харесвал, бяха убити особено жестоко. „Дали аз съм връзката между тях, довела до смъртта им?“ Ако това предположение бе вярно, тогава Рейчъл бе в опасност. Би могъл да престане да се вижда с нея — бе готов на всичко, за да я предпази, но му се струваше, че вече ѝ бе навредил. Публичното стискане на ръцете им бе наблюдавано поне от една трета от жителите на града. Другите две трети щяха да го узнаят до вечерта. Изградената клюкарска мрежа в Тилървил бе безпощадно ефикасна.

Ако не поради някаква друга причина, то поне да успокои собствените си страхове, Джони реши да отиде при шерифа Уийтли, да му каже за евентуалната опасност, която грозеше Рейчъл, и да разбере какво мисли шефът на полицията. Въпреки че Джони презираше неговата професия, на Уийтли можеше да се разчита. Освен това, той имаше достъп до много повече информация. Може би дори знаеше за съществуването на някаква друга връзка между двете убити, която да премахне опасенията му за Рейчъл.

Може би, просто имаше някой, който искаше да убива всички жени в живота му.

Този следобед Рейчъл бе със сестра си и приятелката им. Щеше да бъде в безопасност. Джони реши да свърши по-бързо работата си, за да се върне, преди да се спусне нощта. Тъмнината носеше със себе си

опасност и, докато не се пукнеше зората, трябваше да я следи. Ако бе необходимо, никога повече нямаше да я изпусне от очи през целия си живот.

За следващия ден, неделя, бе насрочен този ужасен обяд, на който Рейчъл толкова много държеше. Джони се намръщи. Налагаше се да застане срещу майка ѝ на маса, подредена със сребърни прибори, порцелан и кристал. Подозираше, че Елизабет Грант с удоволствие щеше да приготви колкото се може по-изискано меню, за да го затрудни.

„Е, да прави, каквото си иска.“ Въпреки че никога не би признал пред никого, дори и пред Рейчъл, той се бе подготвил за това. Четивото му преди лягане бе ръководството по етикеция на Емили Поуст, откакто Рейчъл се бе завърнала в живота му.

Щеше да направи всичко според силите си, за да не я злепоставя, а когато решеше да постигне нещо, наистина успяваше.

Щеше да направи всичко възможното, за да я запази жива.

Когато всичко свършеше, ако въобще някога свършеше, щеше да има втори шанс. Ченгетата вече вярваха, че е невинен не само за убийството на Гленда, но и за това на Мерибет. Трябваше да говори с адвокатата си и това бе една от причините му за пътуването до Луисвил сега. Искаше петното от предишната му присъда да бъде изтрито от досието и от живота му.

Като че ли съдбата, разбрала колко много го бе ограбила, започваше да става по-благоклонна.

XXXVIII

Рейчъл бе леко обидена на Джони, когато с Беки оставиха Кей пред апартамента ѝ. Предполагаше, че ще има нужда от присъствието ѝ след погребението на Гленда, за да го успокои. Но той я бе отпратил с Беки, като разсеяно бе стиснал ръката ѝ и се бе извинил, че имал да свърши някои неща следобед. Рейчъл не можеше да си представи, какво ли толкова имаше да прави, след като работеше за нея, а магазинът бе затворен този ден заради погребението. Дори не я бе целунал за довиждане.

Почувства се засрамена и се учуди, че обръща внимание на тези неща.

Знаеше, че я обича. Разбираше го със сърцето си, ума и душата си, въпреки че всъщност никога не ѝ го бе казал с думи. Но любовта им беше така нова, толкова невероятна, вълнуваща, прекрасна, че съжаляваше за всяка минута, която прекарваха разделени.

Струваше ѝ се, че той не изпитва същото.

— Сигурни ли сте, че не искате да се отбиете у нас за малко? Имам великолепен билков чай — усмихна се Кей на двете сестри, докато слизаше от колата.

Рейчъл за пръв път се загледа в нея от години и забеляза с изненада, че Кей, която крееше като стайно цвете почти през целия си живот, сега цъфтеше. Обикновено бледото ѝ лице бе леко порозовяло, като че ли тренираше или прекарваше доста време на открито. Беше си сложила грим — нещо, което почти никога не правеше — и сладникав парфюм. Беше боядисала безцветната си коса в кестеняво и ябълковозеленият ѝ костюм бе доста елегантен, фигурата ѝ, склонна към напълняване, беше закръглена, но много по-секси и Рейчъл се запита, дали не бе отслабнала. Бе така потънала в собствените си грижи напоследък, че не бе забелязала тези промени в нея.

Отказаха ѝ учтиво. Идеята да пият билков чай съвсем не ги съблазняваше. Кей поклати глава, махна им с ръка и се скри във входа на сградата.

— Кей изглежда добре, нали? Чудя се дали не е влюбена — рече Беки разсеяно, докато излизаше от паркинга и се отправяше към „Уолнат Гроув“.

Тя караше колата на Рейчъл, тъй като ѝ бяха добре известни шофьорските умения на сестра ѝ, за да се вози спокойно като пътник.

— Тъкмо се питах същото.

Беки се засмя.

— Кой ли може да е? Единствените ергени в града, за които се сещам, спорят за теб.

— Имаш предвид Джони и Роб? Сигурно има други.

Беки поклати глава.

— Откакто съм тук, не съм забелязала. Ти вероятно не си обърнала внимание, но аз съм отсъствала достатъчно дълго и виждам нещата съвсем различно сега. Младите мъже, които имат някакви амбиции, напускат Тилървил рано и, ако се върнат, те вече имат съпруга и деца.

— Мислиш ли, че ще останеш тук, Бек? След... след като всичко свърши?

— Разводът, искаш да кажеш? Не се притеснявай, кажи го — трябва да свиквам. Скоро ще бъда разведена. Можеш ли да повярваш?

Този път и Рейчъл поклати глава.

— Животът понякога прави странни завои, нали?

— Както ти, например, си остана вкъщи, след като винаги си искала да пътуваш, да разгледаш света, да се впуснеш в авантюри? Докато аз... аз винаги съм си представяла, че ще се влюбя, ще се омъжа, ще отглеждам децата си тук, в Тилървил, и никога няма да напусна дома си. И двете не получихме това, което очаквахме, нали?

— Ти имаше брака си и бебетата.

— Но не се получи, както си мислех. Дори и когато нещата между мен и Майкъл бяха добре, те всъщност не бяха достатъчно добре. Винаги, всичко беше за него. Неговата кариера, неговите дрехи, неговото обществено положение. А пък аз не преставах да си мисля, че съм оцетена.

— Не знаех, че си се чувствала така. През цялото време вярвах, че си безумно щастлива.

— Зная. Исках всички да мислят така — ти, и майка, и татко. Исках всички да мислят, че бракът ми е много успешен. Чувствах се

толкова зле, че ти го отнех, Рейчъл. Много ли го обичаше?

— Не толкова, колкото съм си въобразявала тогава.

Замълчаха, отдадени на спомените си. После Беки изгледа предизвикателно сестра си.

— Ще ти кажа нещо — ти просто знаеш как да ги ловиш. Джони Харис е страхотно парче.

— Страхотно парче?

Рейчъл се засмя. Беки говореше също като учениците ѝ.

— Наистина — настояваше тя. — Не бях го виждала толкова отдавна. Беше две години след мен в гимназията, но приятелките ми и аз винаги сме го намирали за най-красивото момче. Само да не беше толкова буен! Както и да е, сега вече е мъж, от който ти спира дъхът! Толкова е секси, а как те гледа — ау! Не бих имала нищо против да пофлиртувам и аз с него.

Рейчъл сви в скута си ръце.

— Това може да се окаже повече от флирт, Бек. Всъщност, дори мисля, че стана много повече.

— Колко повече? — изведнъж Беки стана сериозна.

— Много повече. Толкова съм влюбена в него, че ми прилошава.

— Не мислиш за женитба, нали?

Рейчъл сви рамене.

— Още не ми е предложил, затова не мога да ти отговоря.

— Изплюй камъчето, Рейчъл, познавам те много добре! Мислиш за женитба, нали?

— Може би...

— Знаеш всички пречки не по-зле от мен.

— Да.

— Тогава няма да кажа нищо повече. Освен, че бракът е трудно нещо, дори когато всички подкрепят младоженците. Както бе при мен и Майкъл. Не би ми се понаравило да имам толкова проблеми още в началото.

— Зная.

Настъпи пауза.

— Рейчъл?

— Да?

— Да ти отговоря на предишния въпрос. Мисля, че ще остана в Тилървил за известно време. Мама се чувства добре с момичетата, а и

за мен е полезно също. Затова, ако искаш да се махнеш, можеш да се считаш свободна да заминеш. Аз ще поддържам семейното огнище, докато решиш да се върнеш.

Рейчъл изгледа изненадана сестра си.

— Познаваш ме наистина твърде добре, Бек.

— Как иначе би могла да се омъжиш за Джони Харис. Той не е такъв тип, че да остане в Тилървил. А дори и да беше, не виждам как би останал. Никога няма да има значение за всички тук, дали е виновен или невинен. Вече са го нарочили за черна овца и нищо не би могло да промени начина на хорското мислене.

— Зная.

— Затова, ако си убедена и решена да го направиш, не се оставяй тревогата ти за мама и за татко да те спрат. Ти изпълни дълга си. Сега е мой ред.

— Този въпрос може и да не възникне. Но все пак ти благодаря.

— Няма защо — усмихна се Беки и започна внимателно да следи пътя.

Секунди по-късно изгледа косо сестра си.

— Рейчъл?

— Да?

— Сигурна ли си, че той не е някой психопат убиец, от типа на доктор Джекил или господин Хайд, който превръща приятелките си в хамбургери?

Въпреки шеговития ѝ тон, Рейчъл усети, колко е сериозна.

— Сигурна съм — отговори тихо тя.

Беки не каза нищо повече.

Когато пристигнаха в „Уолнат Гроув“, Рейчъл изведнъж се почувства ужасно доволна, че не е останала с Джони. Черният лексус бе паркиран пред къщата и Майкъл стоеше до колата си. Момичетата, заедно с Тилда, го бяха наобиколили.

Беки, вперила поглед в съпруга си, спря рязко максимата и остана загледана в семейството си, без да отрони нито дума.

— Само като го гледам, ми става лошо — каза най-последно тя, стисна устни и слезе.

Лорън и Лиза изоставиха баща си и се затичаха към нея.

— Мамо, татко казва, че вие двамата се развеждате! — Лорън спря пред майка си и я изгледа обвиняващо.

— Каза също, че трябва да се запишем на училище тук, защото сме щели да останем при баба и леля Рейчъл — Лиза не бе по-малко разтревожена от сестра си.

Рейчъл наблюдаваше побелялото лице на Беки и нейната безпомощност. Нищо не можеше да направи, за да смекчи удара, както за нея, така и за племенниците си.

— Скъпи, двамата с татко ви сме говорили за развод... — Беки сложи длани върху раменете на по-големите си дъщери. — Но все още не сме решили окончателно.

Тя изгледа гневно Майкъл, който се приближаваше с Кати на ръце.

— Най-добре е да им кажеш истината, скъпа — намеси се той.

Беки присви устни и очите ѝ заискриха яростно към него. Но само за миг, после пак насочи вниманието си към децата.

— Точно сега изглежда много вероятно татко ви и аз да се разведем, затова ще е по-добре да ви запишем в училището тук. Ще бъде забавно, нали? Да останете при баба и леля Рейчъл и да ходите в същото училище, където леля Рейчъл преподава?

— Искаш да кажеш, че повече няма да се върнем вкъщи?! — възкликна Лорън с широко отворени очи.

— Ами приятелите ни?! — Лиза бе готова да се разплаче.

— А играчките ни?

— И Рамсли?

Рамсли бе котката им, която беше останала в къщата при Майкъл.

— Разбира се, че ще вземем Рамсли. И всичките ви неща. И вие ще можете пак да се срещате с приятелите си вкъщи. И ще си намерите нови приятели тук.

Беки се опитваше отчаяно да придаде нещо привлекателно на цялата тази ситуация.

— Искам да се върна вкъщи!

— Не искам двамата с татко да се развеждате!

— Не ви ли е грижа за нас?

— Мразя ви!

Лиза избухна в сълзи и побягна към горичката зад къщата. Лорън също се разплака и последва сестра си.

— Справи се добре — каза Майкъл саркастично, като се приближи до Беки и ѝ подаде Кати.

Беки настръхна. Рейчъл бе на страната на сестра си, но по-скоро би прехапала езика си, отколкото да каже нещо. Най-доброто, което можеше да направи за нея, бе да държи устата си затворена.

— Справила съм се добре?! Как си могъл да им го кажеш, просто така? Трябваше да изчакаме, докато сме напълно сигурни...

— Ние сме сигурни — Майкъл беше безцеремонен.

Беки пребледня. Рейчъл безмълвно пое Кати от ръцете на сестра си и я отнесе няколко крачки встрани, за да наблюдават, как две катерички подскачат игриво около ствола на дървото. Все пак Рейчъл бе достатъчно близо, за да вижда и да чува какво става. Намерението ѝ бе, дискретно да следи сестра си, в случай, че се нуждаеше от помощ.

В това настроение Майкъл ѝ бе напълно непознат и нямаше представа, на какво би бил способен.

Беки скръсти ръце и впери очи в съпруга си.

— Как можеш просто така да ни захвърлиш и четирите? — рече му треперейки.

Рейчъл усети как стомахът ѝ се свива от съчувствие. Майкъл изглеждаше нетърпелив.

— Пак ми правиш мелодраматични сцени, както обикновено. Не ви захвърлям. Децата винаги ще си останат мои дъщери и съм сигурен, че можем да се споразумеем за приемлив график да ги виждам. Много добре знаеш, че бракът ни бе грешка. Нещата не вървяха от години. Сега съм си намерил друга, за която искам да се оженя. Защо просто не ме освободиш, преди да си наранила момичетата още повече?

— Преди аз да нараня момичетата...?!

Беки онемя.

— Това може да бъде съвсем безболезнено, ако престанеш да се държиш така истерично. Вече съм намерил купувач за къщата на много изгодна цена. Прибави към това и сумата, която съм готов да ти дам, за да сложим бързо край на тази глупост, и ето ти цяло състояние, ако си разумна. И ще продължа да издържам децата, разбира се.

— Питам се, дали някога съм те познавала — прошепна Беки, а лицето ѝ бе по-бяло от копринената блуза на сестра ѝ. — Мисля, че не.

Моля те, не идвай повече тук. Ако имаш да ми казваш нещо, говори с адвокатата ми. Ще се обадя в офиса ти в понеделник, за да ти дам името му.

— Нали се съгласихме да използваме моя?

— Ти се съгласи. Не и аз. Идеята ти не е чак толкова добра.

— Беки...

— Върви си, моля те... — промълви Беки приглушено и личеше, че всеки миг ще се разплаче.

Тя обърна гръб на съпруга си и Рейчъл зърна бледото ѝ лице и отчаяните ѝ очи, когато се отправи като сомнамбул към къщата.

— Би ли опитала да я вразумиш, Рейчъл? — попита объркан Майкъл.

Рейчъл, прегърнала малката Кати, която доволно смучеше пръстчето си, го изгледа с невярващи очи.

— Ти си кучи син! И е добре, че сестра ми се е отървала от теб. Сега, ако обичаш, се махай от земята ни или ще извикам полицията.

Тя също му обърна гръб и си тръгна.

Няколко минути по-късно, все още кипяща от гняв, видя през прозореца как черния лексус се понесе надолу по алеята и се скри от погледа ѝ.

Рейчъл бе възнамерявала да отиде при Джони в апартамента му вечерта, но към седем часа вече ѝ бе ясно, че не би могла да излезе. Беки и момичетата все още бяха толкова разстроени, че се боеше да ги оставя сами. Лорън и Лиза обвиняваха майка си за всичко и не бяха в състояние да разговарят нормално с нея. Те ѝ крещяха и избухваха в истерични сълзи. Рейчъл се опитваше да им обясни положението и да ги успокои, докато Елизабет утешаваше Беки.

По средата на тези вълнения, телефонът иззвъня. Рейчъл вдигна слушалката.

— Къде си? — прозвуча от другата страна на линията без никакви предисловия.

От властното изръмжаване на Джони тя се почувства по-добре. Успокояваше се дори само от гласа му.

— Не мога да дойда тази вечер — рече тихо. — Вкъщи има криза.

— Каква криза?! — попита разтревожен Джони.

— Майкъл казал на момичетата, че с майка им ще се развеждат. Всички са така разстроени, наистина се налага да остана тук тази вечер.

— О!

Настъпи пауза. После със съвсем слаба надежда той продължи:

— Означаваш ли това, че трябва да забравя за обяда в неделя?

Рейчъл се засмя.

— Не, не трябва.

— От това се страхувах. В два часа, нали?

— Около два без четвърт. И, Джони...

— Да?

— Не се тревожи. Майка не може да те изяде.

— Лесно ти е да го кажеш. — В тона му се долавяше лека ирония и Рейчъл се усмихна.

— Обичам те — прошепна тя в слушалката.

— Хммм...

Винаги й отговаряше така при това признание. После Джони промени тона си.

— Рейчъл?

— Да?

— Направи ми една услуга?

— Всичко, освен да отменя обяда.

— Не е това. Не излизай навън тази вечер, моля те!

— Защо не?

Тя усети колебанието му.

— Днес много размишлявах. И стигнах до заключението, че Мерибет и Гленда са имали поне едно общо нещо — мене.

— Е и?

— И ти също. Не зная, дали са били убити, заради това, че са имали нещо с мен. Дори ме е страх да си го помисля. Но що се отнася до теб, не искам никакви рискове. Затова си стой вкъщи тази вечер, много ти се моля!

— Добре... — отговори Рейчъл бавно, като се опитваше да проумее това, което току-що бе чула.

Беше така очевидно — как не се бе сетила. Ако убийствата бяха свързани по някакъв начин с Джони, сега тя бе следващата прицелна точка. Почувства се глупаво, но се и изплаши.

— Обещаваш ли?

— Да.

— Това е, моето момиче — той явно бе доволен. — Ще се видим утре на обяд тогава. Грижи се за Беки и момичетата... и за себе си.

— Добре, довиждане.

— Довиждане.

Джони затвори пръв телефона. Рейчъл задържа слушалката. Обичаше го толкова много, че не желаше нищо повече на света, освен да бъде при него, в апартамента му, да ядат спагети, да танцуват, да си говорят или...

— Рейчъл, кой беше? — Елизабет подаде главата си от библиотеката.

— Джони, майко. Каза, че очаквал с нетърпение утрешния обяд.

— Така ли? — Елизабет направи гримаса, като че ли току-що бе хапнала нещо кисело, но след като погледна лицето на Рейчъл, реши да не казва нищо повече по въпроса. — Мислиш ли, че момичетата могат да разговарят с майка си като разумни същества вече?

Рейчъл сви рамене.

— Кой знае?

XXXIX

Когато се върна в апартамента си, Джони откри, че Рейчъл му липсва страшно много. Изяде един сандвич, защото нямаше настроение да готви, и пусна телевизора, за да си отвлече вниманието. Но след като погледа около двадесет минути, без дори да разбере, че бе пушал информационна програма, го изключи. После направи опит да почете, но не бе в състояние да се съсредоточи върху написаното.

Беше изморен. Имаше тежък ден. Три часа на мотора на отиване и връщане до Луисвил и още три, за да уреди нещата, заради които бе отишъл там. След посещението си при адвоката, се почувствал така, като че ли бяха смъкнали огромен товар от плещите му, който му тежеше от години. Адвокатът вече подготвяше молбата му до съда за преразглеждане на присъдата. Ако молбата се окажеше успешна, а адвокатът предполагаше точно това, тогава можеше да се надява криминалното му досие да бъде унищожено. Следващата стъпка, за да получи пълна компенсация, бе да съди щата, но Джони не се интересуваше толкова много от парите. Стигаше му, че повече нямаше да бъде белязан. Щеше да се почувства свободен, да започне живота си отначало.

Само тази мисъл би била достатъчна, за да спи спокойно, но всеки път, когато се опитваше да затвори очи, той си представяше Гленда така, както я бе видял за последен път, и какво се бе случило с нея после.

Мислите му се насочваха и към Рейчъл.

Не можеше да се отърве от убеждението, че имаше някой там, в тъмното, който я дебнеше. Както и да го наричаше — патологично, параноично, — чувството си оставаше.

Най-после, към единадесет часа не издържа. Обу си ботушите, потупа Уулф нежно по гърба за лека нощ, взе си едно одеяло, възглавница и излезе.

В каквото и глупаво положение да изпаднеше, ако го разкриеха, твърдо бе решил да се установи „на бивак“ в задния двор на Рейчъл.

Ако имаше някой там, този път той нямаше да нападне сама жена в тъмнината.

Този път Джони също щеше да бъде там.

XL

— Джереми!

Нежният глас проникна до съзнанието на момченцето, обзето от непосилна мъка. Седнало на задната веранда в малката дървена къща на баща си то бе хванало главата си с ръце и се подпираше на коленете си, когато чу, че го викат, и погледна нагоре. Не можа да различи нищо друго в тъмнината, освен хамбара и няколко ниски дървета, които растяха в полето зад къщата.

Сам скимтеше жално отнякъде. Сам бе кученцето му. Татко му го бе купил, заради това, което се бе случило с майка им. Е, той не го бе казал, но Джереми се досещаше, не беше глупав. Преди това не му бяха позволявали да си има куче. После майка му я убиха и два дена по-късно той, Джейк и сестрите му си имаха кученце. Не трябваше да си гений, за да се досетиш.

Никога повече нямаше да види майка си. Това означаваше смъртта. Знаеше го, макар малките деца да не го разбираха.

По бузите му се стекоха сълзи. Изтри ги ядосано в ръкава си.

— Джереми. Можеш ли да ми помогнеш, моля те? Кучето ти се е заплело в телта.

Джереми бе излязъл заради Сам и кученцето наистина скимтеше силно. Той стана и заслиза по стъпалата. Зад хамбара имаше всевъзможни неща и бодлива тел, която би могла да нарани едно малко същество, ако се заплетеше в нея. Беше хубаво, че Хетер бе така загрижена. Майка му винаги бе наричала Хетер „курвата“, но след смъртта ѝ тя бе много добра с него.

Когато Джереми прекоси двора и се запъти към хамбара, изведнъж си спомни, че Хетер в момента къпеше момичетата в къщата.

Но вече бе много късно да бяга.

XLI

Елизабет, със завързана престилка над официалните си дрехи за църква, вадеше от фурната кифличките и приготвяше соса за печеното в кухнята. Рейчъл бе извела Стан в инвалидната количка на ежедневната му разходка преди обяд в задния двор, а племенниците ѝ подскачаха наоколо. Тъй като Тилда и Джей Ди бяха свободни в неделя следобед, Беки трябваше да се отзове на звънеца.

Тя постави кубче лед и в последната кристална чаша и се отпрати към вратата. Преди още да отвори, знаеше кой е.

Разтвори широко вратата и усмивката ѝ се стопи.

— Мили боже! — възкликна, не вярвайки на очите си.

Джони Харис бе с костюм — скъп, тъмносин, официален костюм, който като че ли бе излят по него, — снежнобяла риза и кафява копринена вратовръзка. Беше подстригал косата си и бе я обърнал назад, като тя съвсем леко се докосваше до яката над врата му.

— Подранил ли съм? — попита Джони.

Погледите им се срещнаха. Това беше Джони Харис, да.

Сини очи, мургаво, изпито, агресивно лице. Не се бе променил много. Някога Беки си мислеше, че е най-красивият мъж в Тилървил, но след като го бе видяла вчера на погребението на Гленда с джинсите и дългата коса, ѝ се бе сторило, че не бе съвсем нейният тип. Но сега вече беше и изведнъж осъзна, че изпитва завист към сестра си, успяла да хване такъв великолепен самец. „Страхотните парчета“ бяха повече в стила на Беки, отколкото на Рейчъл.

— Беки? — Джони я изгледа малко озадачен, тъй като тя стоеше все така вторачена в него, без да проговори.

— Изглеждаш прекрасно! — каза Беки откровено.

Инстинктивната ѝ завист към сестра ѝ се смени от нетърпението да види колко доволна ще остане Рейчъл от превъплъщението му.

— Рейчъл ще бъде шокирана.

— Благодаря, и аз мисля така.

Джони влезе в просторното фойе с бронзови бюстове, пейзажи с античен сюжет и ориенталска пътека върху излъскания дървен под. Почувства се малко не на мястото си, докато се озърташе наоколо.

— Къде е Рейчъл?

— Навън, с татко и момичетата. Заповядай в хола. Ще ти донеса нещо за пиене. — Беки го поведе към махагоновата врата, която свързваше дневната с фойето. — Няма ли да седнеш? Какво мога да ти предложа за пиене?

— Чай с лед, моля.

Той не се възползва от поканата ѝ да седне и отиде до големия френски прозорец в дъното на стаята. През него ясно се виждаше Рейчъл, която буташе количката на баща си по каменната алея, съединяваща вътрешния двор с малко павирано пространство пред това, което някога е било хамбар, а сега гараж.

— Благодаря. — Джони пое чашата от ръката на Беки. — Това твоите деца ли са? — посочи към трите момиченца, които си играеха на тревата.

— Да. Тази с черната коса е Лиза, по-малката, русокосата, е Лорън, а бебето е Кати. Надявам се, че няма да имаш нищо против да обядваш с тях. Те винаги присъстват на неделния обед.

— Обичам децата.

— Наистина ли?

На Беки ѝ се стори, че въпросът ѝ прозвуча многозначително. Мигновено си го представи как друсата децата на сестра ѝ на коленете си и не знаеше как да реагира при тази перспектива. Затова заговори наслуки, за да прикрие неловкото си положение.

— Рейчъл ми каза също, че обичаш и кучета...

— Наистина ли? — По лицето му премина бавна усмивка, докато отпиваше от чая. — На мен пък ми каза, че във вашето семейство не ги обичате.

— Да, така е. Никога не сме имали куче. Моите момичета имат котка.

— Това е хубаво.

Разговорът замря. Беки, която никога през целия си живот не се бе притеснявала да разговаря с когото и да било, се мъчеше напразно да измисли нещо, но не успя и се отказа. Джони стоеше, пиеше чай и наблюдаваше Рейчъл през прозореца с непроницаемо лице. Беки си

помисли колко бе буен и непокорен в училище, за времето прекарано в затвора, за убийствата, за които сестра ѝ бе така сигурна, че не ги е извършил, и вътрешно потрепери. Беше страхотен мъж, без съмнение. Но около него имаше някакъв опасен ореол и на Беки ѝ бе почти невъзможно да си го представи с Рейчъл — сладката, замечтаната Рейчъл, която винаги бе била така съвършена, никога не се бе държала лошо, никога не бе правила погрешна стъпка. Рейчъл, която винаги бе знаела, кое е добро, и го вършеше с вродена грациозност. Беше невероятно да си я представи с бунтар като Джони Харис, дори в сегашния му вид.

— Рейчъл е... много привързана към теб — каза внезапно, като искаше да разбере как ще ѝ отговори.

Рейчъл никога не бе била така популярна сред мъжете и бе твърде вероятно, главата ѝ да се бе завъртяла само от сексуалното му излъчване, което той наистина притежаваше.

— Каза ли ти го?

Очите му се плъзнаха по лицето ѝ. Беки се почувства неудобно от втренчения му поглед. „Какво толкова в този мъж ме прави така необичайно нервна? Репутацията му? Външният му вид? Костюмът, който ме кара да си мисля за него като за вълк в овча кожа?!“

— Да, наистина.

Джони се усмихна и, за свое удивление, Беки осъзна, че освен зашеметяващата си външност, този мъж притежаваше и огромен чар. „Нищо чудно, че сестра ми е така хлътнала по него.“ Каза си, че ако не беше сестра ѝ, самата тя би могла да се изкуши да изкара един флирт с него. Нищо сериозно, разбира се, и естествено, при никакви условия не би си и помислила за брак с мъж като Джони Харис. Но краткотрайна връзка, нещо мимолетно, щеше да бъде наистина вълнуващо. Освен ако не се окажеше, че е от типа на „доктор Джекил — господин Хайд“, както Елизабет се опасяваше.

— Сестра ти е забележителна жена.

— Радвам се, че си го разбрал.

Джони погледна отново през прозореца почти замечтано, отпи бавно глътка чай и отново се обърна към Беки.

— Разбрах от Рейчъл, че ще се развеждаш. Съжалявам.

— Благодаря.

Беки събра кураж. Ако искаше да научи нещо повече за истинския Джони Харис, трябваше да кара смело. Тези любезни заобикалки нямаше да я доведат до никъде.

— Надявам се, няма да ти се сторя ужасно груба, че се намесвам, но Рейчъл ми е много скъпа. Ти... тя — въпреки огромните си усилия, Беки отново се затрудняваше. — Вие сте много неподходяща двойка.

— Предполагам, че на пръв поглед изглежда така. Но сестра ти има рядката способност, да вижда нещата и под повърхността им.

— Има няколко години разлика във възрастта ви.

— Това не ме притеснява.

Трептящата усмивка, съпроводи думите му, накара Беки отново да замълчи за момент. И тя като него отпи от чая си и погледна през прозореца към Рейчъл, която вече взеше баща си обратно към къщата. С късо подстриганата си коса, развяваща се от вятъра, и разкроената си лимонено жълта пола, разкриваща елегантните ѝ крака, тя съвсем не изглеждаше на тридесет и пет години. Обичта омекотяваше чертите на лицето ѝ, докато, наведена над Стан, му говореше нещо. Беки знаеше много добре, че баща им не разбира и дума от това, пък и едва ли въобще разбираше, че му се говори. Докато я наблюдаваше, изпита истинска привързаност към нея и непреодолимо желание да я защити.

— Просто искам да е щастлива! Тя го заслужава! — каза пламенно.

— В такъв случай, двамата искаме едно и също.

— Роб, мъжът, с когото се среща, е много приятен човек. Той е фармацевт, има хубава къща и е на четиридесет години. Ще ѝ бъде добър съпруг.

Тази внезапна реч бе твърде многозначителна.

— Не съм съгласен. След по-малко от година Рейчъл ще бъде нещастна, ако е достатъчно глупава, да се омъжи за него.

Беки го изгледа стреснато.

— Какво те кара да мислиш така.

— Рейчъл е мечтателка. Много малко хора разбират вътрешния ѝ мир. Тя възприема живота различно от другите. Любовта ѝ е по-дълбока, предаността ѝ е по-силна, податливостта ѝ да бъде наранена — по-голяма. Заслужава повече от това, да бъде съпруга на някой неандерталец, и няма да е щастлива в тази роля.

Беки онемя, докато слушаше тази красноречива, задълбочена и напълно вярна оценка на сестра ѝ. Никога не би предположила, че Джони Харис притежаваше такава проникателност. Всъщност, до този момент доста се съмняваше, че е проникателен.

Може би отношението на Рейчъл към него се дължеше на много повече от това, което тя подозираше.

— След като знаеш всичко това, предполагам, осъзнаваш, че би могъл да я нараниш много жестоко.

— По-скоро бих отрязал главата си, отколкото да я нараня.

Това просто, тихо изявление бе така истинско, че Беки усети, как страховете ѝ започват да се разсейват. Оставаха все още твърде много препятствия по пътя на Рейчъл да намери щастието си с Джони, но поне неговите чувства не бяха едно от тях.

— Беки, къде си? Трябваш ми... — гласът на Елизабет достигна до тях, секунди преди тя да покаже главата си и да види, че дъщеря ѝ не е сама.

— О! — Елизабет замълча за миг, докато оглеждаше гостенина си от главата до петите.

От лекия шок, който премина по лицето ѝ, Беки позна, че външността му не бе по-малка изненада за майка ѝ, отколкото за нея самата. Но Елизабет бе свикнала да прикрива чувствата си пред хората и бързо се овладя. Беки дори си помисли, че човек, който не я познаваше твърде добре, едва ли би забелязал лекото ѝ колебание, преди да продължи.

— Не разбрах, че сте пристигнал. Как сте? Много мило да дойдете у нас на обяд.

— Беше любезно от ваша страна да ме поканите.

Притеснението на Беки, че трябва да бъде нещо като рефер при тази първа среща между майка ѝ и Джони, започна да изчезва. Майка ѝ бе въздържана, но достатъчно вежлива. Очевидно бе проумяла добре чувствата на Рейчъл към този човек, за да не му каже нищо неучтиво, въпреки че в поведението ѝ се усещаше известна скованост, която явно се дължеше на неодобрението ѝ. Джони Харис нямаше начин да го знае, а това, което не знаеше, не можеше да го обиди.

Елизабет обаче изненада и обърка Беки с прямотата си.

— Рейчъл ми каза, че е влюбена във вас. Само този факт е достатъчен да се запознаем, не мислите ли така?

— Абсолютно, госпожо.

Джони ѝ се усмихна. Елизабет бе направена от по-здрато тесто от Беки или може би бе преминала възрастта, когато се смущаваше от мъжката привлекателност. Тя не бе видимо трогната от чара му.

— Радвам се, че сте съгласен. Ще ми е по-лесно да ви кажа това, което искам.

Елизабет се приближи на около метър и половина от него и скръсти ръце пред гърдите си. Беки, изслушала изумена предисловието на майка си, горещо се молеше Рейчъл да се появи незабавно. Но молбата ѝ остана напразна.

— Трябва да знаете, че имам сериозни опасения за връзката ви с Рейчъл. Тя е убедена, че вие не сте убиец, и в този момент аз нямам друг избор, освен да се съглася с нея. Очевидно, е много по-добре информирана за вас.

Елизабет вирна брадичката си, очите ѝ заискриха и тя направи няколко решителни крачки напред, като сочеше с палец право в носа на Джони Харис.

— Но, позволете ми да ви предупредя, сър, че ако се случи нещо лошо с дъщеря ми, докато се среща с вас, ще ви държа отговорен, без значение какво казва полицията, съдът или който и да е друг. Ще взема пушката на съпруга си, ще ви намеря и ще ви застрелям собственоръчно. Вече съм стара, животът ми почти е преминал и няма да загубя много, ако го направя. Затова можете да ми повярвате, че имам предвид точно това, което казах. Ясно ли ви е?!

— Да, госпожо.

Беки с облекчение забеляза, че Джони дори леко се забавляваше. Страхуваше се, докато слушаше майка си, че Джони ще се обиди и ще си тръгне, а тя трябваше да обяснява после всичко на Рейчъл, включително и това — защо не се е намесила. Но никой не бе успявал да спре Елизабет, когато е решила да направи или каже нещо!

— Добре. Тогава може би ще сте така добър да отидете в задния двор и да извикате Рейчъл и момичетата. Обикновено не карам гостите си да вършат подобни неща, но дъщеря ми беше цяла сутрин на тръни, докато ви чакаше да се появите. Възнамеряваше да бъде вътре при

пристигането ви, за да не мога да говоря с вас насаме, но предполагам, че сте дошъл малко по-рано.

— Малко. — Джони я изгледа спокойно. — В такъв случай, аз също се радвам. Защото сега и аз имам възможност да ви кажа нещо. Вие не трябва да се страхувате, че ще убия Рейчъл, защото разбира се, няма да го направя. Но всичко останало в нашите взаимоотношения е само неин проблем... и мой. На никой друг.

Елизабет и Джони се изгледаха продължително, което напомни на Беки за двама опоненти, които премерваха силата си, разбирайки, че противникът им е страшен. После Джони се усмихна и на Беки ѝ се стори, че след поздравя рапирите са прибрани.

— Ще отида да извикам Рейчъл. Извинете ме.

Той кимна на двете жени и излезе от стаята, а секунди по-късно те чува входната врата да се отваря и затваря.

Елизабет и Беки се спогледаха.

— Не е такъв, какъвто очаквах.

— Не. — Беки си пое дълбоко дъх. — Майко, как можа да му кажеш това? Беше толкова груба.

— По-добре груба, отколкото сестра ти да свърши като другите жени, с които се е срещал. Не че усещам такава порочност в него, но човек никога не може да бъде напълно сигурен. Той е хубавец и не се страхува да отстоява позициите си. Харесвам това качество в мъжете. Но все още е много рано да си оформя мнението за него. Ще видим първо как вървят нещата между него и Рейчъл.

— Майко...

— Замълчи, Беки, и ела в кухнята. Трябваш ми да напълниш чашите, докато сервирам супата.

XLII

Когато Джереми отвори очите си, все още не виждаше нищо. За миг се изплаши, като си помисли, че е ослепял. После осъзна, че там, където се намираще, бе много тъмно. Толкова тъмно, че не можеше да види нищо. Абсолютно нищо, нито дори коленете си, които почти се допираха до носа му, както бе легнал на една страна върху нещо много студено и твърдо.

Всичко около него бе студено и миришеше на мухъл, като в старо мазе. В къщата на баща му нямаше такава тъмно, студено и вонящо място. Дори нямаха мазе. Тук по-скоро му приличаше на пещера.

Не бе в къщата на баща си. Джереми потрепери, когато разбра това. Дали беше мъртъв тогава? Дали това бе адът, или чистилицето? Дали майка му бе някъде наблизко? Не, тя сигурно беше в рая. Ако някой заслужаваше да отиде в рая, това бе тя.

Надигна се, за да се огледа. Зави му се свят от острата болка, която го прониза. Главата го болеше. Как ли бе ударил главата си? Дали беше паднал?

После, много бавно, си спомни. Седеше на задната веранда и някой, а не Хетер, го бе извикал да помогне на Сам. В миг на просветление му се стори, че този някой сигурно бе убиецът на майка му. *Нещото*, което бе видял в тъмното, се беше върнало за него.

Джереми се разхлипа. Уплаши се от звука и притихна. Ами ако *нещото* се криеше наблизко и го чакаше да се събуди? Дали щеше да го убие, както бе убило и майка му?

Много внимателно, много тихо той положи главата си на твърдата, студена повърхност, придърпа коленете си по-близо към тялото си и ги обгърна с ръце. Свит така на малка топка, отново затвори очи.

По бузите му се стичаха сълзи.

XLIII

— Лельо Рейчъл, виж! — сочеше Лорън към къщата.

Рейчъл се обърна и се смръщи. Кой беше този мъж, който идваше към тях?

„Джони!“ Остана с отворена уста, докато го оглеждаше от подстриганата коса до излъсканите върхове на лачените му обувки. Той пак бе най-красивият мъж, когото бе виждала, но елегантните дрехи му придаваха някаква сила, която никога не бе свързвала с него. Изглеждаше като млад, красив и много секси специалист по комуникационна електроника. Не приличаше единствено на Джони Харис.

— Е? — усмихна се той, като се приближи.

Рейчъл затвори устата си и поклати глава.

— Подстригал си се!

— Каза ми, че се нуждая от това.

— Но не трябваше... надявам се, че не си го направил заради мен!

— Не, направих го заради Уулф. Разбира се, че заради теб. И заради себе си също. Вече съм достатъчно възрастен, за да си играя на хлапе.

Погледите им се срещнаха и тя прочете в очите му безмълвното му послание. Беше готов да порасне, да се откаже от ролята си на лошото момче, да скъса с миналото. Тази мисъл я трогна. Може би общото им бъдеще не бе така невъзможно, както се опасяваше.

— Изглеждаш фантастично!

— Благодаря. Самата ти изглеждаш чудесно.

Джони погледна към Стан, взирац се в празното пространство, заобиколи количката му и целуна кратко, но властно Рейчъл. Замаяна, тя се повдигна на пръсти, обви ръце около врата му и го целуна на свой ред. Дочула хихикане зад гърба си, замръзна, погледна назад и бузите ѝ пламнаха.

Лорън, Лиза и Кати стояха наблизо и се подсмиваха.

— Това новият ти приятел ли е, лелю Рейчъл? — попита Лорън с широко отворени очи.

Рейчъл си мислеше, че не би могла да се изчерви повече, но откри, че е сгрешила.

— Да — отговори Джони вместо нея, като също се усмихна на момичетата. — А вие трябва да сте Лиза, Лорън и Кати.

— Откъде знаеш имената ни? Лелю Рейчъл, ти ли си му казала? Рейчъл вече бе възвърнала самообладанието си и поклати глава.

— Това е господин Харис, деца.

Джони я изгледа косо с изненада в погледа си.

— Не съм свикнал да ме наричат „господин“. Могат да ми казват Джони, ако искат.

— Господин Харис — повтори строго Рейчъл на племенниците си. После се обърна към Джони: — Това е израз на уважение. Те се обръщат към всички възрастни с „господин“ и „госпожо“, с изключение на роднините.

— Разбирам — засмя се той. — Ще се опитам да свикна. Но не се чуди, ако не реагирам първите няколко пъти.

— Няма значение. Стига да не забравиш да отговаряш на мен.

— Зависи как ще ме наречеш.

Рейчъл му направи гримаса. Хвана ръката му и го поведе пред количката. Джони я изгледа въпросително, но тя не го забеляза, защото вниманието ѝ бе насочено към баща ѝ.

— Татко, това е Джони Харис — рече му тихо, но настойчиво.

Стан продължи да се взира в пространството. Лицето му беше бледо и безизразно, ръцете му лежаха неподвижни върху одеялото, с което беше завит.

— Здравейте, господин Грант.

Думите на Джони нямаха по-голям ефект от тези на Рейчъл. Това я натъжи.

— Беше толкова забавен — каза тя на Джони, който стискаше съчувствено дланта ѝ. — По-силен от живота. Винаги в движение. Голям шегобиец и... — гласът ѝ потрепери.

— Всъщност, спомням си го, когато бях малко момче — отвърна Джони, за нейна най-голяма изненада. — Да си призная, винаги се страхувах от него. Веднъж тъкмо си пълнех джобовете с дъвки от вашия магазин, когато той каза нещо зад гърба ми. Силният му глас ме

изплаши до смърт. Огледах се, готов да побягна. Бях убеден, че са ме спипали, но баща ти дори не говореше на мен. Ох, какво успокоение! Измъкнах се и повече не посмях да открадна нищо от магазина на господин Грант.

Рейчъл изучаваше лицето му, изумена.

— Ти си крал от нашия магазин?!

Джони се засмя.

— Крадях от всички магазини в града. Но никога не ме хванаха.

— Шегуваш се! — Тя дръпна ръката си от неговата.

Сините му очи заблестяха.

— Нали не си си мислила, че съм пял в църковния хор. Никога не съм убивал никого. Но всичко останало си е съвсем вярно.

— Джони Харис! Нищо чудно, че така съчувстваше на Джереми!

— Защо мислиш така?

— Защото си състрадателен човек, който не може да понесе дете да се предаде на полицията.

— Това, също. Но през цялото време си представях, че можех да бъда и аз на неговото място преди много години. Разбира се, сега съм напълно променен. — Усмивката на Джони се стопи. — Говорих с адвокатата си вчера. Той ме убеждава, че с доказателствата, които полицията има сега, присъдата ми за убийство би могла да се изличи от досието ми. Ако излезе прав, вече няма да бъда углавен престъпник.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Добра новина, нали? Но все още не съм ти казал най-хубавата.

— Каква е най-хубавата?

Джони поклати глава.

— Майка ти ме изпрати да ви извикам с племенниците ти.

— Ти си говорил с майка ми?

— О, да. И с Беки също. И дори пихме чай.

Рейчъл погледна часовника си.

— Но сега е точно два часа. Кога си пристигнал?

— Малко по-рано — каза той с печална гримаса.

— Беше ли майка... вие двамата...

— Майка ти — прекъсна я Джони, — е забележителна жена. И това е всичко, което ще ти кажа.

— О, Господи! Беше ли груба?

— Въобще не. Просто — твърда. Мисля, че бих могъл да я харесам.

Рейчъл, тикайки количката, го изгледа въпросително.

— Какво означава това?

— Това означава, че сега зная, откъде имаш своето лъвско сърце.

Рейчъл понечи да отговори нещо, но Беки се появи на верандата и им замахна нетърпеливо.

— Обядът е готов! Хайде!

Момичетата се затичаха към майка си.

Обядът бе сервиран и Рейчъл имаше достатъчно възможност да наблюдава, как Джони се държи със семейството ѝ. Благодарение на Беки, на масата имаше само водни и винени чаши, а сребърните прибори бяха сведени до минимум. Рейчъл се бе отказала от идеята, да се опита да обучи Джони в сложните маниери на хранене, и остана изненадана и облекчена, когато той разгъна салфетката и я постави в скута си. После използва съответния нож за кифличката и безпогрешно вземаше подходящите прибори за всяко ястие. Рейчъл едва се овладя, да не се ококори насреща му, тъй като Джони се справяше така, сякаш цял живот бе присъствал на подобни обяди. Майка ѝ, която го наблюдаваше като орлица в началото, също бе доста успокоена от маниерите му.

— Харесва ли ви да работите в железарския магазин? — попита го, като ловко пхна лъжица супа в устата на съпруга си.

— Не съвсем — отговори Джони. — Предполагам, че няма да се задържа дълго там.

— О! — възкликна Елизабет.

Беки и Рейчъл също го изгледаха изненадани.

— Мисля да следвам.

— Наистина? — обади се този път Рейчъл. — Да следваш? Сигурно искаш да кажеш, да отидеш в колеж?

— Всъщност, исках да кажа правен факултет.

Джони сложи парче стек в устата си така спокойно, като че ли не бе направил толкова важно съобщение.

— Правен факултет?! — извикаха и трите жени едновременно.

Те се спогледаха една друга, а после насочиха погледите си към него. Той продължаваше да дъвче стека си невъзмутимо. Момичетата,

приучени да пазят тишина, когато се хранят с възрастните, също се спогледаха над чиниите си.

— Да. — Джони отпи глътка вино и се взря в Рейчъл. — Не мислиш ли, че от мен ще излезе добър адвокат?

— Но, Джони... — започна тя и замлъкна, защото осъзна, че бе по-добре да го обсъдят само двамата.

— Това са много години занаят, нали? Първо трябва да минеш през колеж, а освен това не съм чувала в нито един правен факултет да допускат осъдени за углавни престъпления.

Елизабет бе престанала да храни Стан и леко се намръщи.

— Аз имам степен от колеж — отговори Джони със съвсем ведро лице, докато си режеше ново парче стек. — Станах бакалавър по сравнителна литература, докато бях в затвора. Работех в строителния екип по шосето и изкарах курс чрез кореспондиране с колежа. И ако моят адвокат не греши, вече няма да бъде осъден углавен престъпник.

— Какво?! — Елизабет наистина бе поразена.

— Полицията е убедена, че убиецът на Гленда Уоткинс и на Мерибет Едуардс е един и същ. Всичко около убийствата — от дълбочината и силата на ударите, което сочи към едно и също оръжие на престъплението, — до цветята, разпръснати върху трупите, е идентично. Аз бях с Рейчъл, когато са убили Гленда. Това премахва подозренията от мен и за предишното злодеяние. Адвокатът ми твърди, че с тези доказателства, като се прибави и фактът, че никога не е имало никакви неоспорими улики срещу мен, сигурно ще бъде доста лесно да се изчисти досието ми.

Елизабет изгледа първо Рейчъл, а после Джони.

— Разбирам... — произнесе бавно, опитвайки се да смели тази новина.

— Може ли да бъде извинена, мамо? — обади се Лорън, като издърпа стола си назад и стана, без да изчака отговор.

— Аз също, мамо — последва я и Лиза.

— Вие двете не искате ли десерт? — Елизабет се откъсна от мислите си и се усмихна на внучките си...

— Нахраних се — отвърна Лорън.

— Ще си хапнем по-късно. — Лиза погледна умолително майка си.

— Нямам нищо против — съгласи се Беки и момичетата излязоха от стаята.

— Беше много вкусно, госпожо Грант — каза Джони, облегна се назад и постави салфетката си до чинията.

Рейчъл бе толкова впечатлена от поведението му на масата, че се усмихна неволно.

— Благодаря — Елизабет също му се усмихна.

— Десерт? — попита го Рейчъл.

— И аз като племенниците ти мисля, че ще изчакам за по-късно.

— Кафе?

Джони поклати глава.

— Рейчъл, ако сте привършили, защо не излезете с Джони навън да го поразведеш наоколо, а аз ще помогна на майка да прибере.

— Благодаря, Бек — рече Рейчъл с искрица признателност и стана.

Умираще, да останат двамата насаме. Джони я последва, като изказа още веднъж комплиментите си за храната на Елизабет.

XLIV

— Наистина ли искаше да кажеш това, или само се опитваше да направиш впечатление на майка ми? — поде Рейчъл, веднага щом излязоха и поеха по алеята, хванати за ръце.

— Какво съм искал да кажа?

— За правния факултет.

— Да. Да, наистина имах пред вид това.

— Така ли? — В гласа ѝ се долавяше задоволство.

— Не можеш ли да си ме представиш като адвокат? — Джони се засмя. — Не ми отговаряй. Не е толкова непостижимо. Докато бях в затвора, научих доста неща за правото и адвокатите. Мисля, че от мен ще излезе доста добър обществен защитник.

— И аз смятам така.

— Харесва ти идеята, нали?

Рейчъл се обърка. Нямахше причина, никаква конкретна причина, да мисли, че бъдещите му планове биха могли да имат някакво отражение върху нея. Но сърцето ѝ започна да тупти по-бързо, докато си представяше живота си като госпожа Харис.

— Как е презимето ти? — попита тя замислена.

Той я изгледа бързо.

— Защо?

— Сигурна съм, че е записано в училищния регистър, но не си го спомням.

— Уейн.

Рейчъл сбърчи чело.

— Мисля, че е очарователно. Джон Уейн Харис.

— Радвам се, че ти харесва.

Вървяха по една утъпкана пътека, която водеше към другия край на гората. Джони я заведе до голямото дърво, на което Стан бе построил къщичка на нещо като платформа, а до нея се стигаше по малка стълба.

Като деца с Беки бяха лудували тук безкрайно, а като млада учителка Рейчъл бе прекарала не един следобед, погълната от интересна книга. Гъстите листа, които образуваха покрив отгоре, вече бяха позлатени от приближаващата есен. Едно-единствено пожълтjало листенце се отрони и бавно затанцува из въздуха.

— Откъде знаеш за нашето дърво? — попита Рейчъл, когато ѝ стана ясно, че Джони нарочно я бе повел в тази посока.

— Да не мислиш, че никога не съм претърсвал тази гора? Хек, Грейди и аз дори сме ви наблюдавали как с Беки си играете тук. Понякога, когато нямаше никой наоколо, си представяхме, че сме пирати, завладяващи чужд кораб, и естествено, това дърво бе корабът.

— Не съм знаела това.

— Вие бяхте твърде големи, за да играем с вас тогава, затова ви оставяхме сами.

— Вероятно и сега съм твърде голяма, за да си „играеш“ с мен — печално установи Рейчъл.

Джони я погледна и я придърпа към себе си.

— Ти си съвсем подходяща за мен. Ако беше обратното, ако аз бях с пет години по-възрастен от тебе, хората щяха да сметнат разликата в годините ни за съвсем нормална. На колко години е приятелят ти, фармацевтът? Четиридесет, нали? Тази разлика дори е по-голяма, отколкото между мен и теб, но помисляла ли си някога, че той е твърде стар за теб? Не, не си.

Ръцете му бяха около нея, тялото ѝ бе притиснато към неговото, а гласът му се разливаше със сладостната съблазън на горски мед. Рейчъл се опиваше от приятния му тембър с полузатворени очи и бегла усмивка на устните. Когато пожелаеше, Джони можеше да очарова и бодлите на таралеж.

— Освен това, аз съм достатъчно зрял за възрастта си... — прошепна той в ухото ѝ, защото му стана ясно, че тя не го слушаше, и я целуна по шията.

— Държа се страхотно с майка... — измърка Рейчъл, докато той продължаваше да я целува надолу към пазвата.

— Тя все още ме плаши до смърт, но се надявам да го преодолея.

Джони повдигна брадичката ѝ и я целуна отдолу. Рейчъл се вкопчи за раменете му и се отдаде на удоволствието да бъде обичана.

— Рейчъл?

— Хммм?

— Мислиш ли, че би могла да се качиш на дървото с тази рокля и тези обувки?

— Да се покатеря?!

Объркана от предложението му, което бе твърде различно от това, което очакваше, тя отвори очи и се намръщи. Но Джони бързо я целуна успокояващо по нацупените устни.

— Чу ме добре. Можеш ли?

Рейчъл погледна към саморъчно направената стълба, която водеше високо нагоре в дървото до малката дупка в платформата, през която трябваше да се провре, а после огледа красивата си бледожълта рокля и високите си лачени обувки.

— Ако минеш пръв...

— Нали не си мислиш, че ще бъда така невъзпитан, да надничам под полата ти?

— Напротив, точно това си мисля.

— Познаваш ме твърде добре — усмихна се Джони.

Хвана се за един клон и започна да се катери ловко. Рейчъл го последва внимателно. Никак не ѝ се искаше да си развали роклята.

— Пфу, забравих за чорапите си! — изохка, когато мина през отвора и седна, провесила крака надолу. По тях вече се спускаха дузина бримки.

— Винаги можеш да ги събуеш — рече Джони въодушевено.

Рейчъл се обърна. Наблюдаваше я така предизвикателно, че изразяваше по-красноречиво от всякакви думи, какви бяха намеренията му. Платформата беше тясна, а стените, които я заграждаха, не по-високи от деветдесет сантиметра. Нямаше друг покрив, освен зелената корона на дървото, която скриваше почти цялото небе.

Очите на Джони бяха по-светлосини от късчетата небе, които прозираха пред клоните, а устните — извити в загадъчна усмивка. Вятърът леко разрошваше черната му къдрава коса. Консервативната подстрижка подчертаваше скулите му, интелигентното чело и волевата брадичка. Правеше го по-красив от всякога. Изглеждаше съвсем различен от закоравелия грубиян, слязъл от автобуса преди няколко седмици.

Ако бе знаела как щеше да промени живота ѝ, сигурно още тогава би се хвърлила право в обятията му и така да го изплаши, че да побегне обратно към затвора.

При представата, как ли би реагирал на подобно посрещане, Рейчъл се засмя.

— Нещо смешно? — попита я, като повдигна веждата си.

Рейчъл поклати глава.

— Не, просто съм щастлива.

— Така ли? Аз също. Но ще бъда още по-щастлив, ако седнеш до мен. Мисля, че трябва да поговорим.

— Да поговорим?

— Защо, да не си въобразяваш, че възнамерявам нещо друго?

— Надявах се.

Джони също се засмя и протегна ръка към нея.

— Ела тук, Рейчъл, и бръкни в джоба ми. Имам подарък за теб.

— Наистина ли? — усмихна му се блажено.

Мисълта, че Джони ѝ е донесъл нещо, ѝ достави огромно удоволствие. Това бе първият му дар.

— Бръкни в джоба ми — повтори той.

— Чувствам се глупаво — запротестира Рейчъл през смях, но се подчини.

Първият джоб бе празен, но във втория имаше една малка увита кутийка. Тя я сложи на дланта си и остана дълго загледана в нея. Беше опакована със сребристо фолио и завързана с бяла панделка.

— Прекрасна е!

— Отвори я.

В гласа му се долавяше леко напрежение и Рейчъл усети, как сърцето ѝ започна да бие учестено, докато развързваше панделката. Бе почти сигурна какво имаше вътре, но можеше и да греши. Не искаше надеждите ѝ да са прекалено смели.

Вдигна капака на бижутерийната кутийка. Ръцете ѝ се разтрепериха.

В нея имаше пръстен с диамант — великолепен солитер — който бе поне половин карат, и бе инкрустиран върху платина.

— Джони! Откъде си взел пари?

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш? Не съм ги откраднал, ако това те тревожи. Железопътната компания предложи на

Сю Ан, на Бак и на мен седемдесет и пет хиляди долара компенсация за смъртта на баща ни. Настояваха да ги вземем и аз се съгласих. А пред теб е приблизително една пета от моя дял.

— Не е трябвало! Красив е!

— Би ли погледнала това проклето нещо?

Нервността в гласа му я изненада и Рейчъл огледа пръстена поотблизо. Към него с бяла панделка бе привързана малка картичка и с почерка на Джони бе написано: „Омъжи се за мен?“

Рейчъл вдигна очи към Джони, който я следеше с някаква странна смесица на нежност и безпокойство.

— Е? — попита той.

Рейчъл извади пръстена от кутийката и го постави на лявата си ръка.

— Може би — целуна го по устата.

— Може би? — В гласа му се долавяше обида.

— Не мислиш, че ще минеш само с това, нали? Ако искаш да се омъжа за теб, тогава ще трябва да ме попиташ, както трябва.

Джони изстена.

— Трябваше да ти го кажа с цветя. Знаех си.

Рейчъл го удари по рамото.

— Престани да се шегуваш. Говоря ти сериозно.

Бе коленичила до опънатите му крака, а полата ѝ бе разперена около нея като жълта камбанка. Стисна го за лактите.

— Аз също.

— Тогава...

Той въздъхна.

— Добре. Добре. Рейчъл, ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

— Не?!

— Опитай отново. Този опит не бе задоволителен.

— Мили Боже! Да не очакваш, да падна на колене пред теб?

— Ще бъде много мило.

— Майтапиш се, нали?

Рейчъл поклати глава. Той я изгледа за миг доста нацупено. После на лицето му се изписа поизкривена усмивка и се предаде. Застана на едно коляно и взе ръката ѝ.

— Рейчъл, ще се омъжиш ли за мене?!

— По-добре е. Но без пура.

— По дяволите, Рейчъл! — Пръстите му се впиха здраво в китката ѝ.

Рейчъл го изгледа в упор.

— Джони, обичаш ли ме?!

Погледите им се срещнаха. Неговият бе нежен и топъл. На Рейчъл не ѝ убягна лекото почервяване на бузите му. Очевидно, се чувстваше смутен да признае открито подобно нещо.

— Естествено. Това си е съвсем естествено, когато мъжът иска ръката ти.

Тя поклати глава.

— Не искам да приемам нищо за естествено. Предполагам, че това ще е последното предложение в живота ми, затова държа, да е както трябва. Ако ме обичаш, признай ми го. Кажи ми го, за Бога.

— Рейчъл... — започна Джони, леко раздражен.

Явно се бе замислил, какво да ѝ каже, защото затвори съсредоточено устата си. После, за нейно най-голямо изумление, свободната му ръка се прилепи до сърцето му. Изглеждаше като нацупено момче, което се готвеше да изрецитира някакво обещание по принуда.

— Джони...

— Тихо. Не разбираш ли, че ще оголя душата си. — Той се намръщи и си пое дълбоко дъх. — Любовта ми е като червена, червена роза, току-що напъпила през юни. Любовта ми е като мелодия сладка. Така прекрасна си ти, моя мила, и толкова съм влюбен, че ще те обичам винаги, моя мила, дори моретата да пресъхнат!

Дълбокият му, плътен глас придаваше особено звучене на поезията, която достигна до сърцето на Рейчъл. Не изглеждаше вече начумерен, не приличаше повече на ученик, когото го карат да декламира против волята му, а на мъж, придобил сили от обяснението си в любов. Рейчъл погледна в дълбоките му сини очи и това, което зърна там, я накара да се просълзи. Стисна по-силно ръката му.

— Докато моретата пресъхнат, моя мила, и скалите да се стопят. И тогава пак ще те обичам, моя мила...

След като и последната дума заглъхна, двамата останаха притихнали за миг. Рейчъл продължаваше да го гледа право в очите и ѝ се стори, че вижда добротата и истинската му същност в тях. Нейните

бяха така замрежени, че всеки момент сълзите ѝ щяха да рукнат. Изведнъж Джони се засмя.

— Робърт Бърнс трябва доста да си е падал по момичетата. Тази поема е истински кошмар.

— Джони Харис!

Изтръгната рязко от сълзливата си сантименталност, Рейчъл го отблъсна. Той не падна по гръб, което очевидно бе целта ѝ, но загуби равновесие и се хвана за нея.

— Пусни ме!

— Господи, Рейчъл, шегувах се. Не говорех сериозно.

— Това е прекрасно стихотворение — почти се бях разплакала, — а ти се шегувах! Бих могла да те убия! Казах ти да ме пуснеш!

Тя яростно се бореше да се освободи. Джони успя да я задържи и я придърпа в скута си.

— Махни си лапите от мен!

— Рейчъл, не си разбрала правилно! Аз...

— Ако не си махнеш ръцете веднага, ще... ще...

Вбесена, Рейчъл не успя да измисли достатъчно страшна заплаха. Докато тя говореше несвързано, като се опитваше да свали пръстена и да му го хвърли в лицето, Джони я притисна до гърдите си и повдигна брадичката ѝ нагоре.

— Не се шегувах за поемата.

— Ти каза...

— Зная много добре какво казах. Нямах пред вид това. Изрекох я съвсем искрено. Всяка дума. Заклевам се.

Рейчъл спря да се извива и го изгледа с подозрение.

— Знаеше, че тази поема е любимата ми, нали? И нарочно я използва, за да ме заблудиш.

Той я целуна по слепоочието, но изражението му съвсем не подсказваше разкаяние.

— Знаех, в гимназията учителката ми по литература бе така отдадена на поезията, спомняш ли си? Тя така ме бе очаровала, че си спомням почти всяка дума, която ни бе казала. Наистина не иронизирах поемата.

— Лъжеш.

— Не лъжа — целуна я по връхчето на носа. — Още повече, че го знаеш. Знаеш чувствата ми към теб. Както и аз твоите към мен.

Рейчъл, понякога, когато изпадам в прекалена сантименталност, си мисля, че просто сме създадени един за друг.

Рейчъл отново изгледа смуглото му, красиво лице, блестящите сини очи, сексапилните му устни с усмивка на тях, и се предаде. Ако искаше Джони Харис, тогава трябваше да го приеме, такъв, какъвто си е.

И каква ли бе ползата от трогателно обяснение в любов. Тя познаваше чувствата му. Беше ги разбрала със сърцето и душата си.

XLV

— Да — каза тихо.

— Да?

— Чу ме много добре.

— Добре — усмихна се Джони. — Нямахте да ми е приятно да връщам пръстена. Не запазих разписката.

— Не си забавен днес!

— Опитвам се...

Очите му изведнъж бяха станали мрачни.

— Рейчъл, не мога да остана в Тилървил.

— Зная.

— Мислех си да се оженим, колкото е възможно по-бързо, и да се преместим някъде, може би на запад.

— Колко скоро?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Тази седмица. Рейчъл... — той се поколеба. — Не съм сигурен, че си в безопасност тук. Дълго обмислях нещата и стигнах до заключението, че някой луд ме мрази ужасно много и убива жените, на които държа. Ако това е вярно, следващата ще си ти.

— Наистина ли мислиш така? — промълви Рейчъл.

— Надявам се да греша. Но трябва да действаме така, като че ли е вярно. Познай къде бях нощес?

— Къде?

— На пост. В задния ти двор.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам. Мога да ти го докажа — виж на колко места са ме изпохапали комарите.

Джони свали сакото си, разкопча ръкава на ризата си и го вдигна нагоре. Рейчъл забеляза поне половин дюзина малки почервенели подутини.

— На другата ми ръка има още. И на врата ми. Тези малки кръвопийци ме атакуваха навсякъде, където не бях облечен. Да знаеш

само как сърби!

Рейчъл бе изненадана и трогната.

— Не е трябвало да го правиш.

— Не е трябвало? Не искам да те загубя, учителко. Ако цената да те запазя жива, е да прекарвам нощите си, като предлагам тялото си на тези мини вампири, готов съм да я заплатя. Другите жени, които съм имал, са мъртви, Рейчъл.

Тя потрепери.

— Това ме плаши!

— Мен също. Но нищо няма да ти се случи, защото ще се погрижим за това. Нощем няма да излизаш от къщи, а аз ще се разполагам на бивак в задния ти двор, в случай, че забравиш. Ще се оженим бързо и ще се махнем от този ад. Съгласна ли си?

— Съгласна — усмихна се Рейчъл.

Отдаде се на целувката, на ръцете му, които я милваха по гърба и бедрата. Сега тя беше негова, както и той неин. Въпреки различията в произхода им, сега те бяха просто едно цяло.

— Рейчъл?

Джони я целуваше по брадичката и шията, докато пръстите му разкопчаваха малките копченца пред гърдите ѝ.

— Да?

Рейчъл се опитваше да развърже възела на вратовръзката му, но без особен успех.

— Искаш ли деца?

Мислите ѝ, замъглени вече от обзелото я желание, се проясниха за миг.

— Да. Много!

— Добре. — Той се изправи и ѝ се усмихна. — Мразя презервативите.

После изхлузи роклята ѝ и я захвърли на пода. Рейчъл за миг се разтревожи за новата си дреха, но Джони вече доста умело събуваше обувките и чорапогащите ѝ. По пламъчетата в очите му, с които я оглеждаше, седнала почти гола в скута му — само по сутиен и бикини, — тя забрави за всичко останало. Мислеше си само за него и за прекрасното усещане.

— Хубаво бельо.

— Благодаря.

— Дантела и коприна. По-красиво е от всичко, което някога съм си представял.

— Мислех, че си си фантазирал, че съм въобще без белъо.

— Е — засмя се Джони. — Не е по-хубаво от това. Но приблизително.

Ръката му обхвана едната ѝ гръд, а устните му се сляха с нейните. Тръпки побиха цялото ѝ тяло, когато езикът му бавно проникна в нея. Зърната ѝ настръхнаха под ласките на топлите му пръсти. Обзе я познатото отмаляване в слабините и се отдръпна.

— Почакай...

— Ммм...

Той гледаше голите ѝ крака върху тъмносиния си панталон — контраст, от който очите му потъмняха. Прекара дланта си от вътрешната страна на бедрото ѝ — надолу до коляното, а после нагоре. Рейчъл инстинктивно разтвори краката си, но после ги присви и слезе от скута му.

— Дръж се прилично — напомни му тя при опита му да я сграбчи отново.

Коленичи пред него и разкопча ципа му.

— Рейчъл... — прошепна Джони, когато нетърпеливите ѝ пръсти намериха пениса му.

Намръщи се леко, докато го освободят от слипа.

— Шшт...

Тя се наведе и докосна с език връхчето на мъжествеността му — съвсем леко, дразнещо.

— О, да! — простена Джони, щом косата ѝ се разпиля върху него, а устата ѝ го погълна целия.

Тялото му се вцепени, главата му бе отметната назад, а ръцете му си играеха с кичурите ѝ, милвайки я в ритъма на нейните движения...

— Лельо Рейчъл!

Трябваше да измине известно време, за да достигне викът до съзнанието им.

— О, Господи! — изхриптя Джони, а пръстите му я стиснаха здраво. — Не сега!

— Какво?...

Рейчъл погледна нагоре. Беше леко замаяна и сетивата ѝ не можеха да я ориентират. Неговият вкус бе все още в устата ѝ.

— Лельо Рейчъл!

— Лорън!... — задъхано изрече тя и изпусна пениса му, като че ли изведнъж бе станал нагорещено желязо.

После трескаво започна да търси дрехите си.

На Джони му трябваше доста по-малко време, за да придобие отново приличен вид и да ѝ се заусмихва похотливо.

— Хубаво дупе... — прошепна ѝ.

— Лельо Рейчъл!

Този път гласът бе съвсем наблизко, може би дори точно под дървото. Рейчъл припряно се опитваше да нахлузи чорапогащите си и го изгледа измъчено.

— Слез долу и я задръж! — изсъска му тя.

— Добре.

Напълно облечен и засмян, Джони се провря през дупката и изчезна. Докато закопчаваше роклята си, Рейчъл го чу да поздравява Лорън с похвална непринуденост. Стегна колана си и тъкмо обуваше обувките си, когато главата му отново се появи през отвора.

— Облече ли се? — попита я.

Нещо в изражението му я накара да замръзне.

— Какво се е случило?

— Обуй си и другата обувка и слез.

— Джони...

Но той вече се бе скрил.

Рейчъл просто предчувстваше, че се бе случило нещо лошо. Побърза след него. Почти в края на стълбата усети ръцете му върху кръста си и Джони я свали на земята. Изгледа го и се изплаши се от това, което видя в очите му.

— Какво има? — попита тихо.

— Баща ти. Очевидно, е получил сърдечен пристъп. Линейката е тръгнала насам.

Единствено ръката му не ѝ позволи да се строполи.

XLVI

„Джереми...“

Ето го отново — гласът. Нежният, ужасяващ глас, който го викаше.

Джереми, сгушен в студения си, тъмен затвор, потрепери. Стоеше тук с часове, с дни — вече не знаеше точно. През по-голямата част от времето си мислеше, че спи. Но винаги, винаги чуваше този глас да му шепти.

„Джереми.“

Отново! Искаше му се да изпищи, да извика, но бе твърде изплашен, за да го направи. Беше гладен и жаден, и му се пишкаше, но всичко това бе на втори план, в сравнение със страха.

Нещо застрашително се спотайваше в мрака.

„Премести се, Джереми. Трябва да се преместиш.“

— Мамо! — изхлипа високо, но после се сви още повече, в очакване да бъде нападнат.

Майка му бе мъртва. Този глас не можеше да е нейният. Това злокобно нещо сигурно, отново се опитваше да го измами, както първия път.

„Джереми, премести се.“

Но това бе гласът на майка му. Устните му потрепериха. Толкова много му се искаше да е на майка му. Може би се бе върнала, за да бъде с него, докато умре.

Той не искаше да умира. Беше така изплашен.

„Джереми, стани.“

Гласът беше настойчив и за пръв път Джереми се почуди, дали не бе вътре в него. Главата го болеше и пулсираше. Имаше чувството, че се бе подула като тиква. Дали майка му не му говореше вътре в него?

Отвори очи и се опита да стане. Беше замаян, ужасно замаян, и му бе лошо. Главата го болеше и стомахът го болеше. Ръцете и краката

му бяха натежали. Около него бе непрогледно тъмно, студено, влажно и миришеше толкова лошо.

Дали не беше в гроб?

При тази мисъл започна да диша учестено. За минута го обзе паника. После успя да се овладее, като си повтаряше, че където и да се намираше, мястото бе много по-голямо от гроб.

Не беше погребан жив.

Поне не мислеше така. Но главата така го болеше, когато се опитваше да мисли.

— Джереми, скрий се!

Гласът вече пищеше вътре в него. Джереми искаше да извика нещо в отговор, но някакво скърцане — този път съвсем истинско скърцане — го накара да притихне. Звукът го изплаши повече от всичко досега.

Застана на колене и ръце и напипа пред себе си някакъв много гладък камък. Беше вътрешна стена и може би се намираше на десетина сантиметра. Беше мръсна и студена, но не махна ръката си, докато пълзеше покрай нея, колкото се може по-далеч от скърцането.

Светлина — не, не беше светлина, а по-слаба тъмнина — му позволи да види, че каменната стена беше висока около метър и половина, че бе широка около деветдесет сантиметра, и че можеше да се скрие зад нея.

Сви се там, като едва се осмели да надникне, за да зърне какво го заплашва.

И веднага позна, че това бе *нещото*, което бе видял да се спотайва в сенките на нощта, когато майка му бе убита. Нещо тъмно и зловещо бе застанало до вратата. Полъх на свеж, по-топъл въздух, раздвижи края на наметалото, което скриваше очертанията на *нещото* от погледа му.

Не можеше ясно да го види, но усещаше присъствието на злото. Бе така осезаемо като мирис. Джереми се сви колкото можеше, като потискаше желанието си да се разхленчи, и се противопоставяше на инстинкта си да побегне.

Нямаше къде да избяга — освен право към *нещото*.

— Джереми.

Това бе гласът от задния двор. Съвсем различен от шепота, който го бе събудил и му бе наредил да се премести.

— Ела тук, момче!

Нещото се приближи и той видя да проблясва някакъв предмет пред него. Втренчи се и проумя какъв бе той — нож, зашеметяващ дълъг нож.

Ножът, с който бе убита майка му, вероятно. Ножът, който нещото възнамеряваше да използва и сега.

Джеремид усети влажна топлина между краката си и разбра, че се бе изпуснал като бебе. Унижението му се примеси с ужас.

Нещото подуши един път, два пъти, като че ли искаше да го помирише. После, някъде отвън лумна светлина. Двойна светлина, фарове на кола. Джереми отвори устата си да изкрещи.

„Мълчи!“ — предупреди го добрият глас.

И той затвори устата си.

Нещото изглежда се колебаеше, после бързо изчезна. Вратата се затвори. Джереми остана сам в тъмнината.

Но този път посрещна мрака като приятел.

XLVII

Следващите няколко дни минаха като кошмарен сън за Рейчъл. Тя прекарваше почти всеки миг, когато бе будна, до болничното легло на баща си — държеше ръката му, говореше му, молеше се за оздравяването му, макар да съзнаваше, че не бе правилно да иска да го лиши от освобождението, което смъртта му предлагаше. Но не можеше да се държи по друг начин. Не искаше той да си отива. Не още, не по този начин.

Елизабет, която дори спеше на пода до леглото на Стан, се чувстваше още по-зле. Беше пребледняла, изтерзана, докато бдеше над съпруга си — дори не можеше да разговаря свързано с лекарите. Това задължение се падна на Рейчъл, която се опитваше да проумее, какво ѝ обясняваха те и после да го предаде на Елизабет и Беки.

Беки, разкъсвана между дъщерите си и баща си в болницата, оставаше с майка си, когато Рейчъл в пълно изтощение се съгласяваше Джони да я отведе, за да поспи няколко часа. Намерението му да стои на пост нощем в задния ѝ двор бе забравено, защото тя вече не прекарваше нощите в дома си. Ходеше в апартамента му така естествено, както в „Уолнат Гроув“, защото бе по-близо до болницата, пък и Джони бе там. Ръцете му я прегръщаха, докато спеше, той триеше сълзите ѝ, когато плачеше, и я караше да яде, когато не искаше. Джони се грижеше за всички дребни неща, които правеха това изтощително бдение поносимо. Той взе жените, когато те бяха така изморени, че дори не можеха да мислят свързано, камо ли да управляват кола. Носеше им храна и закуски, когато не успяваше да ги убеди да отидат в близката закусвалня. Донесе им лични принадлежности, сапун, четки и паста за зъби, когато се събудиха почти схванати след първата кошмарна нощ в болницата. Но най-важно от всичко — Джони им подаде силно, мъжко рамо, на което да се уповават. Дори Елизабет започна да разчита на него през тези ужасни дни. Неведнъж призна, че не знае как биха се справили без

него. Шокирана от тежкото състояние на Стан, тя дори прие новината за сгодяването на дъщеря си, без да мърмори.

Животът извън болницата продължаваше, докато Стан лежеше прикован към дузина апарати, които го поддържаха жив. В приемната прииждаха приятели на семейството, но в стаята бяха допускани само роднини. Кей често го посещаваше, както и Сюзън Хенли, и всички останали близки на Елизабет от църквата. Дори Роб изпрати цветя. Посетителите се държаха любезно с Джони, чието положение, като почти член на семейството, бе най-голямото събитие в града. Този път Рейчъл бе благодарна на ефикасната клюкарска мрежа, която бе разтръбила за техния годеж.

В училището ѝ бяха намерили заместник, докато бе необходимо да остане в болницата. Майкъл пристигна веднъж от Луисвил да посети Стан, но бе приет така ледено от Елизабет и Рейчъл, че не остана и десетина минути. Беки се появи малко след това с подути очи и им разказа, че се бил отбил да види момичетата в „Уолнат Гроув“, а след като си тръгнал, Лорън я попитала колко все пак продължава един развод, защото вече се била изморила. Въпросът разплакал Беки.

Железарският магазин отново се ръководеше от Бен, съгласил се да остане при набързо подписан нов договор, даващ му право на дял от печалбата и доста голямо увеличение на заплатата, като включваше и условието, Джони да не работи повече в магазина. Самият Джони нямаше нищо против да е без работа, тъй като само изчакваше да отmine кризата на Стан, за да напусне Тилървил завинаги заедно с Рейчъл.

Шерифът Уийтли бе един от дузината приятели на Стан, които се отбиваха в болницата. За разлика от другите, него го пускаха в стаята, заради общественото му положение. Той заяви, че нямало голям напредък в разследването на убийството, като донесе и обезпокоителни новини — Джереми Уоткинс очевидно бе избягал от къщи. Във всеки случай бе изчезнал, и баща му, както дядо му и баба му, бяха разтревожени. Шерифът не подозираше някакво престъпление — малките момченца не ставаха жертва на убийства в Тилървил напоследък — но все пак бе смущаващо. След като и Рейчъл, и Джони го увериха, че не са виждали Джереми след погребението на майка му, шерифът присви устни.

Единственото нещо, което го притесняваше, беше начинът, по който Джереми настоявал, че бил видял нещо в нощта на убийството. Ако убиецът е разбрал това, може би бе решил да премахне детето от пътя си. Както бързо се разнасяха клюките в Тилървил, едва ли имаше човек, който да не бе научил, какво точно е казало момчето, така че списъкът с евентуалните заподозрени в никакъв случай не можеше да се ограничи само с неколцината, чули думите директно от устата му.

Рейчъл се задъха, ужасена от това предположение, но шерифът я успокои, че това било само една от многото вероятности, и дори не най-правдоподобната, тъй като ако момчето е било убито, тялото му със сигурност щяло да бъде намерено досега. Убиецът на Мерибет Едуардс и Гленда Уоткинс не се бе посвенил да остави жертвите си на открито.

Не, най-вероятното бе, че момчето, разстроено от смъртта на майка си, е било нещастно в новия си дом с приятелката на баща си и просто е избягало. Беше разпратено съобщение за издирването му из страната и шерифът се надяваше всеки момент да му съобщят, че е намерено.

И Рейчъл се надяваше така, но новината за изчезването на Джереми я накара да се почувства неспокойна. Като погледна към Джони, забеляза, че и той се чувства по същия начин.

Джони се извини и излезе от стаята няколко минути след шерифа. Рейчъл не бе видяла знака, който Уйтли му бе направил да го последва, затова просто махна разсеяно на забележката му, че ще се върне след минута.

— Шерифе!

Уйтли се обърна, видя го и отново му направи знак да го последва. Двамата се спряха на тротоара пред високата тухлена сграда във все още топлия септемврийски ден. Шерифът, едър и плещест, бе скръстил ръце на гърдите си. Джони пъкна своите в джобовете си.

— Искаше да ме видиш?

Уйтли кимна.

— Не знаех, дали разбра намека ми.

— Какво има?

— Не е добро.

— Никога не е.

— Чувствата на хората към теб в града са доста лоши.

Джони си отдъхна. Беше се опасявал, че Уийтли ще му съобщи нещо лошо за Джереми.

— И какво му е новото?

Шерифът поклати глава.

— Този път е различно. Приказките са повече от отвратителни. Хората те смятат за адски виновен, независимо какво им обяснявам. Направо са полудели, че все още си на свобода.

— Да не се опитваш да ми кажеш, да отворям очите си за някоя тълпа, която да ме линчува?

Уийтли присви устни.

— Не съм казал това. Хората тук, в Тилървил, са добри. Но след убийството на Гленда Уоткинс и изчезването на момчето й всички са нащрек. Питат се, дали детето не е било убито, за да му се затвори устата, а Том Уоткинс навсякъде се кълне, че ти си го направил. Други събрали две и две и установили, че следващата жертва ще бъде Рейчъл. Повечето имат деца, така че не са безпристрастни към участието на Джереми. А всички дълбоко уважават учителката и никак не им се нрави идеята, да свърши като другите две жени.

Джони го изгледа продължително.

— Ти все още вярваш, че аз съм го извършил, нали?

— Отново говориш вместо мен. Не съм казвал такова нещо. Ако това, което Рейчъл твърди, е истина — а никога не съм я чувал да лъже, — не би могъл да си ти. Всичко, което казвам, е, че ако нещо се случи с Рейчъл, или ако момчето се окаже мъртво, животът ти няма да струва пукната пара тук.

Джони се опита да заговори, но шерифът вдигна ръка.

— Остави ме да довърша. На въпроса може да се погледне по два начина. Първият е, че Рейчъл казва истината и ти не би могъл да си убил госпожа Уоткинс. Но все пак си се срещал с нея, както и с Мерибет Едуардс преди. И двете са мъртви. Струва ми се, че Рейчъл е на път да бъде третата, защото единственото, което има някакъв смисъл в тази теория е, че някой убива приятелките ти. А вторият вариант е, че си маниак и си убил Мерибет Едуардс и Гленда Уоткинс по неизвестни причини, а Рейчъл лъже, за да те предпази. Това се говори из града. И в двата случая Рейчъл е в опасност — заради теб.

Джони прехапа устни.

— Трябва да й осигуриш полицейска охрана. Възнамерявах да разговарям с теб за това.

Шерифът кимна.

— И аз си мислех същото, но разполагам само с шестима полицаи, а всички останали престъпления в Тилървил няма да престанат, защото разследваме убийство. Последните две бяха през единадесет години. Не мога да прикрепя постоянно човек към Рейчъл за следващите единадесет.

— Значи ме извика, за да ми кажеш, че все още съм заподозрян, и че както и да се погледне на нещата, Рейчъл е застрашена. Така ли?

Шерифът бавно поклати глава.

— Разбрал си ме грешно. Извиках те, за да те предупредя да изчезнеш от града. Всички ще спим по-спокойно, когато си заминеш.

— Ами Рейчъл?! — Джони се задушаваше от гняв.

Уийтли сви рамене.

— Едва ли би се почувствала по-зле, когато те няма. Освен това, ще бъде в по-голяма безопасност. Впрочем, никак не ми се нрави идеята, да те сваля от някое високо дърво през близките дни.

Устата на Джони се изкриви.

— Добре, изслушах те. Сега ме чуй и ти. Колкото и да искам, няма да напусна този провинциален град, ако Рейчъл не тръгне с мен. А точно сега тя не може да замине никъде заради баща си. Затова Тилървил ще трябва да се примири с присъствието ми.

— Не мога да те принудя насила.

— Не, не можеш.

Погледите им се срещнаха.

— Бях откровен. Просто исках да споделя мислите си с теб на глас. — Уийтли понечи да си тръгне, но се обърна и го изгледа отново. — За протокола, аз лично не смятам, че си виновен. Но и преди съм грешил.

Джони не каза нищо. Шерифът сви рамене и се отправи към сивия си таунус, паркиран недалече до тротоара.

— Между другото, имаш ли останали някои приятелки тук? — попита през рамо.

— Не живи — отвърна му лаконично Джони.

Той като че ли се замисли за миг, после кимна и влезе в колата.

XLVIII

Умираще бавно. Джереми откри това, докато часовете се сливаха един след друг в безкраен кошмар. Нямаше храна, нямаше вода, нямаше светлина, нямаше край на пронизващата болка в главата му всеки път, когато се поместеше, а все още продължаваше да живее. Нямаше представа колко часа или дни, или седмици бяха минали, но му се струваше, че повече от година бе заключен в студената, миризлива тъмнина — сам, само с гласа на майка си.

Вече знаеше, че това бе нейният глас. Той го успокояваше. Пръстите му бяха изподрани и окървавени, докато се бе опитвал да си пробие път през каменните стени или през желязната врата, където *нещото* бе стояло. Вече знаеше, че няма път навън и безнадеждността подсилваше страданията му. Лежеше свит върху каменния под, а главата му пулсираше и цветни петънца му се привиждаха през затворените клепачи, а цялото му тяло трепереше от студ. Той се унасяше, после пак идваше на себе си, а когато болката или страхът ставаха непоносими, майка му започваше да шепти. Джереми си представяше, че е на съвсем безопасно място, в леглото си, и Джейк се е сгушил до него, а мама е в люлеещия се стол в ъгъла, където обикновено сядаше.

„Джереми, помниш ли когато ти позволих да избягаш от училище и отидохме да ловим риба в поточето?“

„Да, мамо.“

„Спомняш ли си Коледа преди две години, когато Дядо Коледа ти донесе ново колело?“

„Да, мамо.“

„Помниш ли навечерието на Все Светии... Деня на благодарността... рождения ти ден?“

„Да, мамо.“

Понякога му казваше детски стихчета, които си спомняше от ранното си детство; понякога му пееше нещо несвързано, но той го харесваше; а понякога просто му напомняше, че е до него. Когато

жаждата изгаряше гърлото му, майка му го застави, въпреки бодящата го глава, да стане и да провери по стените на затвора си, дали не се процежда някъде вода. Когато я откри, започна трескаво да ближе хлъзгавия камък и влагата успокои пресъхналия му език. Тогава Джереми усети, как майка му ликува.

Въпреки че все повече и повече копнееше да отиде при нея, той чувстваше, че тя не искаше детето ѝ да пресече тази граница. Тя искаше Джереми да живее.

В началото гладът бе мъчителен, но постепенно премина в някаква притъпена празнина, която не го болеше вече. Лежеше свит на кълбо до стената, където се процеждаше водата, ближеше я, когато изпитваше жажда, и слушаше майка си. Това бе най-добрият начин да не се подаде на страха.

Защото знаеше, че рано или късно, *нещото* ще се върне отново. И този път, предчувстваше, че ще е краят.

При мисълта за блестящия сребрист нож ридаше на глас. И продължаваше да хлипа, макар майка му да му говореше в тъмнината и да се опитваше да го успокои.

„Бъди смел, момчето ми. Бъди смел.“

XLIX

В петък състоянието на Стан се подобри дотолкова, че Елизабет и Рейчъл решиха да излязат заедно. Беки остана в болницата, докато Джони откарваше Рейчъл и майка ѝ до „Уолнат Гроув“. Елизабет, седнала на предната седалка до него, бе просто сянка на жената, с която се бе запознал предишната неделя. Беше облегла глава назад на седалката, затворила очи, скръстила ръце в скута си.

Никой от тримата не продумваше. Жените бяха изтощени, а Джони мълчеше, защото усещаше, че така трябва да бъде. За първи път Рейчъл успя да си даде сметка за всичко, случило се, откакто баща ѝ беше получил пристъпа. Осъзна, че в целия този кошмар имаше поне едно хубаво нещо. Последните дни на свръхнапрежение бяха спомогнали за помиряването на Елизабет и Джони. Кризата бе принудила майка ѝ да разчита на него, а той бе реагирал много по-добре, отколкото Рейчъл би могла да се надява. Винаги беше на разположение, когато имаше нужда от него, и така бе успял да спечели симпатиите на семейството ѝ. Джони като че ли бе станал негов член.

Когато минаха през портата на „Уолнат Гроув“, Рейчъл изпита облекчение. Слънцето грееше приятно, въздухът бе топъл, листата с есенните си багри бяха красиви. Дори къщата ѝ се стори особено гостоприемна, когато влязоха. Кати тананикаше някаква песничка на Тилда в кухнята. Върху печката къкреше голяма тенджерата и от нея се разнасяше мирис на зеленчукова супа.

— Точно навреме за обяд — посрещна ги с широка усмивка икономката.

Кати изтича с писък към леля си. Рейчъл вдигна момиченцето и го целуна, без да обръща внимание, че ръчичките му бяха лепкави от захарната пръчка.

— Къде са другите, Тилда? — попита Елизабет.

Беше очевидно, че ѝ костваше големи усилия да говори.

Бе ужасно изморена.

— Джей Ди отиде да прибере Лорън от детската градина. Лиза е на училище до три, а Кати и аз сме тук в кухнята, нали Кати?

— В кухнята — повтори детето с кимване.

— Защо не се качиш горе да си полегнеш, майко? — предложи загрижено Рейчъл.

— Мисля, че точно това ще направя. Изморена съм до смърт.

Елизабет целуна Кати, която се смееше, и излезе от кухнята с походка на стара жена. Никога преди Рейчъл не си бе и помисляла, че майка ѝ е стара, и тази мисъл я изплаши.

Когато се върна долу, след като бе напълнила ваната за майка си и ѝ бе поставила нощницата и халата, Кати бе седнала на един стол и си играеше щастливо на мивката, а Джони се бе облегал на плота и разговаряше с Тилда, докато режеше шунка за сандвичи. Икономката напълни две купи със супа, сложи ги на голямата кръгла дъбова маса заедно с картофена салата, големи чаши мляко и сандвичите, а после изведе съпротивляващата се Кати от кухнята, за да могат Джони и Рейчъл да се наобядват на спокойствие.

Джони се залови ентусиазирано с храната, но Рейчъл, след като хапна две лъжици, я отстрани.

— Да не си намерила нещо вътре? — попита я той с поглед, който подсказваше, че много добре знае, че не е така.

Рейчъл направи гримаса и компромисно изяде супата си.

— Няма да помогнеш на баща си, ако се разболееш от недохранване.

— Боли ме главата.

— Наистина ли? — Джони я изгледа загрижено, а после се усмихна. — Изтичай горе като добро момиче, обуй си джинси и маратонки. Нуждаеш се от чист въздух.

— Може би си прав.

Идеята да се разходят ѝ се стори привлекателна и Рейчъл отиде да се преоблече. Когато се върна в кухнята, той си похапваше малки шоколадови сладки.

— Ако продължаваш да ядеш толкова много, ще станеш шишко — подхвърли му предизвикателно.

— Няма. Метаболизмът ми е много голям.

Джони изтри пръстите си в джинсите и се приближи до нея.

— Така казват всички.

— О, няма?

— Да.

— Хайде. Навън е такъв прекрасен ден.

Той я хвана за ръката и Рейчъл с удоволствие го последва към гаража. Там бе паркиран моторът му заедно с колата на майка ѝ и тази, която Тилда използваше за пазаруване. Вдъхна дълбоко наситения мирис на ранната есен. Някой някъде гореше листа. Беше все още достатъчно топло, за да не е нужно сако или пуловер, но бе значително по-прохладно, отколкото през август. Лек ветрец развяваше косите ѝ, а клоните на дърветата в есенната си златисто ръждива премяна се издигаха нагоре като люлеещи се ръце. Рейчъл се наслаждаваше на гледката, на звуците, на аромата с някакво чувство на възраждане. Ранната есен бе любимият ѝ сезон.

— Ето — Джони ѝ подаде една каска.

— О, не мисля... — поклати глава, прозряла намеренията му.

Той я сложи на главата ѝ с ласкава усмивка.

— Нямах ли ми доверие?

— Да, но...

— Добре — целуна я бързо, напористо и протестите ѝ замряха.

— Ще ти хареса. Обещавам ти.

Джони я придърпа към себе си, като провря пръсти в гайките на джинсите ѝ. Главата ѝ се наклони към него и той отново я целуна.

— Дай ми шанс?

— Какво трябва да направя? — капитулира Рейчъл с въздишка.

Бе ѝ невъзможно да се противопостави на пленителния му чар. Освен това, наистина напълно и безрезервно му се доверяваше. Може би нямаше да ѝ хареса да се вози на мотор, но това в никакъв случай нямаше и да ѝ навреди.

— Качвай се!

Джони се засмя, сложи собствената си каска, праметна единия си крак през седалката, свали стъпенката и запали двигателя.

— Как?

Седалката беше доста висока и никак не ѝ изглеждаше прилично да я възседне.

— Представи си, че моторът е кон! — извика ѝ той.

Рейчъл сложи неумело крака си на педала, а после, следвайки напътствията му, праметна и другия си крак. Изведнъж се оказа зад

широкия гръб, с бедра, прилепнали към неговите.

— Дръж се!

Тя прехапа устни, стисна го здраво през кръста и потеглиха.

Очевидно, на Джони ездата му доставяше удоволствие. Усещаше възбудата в тялото му, както се бе вкопчила в него. Долавяше я в гласа му, когато ѝ правеше високо забележки. Затова не протестираше, когато вземаха завоите с шеметна скорост, макар да изпитваше усещането, че е в залата на ужасите. Заради Джони бе решена да се научи да се наслаждава на този вид транспорт, дори това да ѝ костваше живота. Той също бе положил толкова усилия да се вмести в нейния свят.

Върнаха се в гаража час и половина по-късно.

— Не беше ли великолепно? — усмихваше се Джони, докато спираше мотора.

Рейчъл, благодарна, че е оцеляла, кимна, свали каската си и слезе. Краката ѝ се разтрепериха, бедрата ѝ отзад я боляха. Тя ги разтри, като се намръщи.

— Какво има? — попита я Джони.

Рейчъл успя да му се усмихне.

— Натъртване от седалка.

— Возих те твърде дълго първия път — разкая се той.

„Първият път?“ — помисли Рейчъл, като потръпна, но продължи да се усмихва и се отправи към къщата. Но не успя да овладее новото си инстинктивно намръщване при първата крачка.

— Скъпа, съжалявам!

Джони я настигна и я вдигна на ръце, преди въобще да усети намерението му. За миг се вцепени, изненадана, но после се отпусна, докато той вървеше с едри крачки и я притискаше плътно към гърдите си. Това беше мъжът, когото обичаше. Усмихна се блажено и обви с ръце раменете му.

— Прощаваш ли ми? — в гласа му наистина се долавяше искрено разкаяние.

Рейчъл се сгуши в обятията му.

— Да, глупчо.

— Ще свикнеш с времето.

— Сигурна съм.

— Не е нужно да се возиш на мотора, ако не искаш.

— Зная.

Джони спря само, за да я целуне. Когато вдигна главата си и продължи да върви, тя с изненада откри, че се беше отправил към гората.

— Къде отиваме?

— Някъде, където ще излекувам болката ти.

— Звучи вълнуващо — усмихна му се замечтано.

— Нали?

Бяха стигнали до края на гората. Джони я отнесе до къщичката на дървото и я пусна. Краката ѝ все още трепереха и бедрата ѝ отзад я боляха, но Рейчъл успя да се покатери, като от време на време само мълчаливо стискаше зъби. Когато Джони се появи през отвора, вече бе легнала по гръб върху дървения под и, сложила ръце под главата си, се любуваше на трептящите оранжево златисти листа над нея. С изтърканите джинси и розовата тениска, с разрошената коса, искрящите очи и поруменелите си бузи, тя изглеждаше и се чувстваше като осемнадесетгодишна. Джони се надвеси, погледа я така известно време, отметна един кичур от челото си и коленичи до нея.

— Обърни се.

— Защо?

— Обещах ти, че ще облекча болката ти. Лечението за това, което те боли, е добър масаж.

— Така ли?

— А-ха.

Рейчъл се обърна и сложи длани под лицето си, като възглавница. Усети силните му пръсти, които започнаха да разтриват хълбоците ѝ през изтънелия плат на джинсите. Беше прав — това, което правеше, наистина успокояваше напрегнатите ѝ мускули. Или поне го прехвърляше в друга точка.

„Странно — мислеше си тя, — колко бързо успява да събуди желанието ми.“ Никой друг мъж досега не бе упражнявал такова въздействие върху нея. А щом Джони я докоснеше, тя закопняваше за любов.

Тъкмо събираше сили да се обърне и да му го признае, когато ръцете му се плъзнаха отдолу и бързо смъкнаха ципа ѝ.

— Какво правиш?! — промълви лениво, почувствала, че събува джинсите ѝ.

— Мисля, че масажът ще бъде много по-ефикасен, ако няма толкова много прегради между пръстите ми и кожата ти.

— О, наистина ли?

— Да.

Джони събу маратонките ѝ. Рейчъл продължаваше да лежи по корем, в бикини с цвят на праскова. Въздухът бе леко хладен, но студът бързо бе прокуден от изгарящите му пръсти, които продължиха да я масажират нагоре по бедрата.

Рейчъл трябваше да признае, че усилията му наистина бяха много по-ефикасни на голо. Изви гърба си като котка, когато дланите му се плъзнаха под бикините ѝ, и за миг изпита неимоверно удоволствие да усеща грубото триене на пръстите му върху нежната кожа на дупето си. После, като събра, колкото решителност ѝ бе останала, се претърколи и седна.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Джони, като приседна на пети, и ръцете му легнаха върху голите ѝ бедра.

— Безкрайно! — Рейчъл му се усмихна, уви ръцете си около врата му и притисна устните си към неговите в чувствена, съблазняваща целувка, на която той отвърна с възторг.

— Дълга ти нещо — каза му, като се отдръпна от него и поклати глава, когато Джони понечи отново да я просне по гръб.

— О, така ли? — погледът му бе заинтригуван, когато Рейчъл посегна към ципа му и го разтвори.

Той наблюдаваше усилията ѝ с дяволита усмивка.

— Да — отговори Рейчъл, като провря ръката си в отвора, който си бе направила.

Усмивката му изчезна, дишането му се учести, щом пръстите ѝ проникнаха под слипа му, за да сграбчат своята плячка. Това, което извадиха навън, вече бе възхитително кораво. Освобождаването му беше взривно, изгарящо горещо, трептящо в шепата ѝ, въпреки че Рейчъл не бе направила нищо повече, освен да го държи. Тя го стисна леко и бе възнаградена с внезапния пламенен поглед на Джони и слабото поруменяване на лицето му. Рейчъл наведе главата си, а той затвори очи и сви юмруци. После устните ѝ го намериха и го поеха целия. Джони простена.

Тя толкова много хареса този звук, че го направи отново и отново...

L

Без да подозират двамата влюбени от къщичката на дървото, в гората зад „Уолнат Гроув“ този следобед имаше още един човек. *Дебнещият* също беше там.

Светлокафеникавата кола на обикновения човек, в чието тяло *дебнещият* се бе загнездил, се движеше по главната улица, за да изпълни някаква поръчка, когато моторът на Джони Харис профуча покрай нея. При вида на жената, сгушена зад гърба му и обвила ръцете си здраво през кръста му, *дебнещият* се вбеси толкова много, че за по-малко от миг завладя напълно обикновения човек. Като следваше от безопасно разстояние огромния мотор, *дебнещият* трябваше да укроти яростното си желание, да натисне педала на газта и да прегази щастливата двойка пред себе си. Но все пак успя да се овладее. Смъртта на Джони Харис не влизаше в плана му.

Да се успокои, обаче, бе непосилно за *дебнещия*, когато ги проследи в гората. Застанал под дървото, той слухтеше как се любеха над главата му. Най-лошите му подозрения се потвърдиха — те бяха любовници. Въпреки че *дебнещият* не издаде нито звук, вътрешно той се разкъсваше от гняв. Бе превърнат от ревността в звяр, полудяващ от желание за кръв. Бе убивал вече два пъти, но никога необходимостта за кърваво отмъщение не бе била по-силна от сега. Жената трябваше да умре. Жената щеше да умре. И то скоро. Скоро.

Но не веднага. *Дебнещият* бе твърде хитър. Можеше да изчака, докато я хване сама.

Заслужаваше си да почака.

Защото този път жената, която щеше да умре, бе точно тази, която трябваше. С първите две убийства не бе постигната целта на *дебнещия* и сега вече знаеше защо. Тази Рейчъл Грант бе истинската. *Дебнещият*, с пълното съзнание, че е прероден дух, бе търсил друг такъв. С радост осъзна, че най-после бе открил своята жертва, своята истинска жертва — жертвата, която бе негов враг през вековете. *Дебнещият* знаеше, че спомените, мислите и чувствата на Рейчъл

Грант бяха повърхностни, като тези на обикновената личност, в която се бе вселил. Под тази незабележима повърхност се криеше много повече — две души без възраст и род бяха обвързани една с друга от съдбата, която ги бе орисала да се прераждат заедно, отново и отново, и да бъдат въвличани в безкрайния кръг на изневяра, смърт и изкупление. Към тях се прибавяше и душата на Джони Харис, за да допълни вечния триъгълник.

Дебнещият знаеше, че мисията му бе, да разруши този триъгълник. Едва тогава щеше да намери покой.

Това, което улесняваше задачата му бе, че Рейчъл, както и Джони, както и повечето други индивиди, не осъзнаваха, че в тях съществува и друга личност. Идеята за прераждането, съдбата и изкуплението, която въодушевяваше *дебнещия*, бе върховна, световна истина, но те просто не я проумяваха. Само някои просветени души, а *дебнещият* бе една от тях, бяха допуснати до пълния спектър на Божественото познание. Повечето никога нямаше да проникнат по-дълбоко от своята личност на повърхността, която бе съвсем незначителна част от огромната загадка на душата.

Дебнещият възприемаше нещата по този начин. От въздуха островите, които осейваха океана, изглеждаха напълно завършени. Но едва когато човек се спуснеше под повърхността на водата, откриваше, че те са върхове на гигантски планини.

Обикновените личности, според *дебнещият*, бяха като островите. Но само най-чувствителните успяваха да прозрат, какво се крие под тях.

Звуците над главата му внезапно секнаха, като го откъснаха от размишленията му. Той погледна бегло нагоре, с копнеж да извърши предопределеното от съдбата убийство още в този миг. Омраза — разкъсваща, разяждаща омраза към душата, която живееше в тялото на Рейчъл Грант, се бореше с инстинктивното му коварство.

Коварството победи. Миг по-късно *дебнещият* бързо се отдалечи.

Щеше да има друг, по-добър ден за отмъщение.

LI

Около четири часа Джони откара Рейчъл и майка и с максимата до болницата. Бе доста изморен. Годеницата му го бе изтощила. Засмя се, като си помисли колко невероятно би му се сторило това някога. Този път тя го бе любила до полуда и Джони с удоволствие си припомняше всяка минута, прекарана с нея. После обаче Рейчъл изглеждаше доста бодра, докато той се чувстваше като пребит с бейзболна бухалка. Дори мускулите го боляха. Имаше нужда от топла баня, да смени дрехите си и да похапне нещо. Реши да изпрати Рейчъл до болницата, да отскочи набързо до апартамента си и да се върне след час. А едва към шест часа започваше да се спуска здрачът. Рейчъл щеше да бъде в безопасност в болничната стая с майка си, сестра си и цяла дузина лекари и сестри наблизо. През последната седмица бе прекарал почти всеки миг заедно с нея. Би могъл да я остави за един час, без да се страхува.

Рейчъл бе напълно съгласна да остане сама. Наведе се през прозореца, за да го целуне, докато майка ѝ вече вървеше към входа на болницата.

— И да не разговаряш с непознати! — предупреди я Джони сериозно, но тя се засмя.

— Обещавам.

Чукна го по носа с пръст и последва майка си.

По пътя към апартамента му закапаха първите едри капки дъжд. Джони включи чистачките и погледна към небето. Не бе валило от седмици, но облаците, които се носеха от изток предвещаваха буря.

Паркира зад железарския магазин и мина по задните стъпала, за да избегне някоя случайна среща. Прибра пощата си от кутията до вратата и влезе. Уулф го посрещна толкова радушно, че едва не го събори на земята.

— Ти също ми липсваше — погали го нежно зад ушите.

Огледа внимателно небето и реши, че ще е най-добре да изведе кучето на кратка разходка, преди да е завалило като из ведро. Сложи му

каишката и поеха надолу по стълбището.

Когато се прибраха, ризата и джинсите му бяха вече на големи мокри петна. Ако размерът на капките беше показателен, приближаващата буря щеше да бъде страховита.

Джони се съблече и се пъкна под душа. После се изтри с една хавлия и си облече чисти дрехи. Погледът му се плъзна върху разпилените на масата писма. От затвора му бе изпратен голям кафяв плик. Само името на мястото, напечатано в горния ляв ъгъл на плика, му бе достатъчно, да го разтрепери.

Но всичко това вече бе зад гърба му. Петното щеше да бъде заличено от досието му, както възнамеряваше да заличи и спомена от мислите си. Тези години принадлежаха на друг Джони Харис. Рейчъл и нейната любов го бяха направили съвсем различен човек.

Мисълта за Рейчъл го поуспокои. Махна с ръка и се замисли за хубавите неща, които му предлагаше животът. Трябваше да занесе коженото си яке на Рейчъл, за да го облече, когато си тръгне вечерта от болницата. Синкаво зеленикавата ѝ копринена блуза бе красива, но едва ли щеше да я стопли.

Отвори плика от затвора без никакъв особен интерес. Просто за да провери какво има вътре, и да го захвърли. Имаше писма до него, препратени на новия му адрес. Жените, които поддържаха духа му редовно, нямаха начин да узнаят, че бе освободен. Учуди се, колко ли дълго щяха да продължат да му пишат.

Най-преданата му кореспондентка му бе писала отново. Забеляза го, докато разпиляваше шестте писма върху масата. Тя винаги използваше аленочервено мастило върху розова хартия и винаги парфюмираше писмата си. Ароматът им бе леко сладникав и Джони сбърчи ноздрите си. Не си спомняше мирисът да бе толкова силен, когато четеше писмата ѝ в затвора. Може би този път се бе запазил, тъй като писмото бе запечатано в още един плик.

Миризмата продължаваше да го дразни, като разкъса плика. Би могъл да ѝ напише два-три реда, че да му изпраца любовни послания, би било чиста загуба на време, но колкото и да го изкушаваше тази мисъл, добре знаеше, че няма да го направи. Никога повече нямаше да погледне към писмата си от затвора. Навяваха му лоши спомени, както и всичко останало, свързано с престоя му там. Вече държеше живота си в свои ръце.

Докато четеше бегло писмото — повече по навик, отколкото от интерес — се чудеше, коя ли бе тази жена, така омаяна от съвсем непознат, излежаващ присъда за убийство, който дори никога не си бе направил труда да ѝ отговори. Беше му писала, без никакво прекъсване, всяка седмица през тези десет години и още от самото начало писмата ѝ бяха абсурдно интимни. Дори не знаеше името ѝ, защото тя неизменно подписваше романтичните си послания с „вечно твоя“. Никога не се обръщаше към него по име. Писмата ѝ неотклонно започваха с „Мой много скъпи“, сякаш се считаше за негова съпруга.

„Странно.“ Джони се намръщи и хвърли писмото обратно върху купчината. После изми ръцете си в кухнята, за да се отърве от натрапчивия мирис, взе си якето и се отправи към вратата.

Бе изминал половината от стълбите, като се движеше бързо под плющящите дъждовни капки, когато се досети за нещо и замръзна. Беше помирисвал този парфюм и преди, и то не само върху писмата. Съвсем наскоро. Откакто се бе върнал в Тилървил. На някаква жена. Беше така сигурен, както бе сигурен, че вали. Но не можеше да си спомни лицето ѝ.

Уийтли го бе попитал, дали няма някои стари приятелки, да живеят тук, и Джони бе му отговорил отрицателно. Мозъкът му сега работеше с мълниеносна скорост и той се изправи пред една мъчителна вероятност.

Тази, която му бе писала тези особени писма в затвора, може би също беше тук, в Тилървил. Може би винаги бе била тук. Може би тя — не той, а тя бе убила Мерибет и Гленда, защото си е въобразила, че е влюбена в него.

Която и да бе, Джони бе бил в нейната компания повече от веднъж, откакто го бяха освободили от затвора. Споменът за този парфюм го измъчваше, докато се напругаше да се сети къде и кога точно го бе усетил. Но страшното беше, че усилията му оставаха напразни. Можеше да бъде почти всяка жена в града. Всяка продавачка. Всяка клиентка в магазина, която бе обслужил. Всяка от приятелките на семейство Грант.

Може би имаше възможност писмата да се проследят. Джони се завъртя и изтича обратно нагоре към апартамента си. Отключи, остави вратата широко отворена и се втурна към масата, за да грабне писмото

и плика. Обратният адрес бе на пощенска кутия в Луисвил. Сигурно нямаше да е трудно да се провери.

С писмото в ръка отиде до телефона. Взе слушалката, набра номера и, щом отсреща му се обади отегчен женски глас, каза:

— Дайте ми шерифа Уийтли.

ЛII

— Рейчъл!

Рейчъл вървеше към асансьора, когато чу името си. Погледна назад и забеляза, че Кей тъкмо влизаше през стъклената врата. С мила усмивка и махване на ръка, тя се спря, за да изчака приятелката си.

Кей не ѝ се усмихна в отговор. Когато се приближи, изражението на лицето ѝ обезпокои Рейчъл.

— Станало ли е нещо? — попита я остро.

— О, Рейчъл, не ми е приятно аз да ти го съобщя... — Кей изглеждаше нещастна. — Неприятности. Джони... Джони бе арестуван.

— Арестуван?! За какво?

— Съжалявам, Рейчъл. Очевидно са открили някакво ново доказателство, че наистина той е убил двете жени.

— Но... той току-що ме остави тук и отиде в апартамента си!

— Спряха го точно зад ъгъла, сложиха му белезници и го отведоха. Тъкмо минавах оттам и видях всичко.

— Не е възможно!

— Наистина съжалявам, Рейчъл. Но може би те грешат. Зная, че го мислиш за невинен. Може и да е.

— Трябва да отида при него. О, не! Нямам кола. Джони взе моята. Кей, неудобно ми е да те помоля, но...

Кей се усмихна и праметна ръка през рамото на Рейчъл.

— Не бъди глупава! За какво са приятелите? С удоволствие ще те откарам. Хайде!

Рейчъл дори не забеляза първите дъждовни капки в Тилървил от месец насам, когато излезе с Кей навън.

Закопча предпазния си колан, докато приятелката ѝ изкара светлокафеникавия си форд от паркинга. Вятърът се бе засилил и небето бе потъмняло. Свистенето на чистачките и плющенето на огромните дъждовни капки, които се удряха в предното стъкло, създаваха спокойна атмосфера за разговор. От задната седалка букет

розови карамфили изпълваше купето с приятен аромат. Рейчъл предположи, че Кей има да достави някоя поръчка.

— Направили са грешка — поде тя. — Джони не е убил нито една от двете! Колко пъти обяснявах на шерифа, че беше с мен в нощта на убийството на Гленда Уоткинс.

— Вярвам ти — отговори Кей, като я изгледа косо.

— Мислех си, че и Уийтли ми е повярвал. Не мога да проумея как е допуснал, че бих излъгала за нещо такова — дори и за да предпазя Джони! Не бих го направила!

— Никога не съм вярвала, че Джони е убил първото момиче. Както и второто също.

— Тогава ти си една от малкото... — Рейчъл замлъкна, когато забеляза в каква посока се движат. — Кей, къде отиваме? Излизаш извън града!

— Зная.

— Но полицейският участък е само на няколко преки от болницата. Ще трябва да обърнеш.

— Не мога да направя това — произнесе Кей със странен, някак извиняващ се тон, който накара Рейчъл за пръв път да я огледа добре, откакто я срещна във фоайето на болницата.

Бе необичайно, но приятно облечена — с панталон в цвят каки и пуловер в същата цветова гама, наметнат върху бяла блуза. Косата ѝ бе събрана и вързана на кок, а единственият ѝ грим бе малко туш на миглите и червило. Цялостният ефект от всичко това я правеше да изглежда съвсем различна. Неестествено различна, почти като друг човек.

Леко безпокойство обзе Рейчъл.

— Добре ли си? — попита я.

— Зависи какво разбираш под добре — отговорът на Кей бе почти тъжен. — Вярваш ли в прераждането?

— Какво?!

Рейчъл замълча за минута от изненада.

— Вярваш ли в прераждането?

— Не. Защо?

— А аз вярвам. Започнах да се интересувам от този въпрос преди много години, още докато бях в гимназията.

— Имаш право да вярваш, в каквото си поискаш, както и всички останали. Затова Америка я наричат страна на свободата. — Рейчъл ставаше нетърпелива от неочаквания обрат на разговора. — Кей, би ли ме закарала до полицейския участък? Ако не, просто спри и ще се върна пеш.

Кей се усмихна със съжаление.

— Все още не разбираш, нали, Рейчъл?

— Какво да разбирам?

— Джони всъщност не е арестуван, глупачке.

— Тогава защо ме излъга?!

Това ставаше все по-странно и по-странно, както бе казала и Алиса, попаднала в Страната на Чудесата. Рейчъл отново изглежда внимателно Кей. „Дали не е пияна? Или е вземала наркотици?“ Започваше истински да се тревожи.

— За да те накарам да дойдеш с мен.

— И защо искаше да дойда с теб?

— Знаеш ли, дядо ми е бил в градския съвет през тридесетте. Когато са намерили трупа на онази жена в криптата. Дневникът също е бил там — дневникът на убийцата. Дядо ми го е взел и запазил — по този начин е изчезнал — прочетох го за пръв път, когато бях на десет години. Останах очарована и продължих да го чета. После започнах да си мечтая за това, което бях прочела — така живо си представях, че аз бях тя. Живеех нейния живот. Изплаших се истински, докато не започнах да чета за прераждането. Тогава осъзнах, че ние всички се раждаме отново и отново, и отново. Моите представи бяха така живи, просто защото някога аз съм била тази жена. Бях изживяла всичко, което тя е изживяла.

— Кей, извинявай, но какво общо има всичко това с Джони?

Рейчъл едва се въздържа да не изкрещи в лицето на приятелката си.

— О, Рейчъл. Наистина съжалявам.

Гласът на Кей бе тих, сякаш замиращ. Ръцете ѝ стиснаха поздравно волана, тя настръхна и Рейчъл бе завладяна от внезапното, ужасяващо чувство, че жената, която гледаше сега, съвсем не бе тази, която караше колата до преди миг.

— Знаеш ли коя си ти? — попита Кей.

Гласът ѝ бе станал по-нисък и по-плътен от обикновено. Зениците ѝ се бяха разширили и бяха изпълниха почти целите ириса, като покрай черното оставаше съвсем мъничка синя ивица.

— Кей...

— Не — рече тя и се усмихна. — Аз не съм Кей. Казвам се Силвия. Силвия Баумгарднър.

Усмивката ѝ бе така страшна, така заплашителна, че студени тръпки полазиха по гърба на Рейчъл. „Дали Кей не е полудяла?“

— Моля те, спри. Искан да сляза!

На Рейчъл ѝ бе много трудно гласът ѝ да прозвучи властно, но тя бе добре тренирана от дългата си практика като учителка. Каквото ѝ да измъчваше Кей, то започваше истински да я плаши. Не биваше да стои безучастна и да наблюдава как приятелката ѝ загубва контрол над разсъдъка си. Трябваше да слезе от тази кола.

Кей се засмя.

— Все още не можеш да го проумееш, нали, глупаво същество? Ти си Ан Смит, органистката. Малката, сладка органистка. Винаги така хубава, така скромна. Никой не би се досетил, че си курва, нали? Никой, освен мен. Знаех го, разбирах го. Разбрах го в минутата, когато започна да го съблазняваш. Разбрах го в минутата, когато той наруши брачната ни клетва с теб. Той беше мой. Той е мой!

Очите на Рейчъл също се разшириха, докато слушаше това хриптящо признание. „Кей е почти побъркана! Дали не страда от раздвояване на личността?“ Потрепери от страх при тази мисъл. Разкопча предпазния си колан и стисна дръжката на вратата. Щеше дори да скочи, ако се наложеше. Само да се махнеше веднъж от тази кола.

— Ха-ха. Заключена е — изсмя се зловещо Кей и размаха пръста си, докато Рейчъл се опитваше напразно да отвори вратата.

Очите на Кей бяха станали още по-огромни, но като че ли въобще не забелязваше Рейчъл. Рейчъл почувства, че нещо друго, а не Кей, я гледаше през тези очи — като някакъв див звяр, който наднича от дупката си.

— Кей. Няма никакъв смисъл в това, което ми говориш.

Гласът ѝ все още бе спокоен и тих. Здравият разум ѝ подсказваше, че Кей не би могла да я държи затворена в тази кола завинаги. Това, на което случайно ставаше свидетел, бе ужасяващо

наистина, но със сигурност бе просто някакъв нервен пристъп. Може би Кей бе преживяла голям стрес напоследък. Засрамена, Рейчъл си призна, че бе така погълната от собствените си грижи, че не знаеше почти нищо за приятелката си.

— Искаш смисъл? — Кей се усмихна противно. — Искаш да разбереш какво става? Рейчъл? Можеш да попиташ Ан — но ти дори не познаваш Ан, нали? Поне не съзнателно. Ти — като Ан — открадна моя съпруг. Подмами го да ми изневери. Ти прелюбодейства с него. И двамата си мислехте, че не зная. Но аз знаех. Знаех и сложих край на това. Но той е слаб. Има слабост към жените. Като разбра какво съм ти сторила, той отново си възвърна страха, от Господ и никога повече не се изкуши да го повтори. Не и през онзи живот. Но когато го открих отново, той пак си бе същият. Въргаляше се с малки евтини блудници, а пренебрегваше добрата жена, чиято любов бе неговата съдба. Защото бях грозничка. А ти беше красива. Всичките му жени бяха красиви.

— Ти си много симпатична, Кей — каза ѝ Рейчъл притеснена.

Кей я изгледа с такава омраза, че тя се сви назад в седалката.

— Мислех, че те са ти. Но не бяха. Ти се криеше, нали? Докато си кроила планове, как да си го вземеш за себе си. Е, най-после те открих.

Рейчъл отново погледна в черните ѝ очи и видя в тях истинска, ужасна заплаха. Кей вярваше напълно в думите си. Рейчъл трябваше да потисне внезапния си пристъп на паника. На всяка цена се нуждаеше да запази спокойствие.

— Кей, не си добре. Защо не обърнеш и двете ще отидем в болницата, за да ти помогнат? Моля те, Кей!

Гласът ѝ леко трепереше. Инстинктът ѝ подсказваше, че е в опасност, но умът ѝ все още отказваше да приеме факта, че тази жена, която цял живот ѝ бе била приятелка, можеше да представлява заплаха. Непрекъснато си повтаряше: „Това не може да се случи. Не с мен.“

— Аз не съм Кей. Аз съм Силвия Баумгарднър, съпруга на достопочтения Томас Баумгарднър, пастор в църквата. Ти познаваш Томас. Това е скъпият ти Джони!

Тонът на Кей бе вледеняващо насмешлив при последните три думи. Тя намали скоростта, когато зави от главния път, и Кей посочи към прозореца, докато говореше. Рейчъл, която едва се осмеляваше да погледне нещо друго, освен лицето ѝ, забеляза, че се намираха недалеч

от „Уолнат Гроув“ и се насочваха към първата баптистка църква. Когато зърна малката дървена постройка, изведнъж ѝ стана съвсем ясно какво се опитваше да направи Кей.

Както всички жители на Тилървил, и Кей бе израснала с историята за пастора, мамил съпругата си с органистката, и за ужасното отмъщение на жена му. Кей си бе въобразила, че тя е измамената, а Рейчъл — органистката.

Рейчъл замръзна от това заключение.

LIII

Минаваше пет часа и навън бързо се смрачаваше. Джони седеше в кабинета на Уийтли, наблюдаваше небето и ставаше все по-неспокоен. Не му се нравеше никак Рейчъл да остане сама, когато се стъмнеше.

— Трябва да се обадя по телефона — рече нервно на шерифа.

Уийтли вече бе позвънил до пощата в Луисвил, за да открият собственика на пощенската кутия. Той безмилостно се опитваше да измъкне от Джони всичко, което си спомняше от предишните любовни послания — около петстотин, може би. Но досега не бе получил търсените отговори.

— Сигурен ли си, че си изхвърлил абсолютно всичките?

Уийтли, възмутен, се взираше в Джони изпод сбърчените си вежди.

Той кимна.

— Сигурен съм. Нямахме никакъв смисъл да ги пазя. Чу ли какво ти казах? Трябва да се обадя по телефона!

Шерифът присви очи.

— На кого?

— На Рейчъл. Мръква се. Искам да я предупредя да остане там, където е. Трябва ли да ти подпиша разписка или нещо друго, преди да използвам телефона?

Той се засмя мрачно и му притика апарата през бюрото си.

— Обаждай се.

— Благодаря.

Джони вдигна слушалката и набра номера на болницата. Елизабет се обади на третото позвъняване.

— Здравейте, госпожо Грант. Джони съм. Бих ли могъл да говоря с Рейчъл, моля?

От чутото замръзна. Потърси погледа на шерифа и, като закри с изпотената си длан мембраната, прошепна дрезгаво:

— Тя не е там. Оставих я пред болницата преди повече от час, а не е там. Дори не се е качвала в стаята на баща си.

LIV

— Мислиш, че Джони е превъплъщение на преподобния Баумгарднър?

Идеята щеше да бъде невероятно смешна, ако положението не бе толкова сериозно.

— Аз не мисля така! Зная го. Душата му е там, в очите. Както твоята. Чудя се, как не те познах по-рано.

Колата спря зад църквата. Бяха изминали последните метри по гъстата трева и паркираха до черната желязна ограда на малкото гробище. Почти всички надгробни камъни датираха от средата на деветнадесети век, а трите крипти отзад бяха дори още по-стари. Гробницата най-добросъвестно бе поддържана от възстановителния комитет.

Рейчъл потисна едно истерично изсмиване, когато си спомни, как Кей всеотдайно се бе заела да поднови цветните лехи, които вероятно преди много години съпругата — убийца бе засадила. „Дали и тогава Кей си е въобразявала, че е отдавна починалата съпруга на пастора?!“

— Другите две бяха грешка.

Кей я изгледа зловещо. Рейчъл изведнъж осъзна, колко по-едра бе от самата нея. Кей беше поне метър и седемдесет и пет висока и много силна. Ако се стигнеше до ръкопашен бой, Рейчъл едва ли щеше да има много шансове. Когато думите на Кей достигнаха до съзнанието ѝ, изведнъж я осени с кого точно си имаше работа.

— Ти... ти си убила Мерибет Едуардс и Гленда Уоткинс, нали?!

Сви се още по-близо до вратата в очакване да бъде отворена. Трябваше да скочи на тревата и да побегне като заек, подгонен от хрътки. „Уолнат Гроув“ не бе на повече от три мили оттук. Просто трябваше да успее да прекоси полето и през гората да се спаси.

— Както ти казах, те бяха грешка — сви рамене Кей. — Понякога е трудно да се разбере ясно. Но сега те намерих и вече зная. Другите не бяха нищо повече от руда, само напомняща за злато. Ти си истинската. Когато изчезнеш, той ще бъде мой.

Рейчъл почти щеше да припадне от ужас.

— Но, Кей, ти и Джони... ти никога не си се интересувала от него, нито пък той от теб. Какво те кара да мислиш, че като ме убиеш, той ще се обърне към теб?

Всъщност не се надяваше Кей да прояви някакъв разум. Беше ясно, че тя вече бе в друго измерение, но искаше да опита всичко — всичко, което би увеличило шансовете ѝ да остане жива. Защото едва сега бе разбрала, че Кей я бе довела до запустялата гробница, за да я убие.

— Когато си заминеш, той няма да има основания да се бори срещу съдбата си. Ние сме вечният триъгълник — той, аз и ти. Понякога ти и аз сме мъже, а той е жена. Но ти винаги си мой приятел, който ме предава. Ти винаги трябва да бъдеш унищожавана, за да можем да заживеем щастливо. Той щеше да ми обърне внимание още преди, ако не беше ти. Зная. Но той е усещал твоето присъствие с години. Както и аз. Само че той и ти не сте знаели какво търсите, а аз не знаех кого.

— Кей, това е лудост!

В мига, в който го изрече, Рейчъл осъзна грешката си.

Усмивката на Кей бе сатанинска.

— Слизай от колата! — изсъска тя и потърси нещо в джоба на вратата.

Рейчъл с ужас видя, че Кей държеше пистолет. Голям, черен пистолет. Дулото му бе насочено право в гърдите ѝ.

— Кей... — прошепна Рейчъл на приятелката си от детинство, ужасена от факта, че щеше да умре.

От молбата ѝ нямаше полза. Очите на Кей пламтяха от задоволство при това доказателство за слабостта на съперницата ѝ.

— Бъди внимателна — предупреди я тя със заплашителен глас. — Не искам да те застрелвам. Но ако трябва, ще го направя. А сега, слизай от колата!

LV

„Тя идва.“

Думите изтръгнаха Джереми от унеса му.

„Кой, мамо?“ И тогава разбра. Не то, а тя. *Нещото* бе тя. Потрепери от ужас.

„Стани. Застани до вратата.“

Джереми проплака. *Нещото* идваше, идваше, за да го убие. Ако само можеше да умре сега, точно сега, и всичко да приключи. Беше толкова изплашен. Искаше да умре. „Мамо, мамо, вземи ме при себе си!“

„Застани до вратата! Побързай!“

Когато майка му говореше с този глас, това означаваше, че трябваше да се подчини. Като дишаше тежко и целият трепереше, Джереми успя да допълзи до вратата на колене и ръце. Виеше му се свят, беше му лошо, а главата така го болеше — имаше чувството, че ще експлодира. Но майка му бе безмилостна. Трябваше да стане. Прилепи се към каменната стена и се приповдигна. Когато застана на крака, целият се бе изпотил. Но стисна зъби и се приближи до вратата.

„Тя ще отвори вратата. Тогава, бягай! Бягай, колкото можеш побързо! Спомняш ли си как спечели надбягването на сто метра в училище? Тичай така. Можеш да го направиш, Джереми!“

„Мамо, лошо ми е! И ме е страх!“

„Аз ще бъда с тебе, сине. Просто бягай“

LVI

— Чакай!

Рейчъл бе извън колата, бе минала откъм страната на Кей по нейно нареждане. Вече валеше силно, но не усещаше капките, които падаха върху блузата ѝ. Погледът ѝ бе прикован към Кей. Пистолетът неотменно бе насочен към гърдите ѝ, докато убийцата заобиколи до багажника.

Кей пхна ключа и го отвори съвсем леко, за да може да вижда своята съперница. Бръкна с една ръка вътре и извади някакъв сгънат черен плат, който изглеждаше доста мухлясал. Рейчъл я наблюдаваше безпомощна, докато сърцето ѝ биеше като парен чук. Кей разгъна плата с една ръка и го наметна през раменете си.

Оказа се наметало, наметало с черна качулка, и бе така старо, като че ли датираше от миналия век. С него Кей наистина сякаш напускаше настоящето и се връщаше в миналото. Докато я наблюдаваше с невярващи очи, Рейчъл упорито се напрягаше да измисли някакъв начин за спасение. Но нищо не ѝ идваше на ум.

— Цветята са за теб, както знаеш. За... след това. Розови карамфили. Розовото ти подхожда — не мислиш ли?

Спокойният, тайнствен въпрос бе ужасяващ. Рейчъл онемя.

Кей отново бръкна в багажника и извади един нож. Беше кухненски нож, какъвто можеше да се намери в почти всяка кухня, включително и в „Уолнат Гроув“. Но в ръцете на Кей той изглеждаше зловещо и заплашително. Рейчъл съзнаваше, че гледа оръжието, с което бе убита Гленда, а вероятно и Мерибет. Коленете ѝ омекнаха.

„Дали аз ще бъда третата?!“ Тази възможност ѝ изглеждаше нереална — толкова нереална, че се раздвижи без никакъв страх. „Не, аз не мога да умра по такъв начин!“ Животът ѝ бе толкова скъп! Все още не бе готова да го загуби. Не можеше да остави Джони или майка си, или Беки, или...

Но тези размишления водеха до паника, а точно сега не трябваше да се поддава на паниката. Трябваше да мисли рационално, ако искаше

да оцелее.

Кей не би могла да я пронизва с ножа и да държи пистолета едновременно. Този факт бе в нейна полза и тя се хвана за него, като удавник за сламка.

После едно вътрешно гласче я подсети. Може би този път Кей щеше да използва първо пистолета. Може би ножът бе, за да прободете тялото ѝ след това.

„Кей е луда!“ ИстERICНИ сълзи се надигнаха в гърлото на Рейчъл при тази мисъл. Преглътна ги с усилие. Ако искаше да има някакъв шанс, трябваше да запази спокойствие.

Кей затвори багажника. После размаха пистолета към нея.

— Хайде. Тръгвай.

— Къде?

Рейчъл се изкушаваше от мисълта да побегне, колкото я държат краката, и да се надява, че Кей няма да стреля, или че няма да я улучи.

— Отзад към гробницата! Хайде!

В последната минута Рейчъл откри, че не може да побегне. Представата да бъде застреляна в гръб подкоси краката ѝ. Тя се обърна и тръгна. Озърташе се отчаяно наоколо, за нещо, което би ѝ помогнало. „Ако можеше само някой да се появи сега!“ Но църквата беше нещо като реликва и се посещаваше само на задушница или когато възстановителният комитет идваше да сади цветя и да изскубе плевелите. А и сградата скриваше гробището от пътя. На около половин миля отдясно започваше гората, през която Рейчъл би могла да избяга, за да стигне вкъщи. Наляво също имаше малка горичка, която свършваше до една изоставена каменна кариера. В тази посока едва ли би имала някаква надежда за спасение. Пред нея бе гробището, а след него — полето.

Ако можеше да направи нещо, това трябваше да стане през следващите няколко минути. Усещаше нарастващата възбуда на Кей, която вървеше на няколко крачки зад нея, и се опасяваше, че страстта ѝ да убива можеше да я обладае всеки миг. Тогава всичко щеше да свърши, освен ако не станеше някое чудо.

— Към подземната гробница отзад! Точно така, към последната.

Докато Рейчъл бавно се съобразяваше със заповедите на Кей, очите ѝ попаднаха на един доста здрав клон на земята близо до подземната гробница, към която трябваше да върви. Едва ли можеше

да е много полезен срещу пистолет и нож. Но това бе всичко пред нея и, може би, ако го сграбчеше в последния момент и се завъртеше...

Щеше да бъде застреляна или прободена. Но по-добре бе да умре, като се бие, отколкото просто да умре.

Усети, че ще изхлипа от ужас, но се овладя и стисна юмруци. Бореше се отчаяно да запази хладнокръвие. Ако можеше да има някакъв шанс, трябваше да е в състояние да разсъждава.

В този миг започна да се моли.

LVII

„Готов ли си, Джереми?“

„Да, мамо.“

Но беше така изплашен. Страхът обаче го правеше да се чувства по-силен. При мисълта, че *нещото* щеше да застане скоро на вратата с ножа си, сърчицето му щеше да изхвъркне.

Дишането му се учести, а непоносимата, заслепяваща болка в главата му, като че ли изчезваше.

„Веднага щом вратата се отвори, сине! Бягай!“

Джереми се прилепи към влажния, мухлясал камък, когато дочу същото скърцане като първия път. Сега вече знаеше какво е — ключ, който се опитваше да влезе в ключалката.

Той бе готов да излети напред веднага, като пеперуда към светлината.

Единственият му шанс бе да я изненада и да профучи покрай нея, докато не се е опомнила. Ако не успееше да го направи, щеше да умре.

Ключалката изскърца, когато ключът се завъртя. „Джереми, ще бъда с теб, момчето ми...“

LVIII

Рейчъл спря по нареждане на Кей. Клонът бе на около половин метър от краката ѝ. Кей се усмихваше непрекъснато, само че усмивката ѝ бе гримаса. Това бе най-ужасяващото нещо, което Рейчъл бе виждала. Старинната каменна гробница, до която я бе довела, бе почти под нивото на земята. Беше обрасла с лози и мъх, а желязната ѝ врата бе ръждясала.

Нов пристъп на ужас я завладя, когато Рейчъл осъзна, че точно в тази крипта бяха намерени тленните останки на органистката. Кей със своята болна фантазия щеше да я убие точно тук.

— Не мърдай!

Кей мина внимателно зад нея, за да отключи с дълъг железен ключ, който извади от джоба на наметалото си. Справяше се бавно, тъй като ключалката бе стара, а не можеше и да изпусне Рейчъл от очи. Учителката се опитваше да потисне страха си, тъй като знаеше, че когато вратата се отвореше, битката за живота ѝ щеше да започне.

— Другите не ги доведе тук...

Рейчъл се напрягаше гласът ѝ да звучи спокойно. Надяваше се да отвлече вниманието на лудата достатъчно дълго, за да се приближи към клона.

— Сега се е вдигнал голям шум. Ако те намерят като другите, ще се изложи на риск. Всъщност, ще изложи Томас на риск. Не искам да се връща обратно в затвора.

— Ще усетят липсата ми, Кей. Семейството ми ще ме търси.

— Но няма да те намерят.

Ключалката изпука и Кей се усмихна със задоволство.

— И полицията ще те търси, но ще стигне до заключението, че си избягала. Точно както те убих преди. Точно както казаха и за онова момче.

— Онова момче!... — Рейчъл се вцепени от ужас. — Искаш да кажеш, Джереми Уоткинс? Нима и на него си направила нещо?!

— Той ме видя. — Кей издърпа ключа и го прибра в джоба си. — Той е тук. Мъртъв е вече. Или почти мъртъв, ако има някакво значение. — Ти си го убила?!

Рейчъл усети, че ще припадне при мисълта, че бедният, малък Джереми е прободен по същия начин, като майка си. Така, както и тя самата щеше да свърши след малко.

— Не като другите. — За миг Кей изглеждаше почти объркана. — Аз не го мразех. Той просто се изпречи на пътя ми. Затова го ударих и го докарах тук. Щях да го убия, но ми попречиха. Някакъв глупак от друг град видял колата ми, паркирана до църквата, и се отби, за да ме пита за пътя. — Тя се изсмя зловец. — Като че ли Бог не искаше да го убивам онази нощ. И тогава реших Бог да си го прибере сам, когато му дойде времето. Досега вероятно вече го е взел.

— Как можеш да говориш така спокойно за Бог?!

Викът се изтръгна направо от сърцето на Рейчъл, но в мига, когато устните ѝ се затвориха, тя копнееше да не бе казвала нищо. Объркването изчезна от очите на Кей, сменено от вледеняващата жестокост, която ги бе обсебила още в колата.

— Всичко това е част от Божествен план — изрече Кей почти високопарно и хвана извитата дръжка.

Пантите сигурно бяха смазвани неотдавна, защото вратата се отвори съвсем плавно, почти безшумно.

LIX

„Тръгвай!“

Джереми изскочи с писък от тази кошмарна дупка. Ръцете му бяха разперени напред, за да удари *нещото* с всички сили, ако се наложеше. Тя беше там — огромна и зловеща. Лицето ѝ бе скрито в сянката на черната качулка, наметалото ѝ се развяваше от вятъра, но писъкът му така я изненада, че отстъпи крачка назад. Джереми излетя покрай нея, а майка му го насърчаваше. Свежата миризма на пръст, живителната сила на вятъра и на дъжда възбуди всичките му сетива. Той едва виждаше, но не му трябваше да вижда. Трябваше само да лети, лети, лети на свобода!

LX

Рейчъл също изпищя, когато Джереми се появи от криптата. Сърцето ѝ трепна радостно, че детето е все още живо, че все още може да тича, но нямаше повече време да мисли. Кей политна назад, когато момчето профуча покрай нея, и почти изпусна пистолета. Рейчъл действаше вече по инстинкт. Хвърли се бързо към клона, грабна го и го развъртя с неподозиран размах. Удари Кей право в гърдите и я блъсна вътре в гробницата. После, бърза като светкавица, затвори вратата. Ключът обаче бе останал в Кей, която блъскаше отвътре, и Рейчъл осъзна, че няма да успее да я задържи. Кей бе много по-силна. Рейчъл залости вратата отвън с клона, като го заби в меката пръст.

Нямаше да издържи дълго, но поне щеше да ѝ даде време да избяга заедно с момчето.

Захвърли обувките си и се понесе към колата, като че ли ѝ бяха поникнали крила. Ако не грешеше, Кей бе оставила ключовете на форда върху багажника.

— Джереми! — извика, но момчето бе много по-далеч от нея.

Тичаше с ръце, опънати напред, и пищеше почти неистово.

Рейчъл успя само да го погледне, преди да стигне до колата. Взе ключовете от багажника, скочи зад волана и с треперещи пръсти завъртя стартера. Когато форсира двигателя, вратата на гробницата се отвори и Кей политна навън.

Рейчъл я видя и ужасена натисна педала на газта до пода. Наоколо се разхвърча трева и пръст във всички посоки, когато направи невероятен завой и пое по пътя към магистралата.

В огледалото се виждаше как Кей тича след нея. Лицето ѝ бе изкривено, черното ѝ наметало се развяваше от вятъра и тя приличаше на огромен гарван.

Джереми вече почти бе стигнал до магистралата. Рейчъл зави пред него, като му препречи пътя, и се наведе настрани, за да отвори другата врата.

— Качвай се! — извика му.

За миг си помисли, че той ще кривне и ще продължи да тича, но детето се хвърли към предната седалка с главата напред.

Рейчъл погледна назад, от Кей нямаше и следа и тя отново натисна педала на газта докрай. Вратата до момчето се отвори от вятъра.

— Джереми! Джереми, затвори вратата!

В началото си помисли, че е твърде развълнуван, за да я чуе. Но след миг детето протегна ръчички и я затвори. Рейчъл натисна бутона за автоматичното заключване.

Тъкмо излизаха от черния път на магистралата, когато Кей се подаде от малката горичка вляво като настръхнал звяр. Рейчъл и Джереми изпищяха и колата се унесе. За най-голям ужас на Рейчъл, Кей изведнъж се озова на около метър пред форда. Усмиваше се с нейната злокобна усмивка. Очите ѝ горяха като два адски огъня. Ръцете ѝ бяха изпънати напред и сочеше с пистолета право в лицето на Рейчъл.

Джереми изкрещя и се сниши. Рейчъл също изкрещя и даде газ.

Кей излетя във въздуха като гигантски прилеп, когато фордът я удари, и се строполи върху капака, с лице, прилепнало към предното стъкло. Настръхнала от ужас, Рейчъл се втренчи в изцъклените очи и кръвта, която струеше от носа и устата ѝ. След секунда инстинктът ѝ отново я подтикна към действие. Завъртя рязко волана, колата се понесе наляво и тялото на Кей рухна на земята.

LXI

Нервността на Рейчъл, високата скорост и мокрият, хлъзгав асфалт станаха причина фордът да се унесе в една канавка. Двамата с Джереми полетяха напред. Джереми падна на пода до седалката, а Рейчъл се удари във волана и за миг остана без дъх. После бавно, мъчително се изправи и погледна към момчето.

— Джереми, добре ли си?

— Мамо?

— Не, скъпи. Аз съм Рейчъл. Рейчъл Грант.

— Ох! — Той замълча за секунда, а после вдигна главичката си и попита: — Тя мъртва ли е?

— Да. Да. Така мисля.

Джереми започна да плаче безгласно.

— Главата ме боли. Искам мама...

На Рейчъл ѝ се щеше да се разплаче с него — заради него и заради себе си, — но първо трябваше да се добере до сигурно място, където да има много хора.

— Джереми, заседнахме. Мисля, че трябва да излезем от колата. Просто... просто от предпазливост. Къщата ми не е далеч оттук. Мислиш ли, че ще можеш да вървиш дотам?

Той престане да плаче и изтри очите си с ръка.

— Да. Щом трябва.

— Хайде.

Рейчъл с усилие отвори вратата и изскочи навън. Вече бе заваляло достатъчно силно, за да се намокри цялата ѝ коса само за няколко минути. Джереми, който излезе след нея, потрепери, щом усети дъждовните капки. Беше с невероятно мръсни къси панталонки и тениска. Имаше спечена кръв около една голяма рана, точно над лявото му слепоочие. Нищо чудно, че го болеше.

— Хайде — подкани го Рейчъл, като се озърташе боязливо.

От поройния дъжд се намаляваше видимостта, но нямаше от какво да се страхуват. Все пак, хвана Джереми за ръката, когато

тръгнаха надолу по пътя.

Оставаше им по-малко от четвърт миля до имението. Когато стигнаха до портата, и двамата бяха мокри до кости. Лицето на Джереми, измито от дъжда, бе съвсем пребледняло. Той я погледна и попита:

— Това твоята къща ли е?

— Да.

— Хайде да тичаме.

Светкавица раздра небето.

Вратата беше заключена. Рейчъл се озадачи и натисна продължително звънеца, но никой не се появи.

Нямаше никой въщи.

Това бе странно, но намерението ѝ съвсем не бе да стои на верандата и да размишлява. Трябваше да влезе вътре и да се обади за помощ.

За щастие, държаха резервен ключ под саксията с цветята точно до стъпалата.

— Нещо не е ли наред?

Джереми се озърташе нервно. Приличаше на скелет с две огромни, хлътнали очи. Рейчъл го прегърна през рамото.

— Не, няма нищо — излъга и го въведе в къщата.

Много старателно заключи вратата и светна лампата във фойето. Работеше. Тя въздъхна с облекчение. Не бе осъзнала досега колко много се страхуваше от тъмното и колко бе изплашена.

— Хайде, Джереми. Да отидем в кухнята и да се обадим в полицията. След това ще се стоплим, ще се изсушим и ще хапнем нещо и...

— Имате ли кренвирши?

Рейчъл се засмя, прегърна го и го сложи да седне на един стол в кухнята.

— Сигурна съм, че имаме. Можеш сам да провериш, докато говоря по телефона.

Джереми се възползва от поканата ѝ, отвори хладилника и започна да търси в него, докато тя взе слушалката и с треперещи пръсти набра номера на полицията. Чу женски глас и каза:

— Обаждате се Рейчъл Грант. Трябва да говоря с шерифа Уийтли незабавно, моля!

— Той е на повикване... госпожица Грант ли казахте?

— Да.

— О, Боже, цялата полиция ви търси! Мислехме, че сте отвлечена! Къде сте?

— Сега съм вкъщи. Бях отвлечена. Джереми Уоткинс е с мен, току-що избягахме от Кей Нелсън с една кола и... Рейчъл замлъкна, когато видя някаква сянка на задната врата. Очите ѝ се разшириха от ужас, щом разпозна подивялото, окървавено лице със зловещата му усмивка, което надничаше отвън изпратете някой тук колкото можете по-бързо! Тя е на вратата! — извика в слушалката и я изпусна, без дори да си направи труда да затвори апарата.

Кей насилваше бравата. Слава Богу, че беше заключена! Ако само можеше да я задържи, докато пристигне полицията...

Джереми се озърна, също видя черната сянка на вратата и изпищя. Кей започна да се киска, като сочеше момчето с изкривените си пръсти. Рейчъл застана до него.

— Ела! — каза му твърдо, като взе един нож със себе си, преди да се качат по стъпалата. — Полицията е тръгнала насам. Тя не може да влезе. В безопасност сме!

— Моля те, не ѝ давай да ме хване отново! Мамо! Мамо! Къде си? Искам мама!

— Ела, Джереми!

Когато стигнаха площадката на втория етаж, Рейчъл с ужас дочу трясък от счупено стъкло.

— Тя идва!

Джереми почти бе изпаднал в истерия. Самата Рейчъл се чувстваше по същия начин. Но този път насам идваше помощ, а и тя знаеше къде стои пушката.

Беше на баща ѝ и, доколкото си спомняше, с нея бе стреляно само веднъж през последните десет години, за да проверят дали е исправна. Държаха я върху шкафа в балната стая на третия етаж. Патроните бяха до нея.

Последва ново счупване на стъкло и писклив, победоносен кикот, от който кръвта на Рейчъл замръзна.

— Госпожице Грант...

— Тихо! — нареди тя властно на момчето.

За миг си помисли, да изтичат в някоя от баните и да се залостят вътре. Но вратите не бяха стабилни и, ако Кей ги разбиеше, с Джереми щяха да бъдат в клопка. По-добре бе да стигнат до третия етаж и да вземат пушката.

Кей вече бе проникнала в къщата. Рейчъл дочу сумтенето ѝ, стъпките ѝ върху счупените стъкла и ѝ прилоша. Джереми стенеше от ужас. Тя запусти устата му с ръка и го поведе тихо нагоре.

Отдолу се чуваше гласът на Кей.

— Рейчъл!!

Само че той вече не принадлежеше на Кей. Този бе странен, пронизващ, злокобен.

Джереми трепереше. Рейчъл го притискаше към себе си, докато бързаха към балната стая, молейки се полицията да пристигне навреме.

— Рейчъл!

Кей се качваше по стъпалата, следвайки техните мокри и кални стъпки. Сигурно бе наранена, иначе би трябвало да ги е настигнала вече.

Рейчъл се хвана за тази успокояваща мисъл, когато влезе в балната стая заедно с Джереми. Помещението бе потънало в сивкав мрак, тъй като прозорците му заемаха цялата стена. Бе изпълнено със сенки, но Рейчъл нямаше време да се страхува от тях. Блъсна Джереми зад стария диван и безшумно изтича до шкафа, съзнавайки, че Кей можеше да застане всеки миг зад гърба ѝ. За неин най-голям ужас, пушката не бе там.

— Рейчъл! — присмехулният вик бе наблизо.

Кей вече бе на третия етаж и бързо се приближаваше.

— Скрый се! — прошепна Рейчъл на Джереми.

Той се сви на мъничка топка, притиснал лице с длани. Часовникът на първия етаж удари шест пъти. Едва остана време на Рейчъл да се прикрие зад шкафа, когато Кей застана на вратата. Убийщата бе приведена и леко килната на една страна. Наметалото ѝ се влачеше отзад и оставяше огромна кална диря. С разчорлената си коса и зловеща усмивка, в нея нямаше нищо човешко. Сърцето на Рейчъл замря, а ръката ѝ стисна по-здраво дръжката на ножа. Ако само можеше да я задържи, докато пристигнеше полицията.

Кей вдигна ръце и, за най-голям ужас на Рейчъл, в тях съзря пистолета.

ДжерEMI започна да хлипа зад дивана.

Погледът на Кей се отклони, за да потърси детето и тя направи крачка към укритието на момчето.

Някой тичаше нагоре по стъпалата. Шумът привлече вниманието на Кей и тя се спря. Рейчъл изпита такова облекчение, че чак главата ѝ се замая. „Трябва да са полицаите! Слава Богу, слава Богу!“ Кей пренасочи вниманието си от ужасеното момче към вратата, като отстъпи няколко крачки назад, за да може да обхваща с пистолета си едновременно Рейчъл, ДжерEMI и техните спасители.

По-тих от мишка, ДжерEMI се възползва от отсрочката и пропълзя отдолу под дивана.

Рейчъл се молеше да не му потрябва друго убежище.

В това време Джони нахлу през вратата, като се хвана за рамката ѝ, тъй като мокрите му маратонки се плъзнаха върху излъскания дървен под. Беше целият подгизнал — толкова подгизнал, че водата се стичаше по него и образуваше малки локвички в краката му.

Очите му горяха свирепо и дишането му бе учестено, докато огледа стаята.

— Джони... — опита се да каже Рейчъл, но от устата ѝ почти не излезе звук, защото гърлото ѝ се бе свило от уплаха.

Джони я забеляза и част от най-големите му страхове се стопиха от лицето му. С изключение на тежкото му дишане и воя на бурята, голямата къща бе напълно тиха. Очевидно, Джони бе пристигнал сам.

Това означаваше, че сега и тримата бяха оставени на милостта на Кей — а Кей имаше пистолет.

— Томас!

Кей премигна веднъж и направи крачка към Джони. Пистолетът потрепери и се наклони надолу. Устните ѝ се изкривиха в усмивка. Очите ѝ пламтяха. Ефектът бе кошмарен.

— Боже Господи! — възкликна Джони, когато най-последно проумя в какво състояние бе тя.

— Джони, искам да кажа, ти не знаеш, че си Томас, нали? Но си. И си мой. Както аз съм твоя. Вечно твоя.

Той хвърли светкавичен поглед към Рейчъл, която, за да не привлече вниманието на Кей, не смееше да издаде дори звук. Като се

имаше пред вид сляпото увлечение на убийцата по Джони, той би могъл да я задържи и да говори с нея, докато пристигне полицията. А тя трябваше да дойде скоро.

— Получих писмата ти, докато бях в затвора — каза Джони, изцяло насочил вниманието си към Кей.

Гласът му звучеше успокояващо, въпреки че не можеше да прикрие блясъка в очите си.

— Бяха от теб, нали? Бяха написани красиво.

— Колко си бил умен да се досетиш.

Кей се засмя, пискливо, по момичешки, от което по тялото на Рейчъл преминаха тръпки.

— Винаги си бил толкова умен, Томас.

— Казвам се Джони, нали знаеш.

Той се усмихна, пъкна ръцете си в джобовете на джинсите си и се подпря на вратата. От косата му се стичаше вода, тениската му бе плътно прилепнала към стегнатите мускули.

— Не мърдай!

Дулото на пистолета се вдигна и предупреждението на Кей прозвуча рязко. Тъй като Джони не показва никакви признаци на неподчинение, тя отново го отпусна и се изсмя:

— Няма значение как се наричаш. Аз зная кой си.

— Откъде знаеш?

Нищо в спокойния тон на Джони не издаде вътрешното му напрежение. Рейчъл все още стоеше свита до шкафа и стискаше дръжката на ножа толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

— Познах те, когато ме целуна за пръв път.

— Първият път, когато съм те целунал?!

Джони понечи да направи крачка.

— Казах, да не мърдаш!

Дулото на пистолета се раздвижи застрашително. После Кей заговори нежно:

— Това бе първата ми любовна целувка. Спомняш ли си. Беше на Коледното тържество, в гимназията. Аз бях в последния клас, а ти две години след мен. Бях на забавата с приятелка — нямах кавалер, — а ти беше с твоята компания. Беше толкова хубав. Не можах да откъсна очи от теб, но мисля, че дори не ме забеляза. Минах през вратата, на която бе закачен имел — ти стоеше там. Сграбчи ме и ме целуна. После го

направи отново. И аз разбрах, че си ме наблюдавал цялата вечер, както и аз теб. Разбрах кой си от първата целувка. Моят мъж. Моят.

— По дяволите! Това бе единственото коледно тържество, на което съм ходил в училище, и бях толкова пиян, че едва се държах на краката си.

Това признание бе необмислено, бе предизвикано от изненадата му, беше абсолютна грешка.

— Не си спомняш?!

Кей бе наранена. Очите ѝ се присвиха.

— Да, предполагам, че е така. Аз ти останах вярна, а ти... ти си бил с толкова много момичета оттогава, че вероятно не си спомняш и половината от тях.

— Сега си спомням...

Опитът на Джони да спаси положението се оказа напразен. Тялото на Кей се изпъна, лицето ѝ се изкриви от омраза, докато изгледа убийствено Рейчъл, преди отново да погледне Джони.

— Винаги си бил донжуан, нали? Надявам се, че се гордееш със себе си. Видя ли какво ме накара да направя? Ан Смит, Мерибет Едуардс, Гленда Уоткинс — всичките са мъртви заради тебе! Мислиш ли, че исках да ги убивам? Мислиш ли, че искам да убия Рейчъл сега? Не — теб, искам да убия теб!

Сред засилващата се буря навън долетя воят на полицейските сирени. Кей замлъкна и се ослуша. Рейчъл също слушаше, замръзнала на мястото си. Нито тя, нито Джони посмяха да откъснат очи от Кей.

— Полицията пристига. Ще ме отведат в затвора. И тя ще те има. — Кей говореше несвързано и гласът ѝ ставаше все по-писклив. — Трябва да я убия. Не. Ще убия нас двамата. Теб и мен! Ще отлетим заедно във вечността и тя никога няма да те има! Не и през този живот!

Кей така влудяващо се изкикоти, че Рейчъл настръхна цялата. Ръката ѝ, която държеше пистолета, подскочи и се насочи право към главата на Джони. Той инстинктивно отстъпи назад, като вдигна ръце, сякаш да се предпази от куршума...

— Умри, мой скъпи! — изрече през зловец смях Кей.

— Не! — извика Рейчъл и скочи.

Навън отекна гръмотевица. Дъждът барабанеше по прозореца. Сирените се чуваха все по-силно...

Кей погледна към Рейчъл за част от секундата. В този миг Джони се хвърли напред към нея.

Кей изпищя, отскочи и пистолетът гръмна.

Джони изохка и се свлече на пода. После започна да се претъркаля към Рейчъл, притиснал ръка към врата си. Тя се вцепени от страх, когато видя между пръстите му да блика яркочервена кръв.

— Не се страхувай, Томас. Смъртта не боли... — прошепна Кей, като се приближи до него с насочен пистолет, очевидно решена да довърши пъкленото си дело.

— Не! — изкрещя Рейчъл и се хвърли към Кей с ножа.

— Мръсница! — погледна я тя и стреля отново.

Рейчъл имаше чувството, че е ритната по рамото от кон, олюля се и изпусна ножа.

Кей пак насочи пистолета си към Джони, който лежеше неподвижен, а кръвта шуртеше от раната на врата му.

Небето бе раздрано от страховита светкавица, последвана от оглушителен гръм. Един голям клон се блъсна във френския прозорец и го счупи.

Кей, която бе най-близо, беше засипана от хиляди малки стъкълца. Тя извика и се обърна. Забрави за лежащия на пода Джони и се приближи до прозореца, като че ли привлечена от нещо в бурната дъждовна нощ.

В този миг инвалидната количка на Стан, намираща се на няколко крачки от Рейчъл, се раздвижи от студения, влажен въздух, нахлул отвън.

Рейчъл вече знаеше какво точно трябва да направи, без да може да го обясни.

Като пренебрегна болката в рамото си, тя се спусна към количката, хвана я за дръжките и се затича към Кей с всички сили. Количката удари Кей точно в прегънките зад коленете ѝ. Тя рухна в кожената ѝ седалка и от тежестта ѝ като че ли колелетата се завъртяха по-бързо. Рейчъл едва успя да пусне дръжките ѝ, когато количката се блъсна в стъклото и полетя стремително надолу. Кей изпищя пронизително и изчезна в нощта.

Рейчъл се обърна, докрачи до Джони и се строполи.

Бе все още така коленичила, трепереща и отчаяно притискаща подгъва на полата си към кървящия му врат, когато и шестимата

полицаи на Тилървил нахлуха в стаята.

LXII

На следващия ден в болницата в Луисвил малка групичка се бе събрала в коридора пред една затворена врата. Том Уоткинс и децата му, приятелката на Том, Хетер и шерифът Уийтли бяха сред тези, които говореха тихо с доктора.

— Готов ли си? — обърна се докторът към Джереми, който пристъпваше нетърпеливо от крак на крак.

Джереми кимна.

— Хайде тогава.

Лекарят отвори вратата.

— Върви — каза Том на сина си и го пусна.

— Сигурен ли си, татко?

— Да. Влизай.

Джереми се поколеба. Стаята бе много тъмна и тиха, в сравнение с коридора, и той не можеше да различи ясно жената в леглото. Ами ако някой бе направил ужасна грешка? Не би могъл да го понесе, ако беше така.

— Ти ли си Джереми? — попита го една сестра, седнала до леглото.

Тя стана и му се усмихна.

Джереми кимна.

— Питаше за теб.

Сестрата му направи знак да се приближи.

Джереми не смееше да се помръдне. С големи усилия пристъпи малко напред. Сестрата се обърна към неподвижната женска фигура на леглото.

— Синът ви е тук, госпожо Уоткинс — каза й нежно.

Джереми усети как сърчицето му започна да тупти по-силно, когато тя се размърда.

— Джереми?

Беше съвсем тих шепот — толкова тих, че момчето едва го чу. Но то познаваше този глас.

— Мамо?

Джереми направи още една крачка и после се затича. Щеше да се хвърли върху леглото, ако сестрата не го бе хванала през кръста с двете си ръце.

— По-спокойно. Не искаш да я нараниш, нали?

— Мамо!

Това беше тя! Обърна лицето си към светлината на зеленикавата лампа над главата ѝ и той я позна.

— Джереми...

Усмихна му се с обич и ръката ѝ се подаде изпод завивките, за да го докосне. Сестрата го пусна да се приближи, но го стисна предупредително. Джереми хвана ръката на майка си и се надвеси над кръжкото ѝ тяло. Очите му се изпълниха със сълзи — на щастие, на успокоение, на благодарност — и те се стекоха по бузките му.

— Мислех, че си мъртва... — думите му се задавиха.

— Още не — усмихна се Гленда отново едва забележимо. — Не е толкова лесно да ме убият. Казват, че ще се оправя. Не се тревожи.

Джереми се надвеси още, за да се докосне до бузата на майка си.

— Това беше най-ужасният кошмар... — гласчето му секна и той зарови лице в слабото ѝ рамо, ридаейки.

— Аз също имах кошмари — прошепна Гленда. — Ужасни кошмари. Беше затворен в някаква тъмна пещера и непрекъснато ме викаше. А аз все се опитвах да дойда при теб.

— Аз наистина бях в нещо като пещера и те виках!

Джереми повдигна главата си и се втренчи в майка си.

— Да? Представях си, че си в опасност!

— Бях. Ти ме спаси. Онази лоша жена щеше да ме убие...

— Достатъчно — намеси се сестрата. — Не искаш да разстройваш майка си, нали? Ще можеш да ѝ разкажеш за приключенията си по-късно. Точно сега са ѝ нужни тишина и спокойствие.

Джереми прехапа устни. Гленда протегна ръка и го придърпа към себе си. Майка и син се прегърнаха, докато кошмарът им бавно се стопяваше.

Навън, в коридора, Том Уоткинс гледаше навъсено шерифа Уийтли.

— Нямахте право да оставите децата да мислят, че майка им е мъртва. Изживяха истински ад!

Уийтли въздъхна.

— Казах ви, как беше, Том. Главната ми цел бе да запазя живота на Гленда. Не бихме могли да я охраняваме от всички в Тилървил двадесет и четири часа в денонощието в продължение на седмици. Беше в кома, когато я намерихме, и се съвзе едва вчера. Започнала да вика името на Джереми и се събудила. Ако бяхме казали на някого, особено на децата, че е жива, целият град щеше да узнае. Знаеш какви са хората. А нямаше никой, включително и ти, в когото да не се съмнявам. Поставихме охрана пред стаята ѝ, но и при най-малкото изтичане на информация тя можеше наистина да бъде мъртва. Не забравяй, че е видяла убиеца.

— Да, да.

— Струваше ни се, че най-доброто разрешение е, убиецът да мисли, че Гленда е мъртва, докато тя не се съвземе достатъчно, за да ни каже името му.

— И направи ли го? Каза ли ви?

— О, да. Вчера по това време. Но когато узнахме, че е Кей Нелсън, тя вече бе нападнала госпожица Грант, Харис, и твоя син.

— Слава богу, че всички са живи!

— Амин!

Вратата се отвори и Джереми излезе от стаята на майка си. Сестрата също се показа.

— Иска да види момичетата и Джейк.

Лицето на Джереми грееше, макар сълзите да струяха по него.

— Мама! Мама! — трите деца хукнаха едновременно.

— Един по един — каза добродушно сестрата.

Ашли влезе първа и вратата се затвори.

— Мама! — проплака жаловито Джейк. Долната му устничка трепереше.

— Всички ще я видите. — Лекарят сложи ръце на раменцата му, за да го успокои.

— Мама е жива, Джейк! — увери Джереми братчето си и погледна към Линдси. — Мама е жива, Лин!

— Не е ли страхотно?! — усмихна се Том Уиткинс.

— Да, татко. Страхотно е! — отговори Джереми и също се засмя.

ЕПИЛОГ

— Кей беше луда, нали?

— Разбира се.

Джони стисна силно ръката на Рейчъл. Откакто бе пристигнал с мотора си да я спаси, препускайки в бурята със сто мили в час и изоставяйки полицейските коли далеч зад себе си, той изпитваше необходимостта да я докосва. Дори в болницата със силната доза успокоително, която му бе инжектирана, той се мяташе неспокойно в леглото и я викаше.

Бяха минали два месеца оттогава. Сега стояха на гроба на Стан Грант, който бе починал през онази кошмарна нощ.

— Готова съм да потеглим. Просто исках първо да се сбогувам с татко.

— Бих желал да го познавах по-добре.

— Бих искала и той да те бе видял. Бих искала да беше присъствал на сватбата ни.

Бяха се оженили съвсем скромно в хола на „Уолнат Гроув“ предния ден. Джереми им бе кум. Присъстваше цялото семейство Уоткинс — дори и Гленда, все още в инвалидна количка.

Днес щом си тръгнаха от гробището, щяха да се отправят към Колорадо. Джони винаги си бе мечтал да го посети, така че там щяха да прекарат медения си месец. Единственото условие на Рейчъл бе да предприемат пътешествието с кола, а не с мотор. Единственото условие на Джони пък бе, той да шофира.

— Джони, мислиш ли, че е възможно духът на татко да ни е спасил?

Джони сложи ръка на рамото ѝ. Бяха обсъждали тази вероятност многократно и той знаеше, че подобна мисъл я успокоява.

— Възможно е — отговори ѝ. — Защо не. Сигурно нещо от нас остава след смъртта, а баща ти те е обичал така всеотдайно.

Усмихна се и изрецитира трогателно:

— Безброй поколения като есенни листа отминават; любовта е единствено вечна, любовта не умира само.

— Красиво казано — въздъхна Рейчъл и се приюти в обятията му.

За миг си припомни лудостта на Кей и потрепери.

— Хенри Кемп — Джони оповести името на поета със задоволство. — И той като Робърт Бърнс е писал така кошмарно.

— Ах, ти!

Рейчъл се отдръпна от него със смях. Думите му бяха разсеяли внезапния ѝ страх.

— Обичам те! — каза той внезапно и много страстно.

— И аз те обичам!

Джони сведе глава, за да я целуне.

После, с преплетени пръсти, излязоха от сянката на дърветата в гробището и се отправиха към новия си светъл живот.

Издание:

Карън Робърдс. Едно лято

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-346-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.